

Quality တစ်ဆင့်တိုက်မှတ်ရန်အတွက်

အမေရိကန်

BURMESE
CLASSIC

အုန်းကျွန်း၊ အော့မြင့်၊ မြဝတီ၊ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းမင်း၊
မန္တလေး၊ ရဲမြတ်တင်၊ ကျော်အေးရွှေ၊ စိုး (မူဆယ်)၊ လင်းသက်ခိုင်

အနုပညာ

ဒဂုန်ရွှေစာ:

ပန်းဝတ်ရွာ ၆

မိုး (ပုဆိုး)

ဆားပုလင်းနေပင်းခေါင်နှင့် အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီး လူသတ်မှု ၃၄

ဝေတင်ရှုခင်းကြီး သိန်းဝင်း

ကျွန်တော်နှင့် လူလိပ်များ ၅၅

မြဝီ

ပိုက်သမားမိုးထောင် ၇၃

မောင်နှမမြိုင် (သန့်ရှင်း)

နှင့်လားတိုလောကံစုံရင်ဆိုင်ရန်ငါ့အသင့်တော် ၉၂

ကျော်စွာရွှေ

နိမ့်ကြိမ်လုံးကတော်ပြဿနာ ၁၁၉

တို့ဖွဲ့

အသည်းဟသည့်ဆိုငှက်လည်း ၁၃၂

လင်းသက်ခိုင်

အစွန်းရောက်ကလေးစား ၁၆၇

အောင်အောင်

အသက်ကြီးမုဆိုးများအတွက် ၁၉၃

နန္ဒာတင်

ဘဝတတ်လမ်းအခန်းခန်း ၂၁၀

ပြုတ်

၆

BURMESE CLASSIC

အသိအမွှာ
ကိုဗိုလ်ချုပ် (Quality)
 တာဝန်ခံအသိအမွှာ
 ဆောင်ရွက်ပေးရန် (၁၉၃၀၀၀၀၀၀၀)
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 မည်သို့
 အသိအမွှာအသိ
 ဤကဏ္ဍအတွက်

ကိုဗိုလ်ချုပ် နိုင်ငံရေး အသိအမွှာ အသိအမွှာ အသိအမွှာ အသိအမွှာ
 အသိအမွှာ ဖြစ်ပေါ်စေရန် အသိအမွှာ အသိအမွှာ

အသိအမွှာ
ကိုဗိုလ်ချုပ် (၉-၀၄-၂၀) Quality Publishing House
 အမှတ် - ၅၀၈/၅၀၂ (၉)ကျား ပထမထပ်
 ကုန်သွယ်ရေးနှင့် ဆိပ်ကမ်းသဂဏ္ဍာန် (သုတေသနနှင့်)
 ကျောက်တုံးစာရေးဆရာ နှင့် နှစ်ကျမ်း
 မျက်နှာစုံအသိအမွှာ
 ဤကဏ္ဍအတွက်

အသိအမွှာအသိအမွှာ
 ကဏ္ဍအတွက် အသိအမွှာ အသိအမွှာ အသိအမွှာ အသိအမွှာ အသိအမွှာ
 လူသိအသိအမွှာ (အသိအမွှာ) မြတ်မိုးစေရန် နှင့် အသိအမွှာ အသိအမွှာ အသိအမွှာ
 ကုန်သွယ်ရေးနှင့် အသိအမွှာ

Quality
 ပုံနှိပ်ရေး
 ပြီးစေရန်အသိအမွှာ (၀၀၀၀၀၀)
 အသိအမွှာအသိအမွှာ အသိအမွှာအသိအမွှာ အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ အသိအမွှာအသိအမွှာ အသိအမွှာအသိအမွှာ

အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ
 အသိအမွှာအသိအမွှာ

သွေးသောက်ပစ္စည်းများ

ရင်တုန်ခဲရသည့်နေ့

BURMESE CLASSIC

NEXT

ယခင်ခင်းလော ဘီလူးလော

အံ့တစ်ဝါးပါးတစ်ဝါး

ကိစ္စာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးနောက်

မင်း (၁၀၀) နှစ်မြောက်ဝယ်၊ ဒွတ္တမပါင်မင်းကြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သော
ပုဏ္ဏားတို့၏ နေထိုင်ရာ သီရိခေတ္တရာ အမည်ရှိသော ပြည်မြို့တွင် တောင်ပိုင်းရပ်
တန်းရပ်ကွက်၌ ပင်စင်ရအငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီး ဦးအောင်ပန်းသည် သင့်လျော်သော
ပင်အိမ်တစ်ဆောင်ကို အပိုင်ဝယ်ယူကာ မိမိ၏ သားသမီး အခြွေအရံများနှင့်အတူ
ခေတ္တ နေထိုင်ခဲ့လေတည်း။

BURMESE CLASSIC

အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီး

သေနေသော်လည်း ခြေထောက်သော သောကမင်း

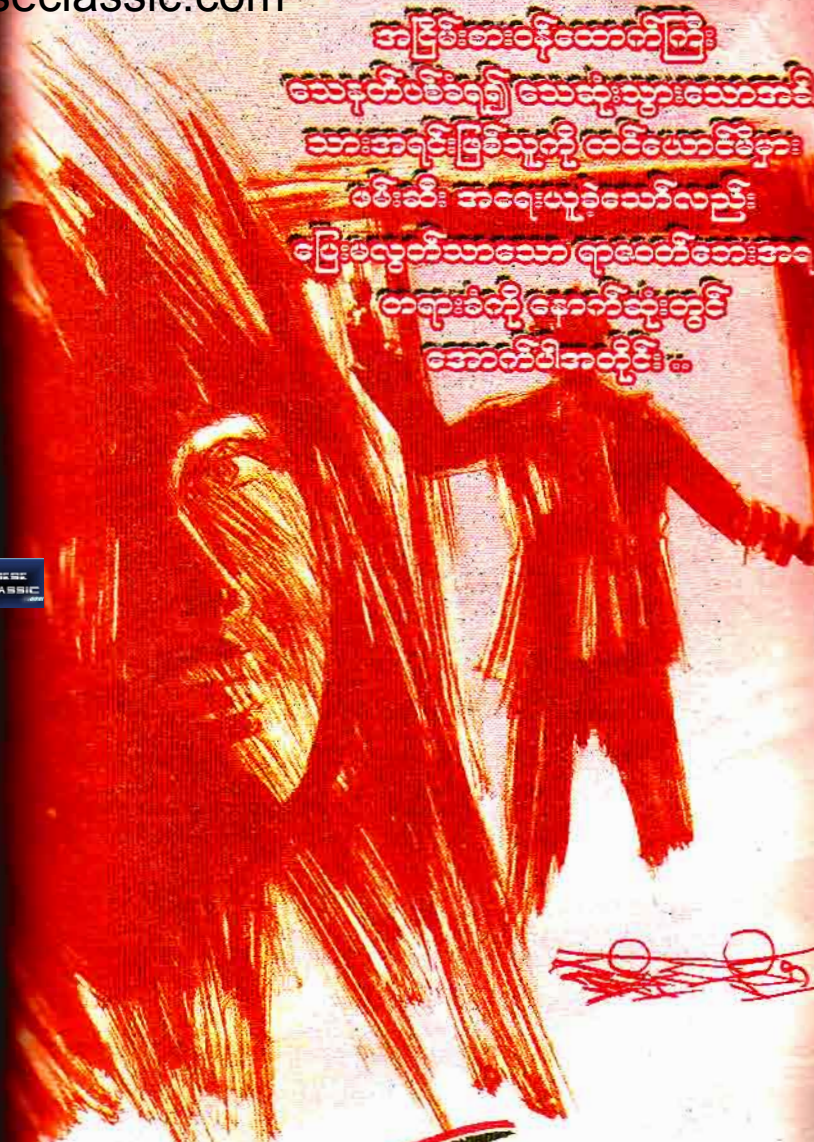
သားအရင်း ငြိမ်သို့ ကိုယ်လောက်ပေး

မင်းမင်း အရေးယူခဲ့သော်လည်း

ငြိမ်းစေလွှတ်သော သောကမင်းတော်အား

တရားစံကို နောက်ဆုံးတွင်

အောင်မြင်အောင် ပြုခဲ့ပါသည်။

အရှင်အာရုံ
မင်းမင်း

ဝန်ထောက်ကြီးမှာ အသက် (၅၅)နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ကောင်းမွန်စွာ မကျန်းမာသဖြင့် အစိုးရအလုပ်ကို ဆက်လက်၍ အမှုမထမ်းနိုင်ဘဲ အလုပ်လုပ်စဉ်က ကျစ်လျစ်စွာ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သော ပစ္စည်းကလေးများကိုသာ တဖြည်းဖြည်းစားသောက်၍ လာခဲ့ရာ အနေအထိုင်၊ အသုံးအနှုန်းမှာမူ ယခင်ကမူကို မဖျက်နိုင်သဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် ရေနည်းငါးကဲ့သို့ တစ်စတစ်စ ကုန်ခန်းလာရာ ခွဲလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ရှိလေရာ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ မိမိ အလုပ်လုပ်စဉ်အခါက မတရားသဖြင့် ကြံ့ဇန်ယူငင်ခြင်း မပြုခဲ့မိသည့် အကြောင်းများကိုပင် ဝမ်းနည်းရတော့မည်ကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ခါ အောက်မေ့မိလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သည့် (၅)နှစ်လောက်ကပင် မီးယပ်ရောဂါနှင့် သေဆုံးရှာသဖြင့် ဝန်ထောက်ကြီးလည်း နောက်ထပ်၍ အိုးအိမ်မထူတော့ဘဲ သားသမီးကလေး (၂)ယောက်ကိုသာ အနိပ်ကြည့်အလိုလိုက်ကာ အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်၍ လာခဲ့လေ၏။ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီး ဆုံးစဉ်က အကြီးဖြစ်သူ မောင်ဘိုးရင်မှာ အသက် (၁၉)နှစ်အရွယ်ခန့်မျှ ရှိလေရာ အငယ် ခင်ခင်ကြီးမှာ (၁၃)နှစ်အမျိုးပေါက်ကလေးအရွယ်မျှသာ ကျန်ရစ်ရာ လေသတည်း။

မောင်ဘိုးရင်မှာ ဝန်ထောက်သားပင် ဖြစ်သော်လည်း အလိုလိုက်သော မိဘတို့၏ သားသမီးပီပီမိဘများ အပေါ်တွင် နွဲ့ဆိုးဆိုးပြီးလျှင် စာကိုမျှ ကောင်းစွာ မသင်ကြားဘဲ အပေါင်းအဖော်များနှင့် အတူ လည်ပတ်သွားလာ၊ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်စာမှာ (၇)တန်းမျှသာ အောင်မြင်ပြီး နောက်ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ သားအား လွန်မင်းစွာ ချစ်ခင်သည့် အလျောက် ပညာများကို ဆက်လက်သင်ကြားရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း မောင်ဘိုးရင်မှာ ပညာကို များစွာ မလိုလားဘဲ အပျော်အရွှင်အသောက်အစားများကိုသာ နှစ်သက်သည့် အလျောက် အဘ၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ အချိန်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးလျက် ရှိလေ၏။ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ နောင်ရေးကို မြော်တွေးဆင်ခြင်လျက် မောင်ဘိုးရင်အား မျက်စိရည်နားရည်ဝစေရန်

ရှေ့နေတစ်ဦးထံ အပ်နှံ၍ ထားလေရာ မောင်ဘိုးရင်မှာ ရှေ့နေတစ်ဦးထံ အကူအညီအဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက်ပင် ရှိလေသတည်း။

မောင်ဘိုးရင်မှာ ဤကဲ့သို့ အပျော်အရွှင်ကို လိုက်စားလျက်ပင် ရှိသော်လည်း ပကတိနဂိုသဘောမှာမူ အလွန်ပင်ကောင်းမွန်သည့် အလျောက် ဆိုးသွမ်းယုတ်ညံ့သော အပြုအမူတို့ကို မည်သည့်အခါမျှ ပြုလေ့ပြုထမရှိသည့်ပြင် အရေးကြီးသော အချက်များတွင် လူကြီး၊ မိဘ၊ ဆရာသမားများ၏ စကားတို့ကို နာယူလွယ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ မည်သည့်အရာမျိုးမဆို ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုလုပ်တတ်ခြင်း၊ ဟုတ်မှန်ရာကိုသာ ပြုလုပ်လေ့ရှိခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်ရာ အကယ်စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုးသည်၊ မိုက်သည် ဟူ၍လည်း မဆိုသာလောက်အောင် ရှိချေ၏။

ခင်ခင်ကြီးမှာမူ ယခုအခါ (၁၈)နှစ်ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်ရာ မိမိ၏အစ်ကိုမလိမ္မာသမျှ မိမိက ဒိုင်ခံ၍ လိမ္မာတော့မည်ဆိုဘိသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလျက် ဖခင်ကြီးအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုပြီးလျှင် နေထိုင်ခဲ့လေရာ စကားပြောသောအခါများ၌လည်း ချေချေငံငံ ပြောတတ်ဆိုတတ်သဖြင့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် သိကျွမ်းသူမှန်သမျှတို့မှာ ၎င်းအား များစွာနှစ်သက်ကြလေကုန်၏။ ရုပ်ရည်မှာ အလွန်အကြူးလှပသည် မဟုတ်သော်လည်း ဖုတ်နာမှာ အထူးကျက်သရေရှိလှသဖြင့် သွားပုံလာပုံ၊ ပြောဆိုပုံတို့မှာ လွန်စွာပင် အမူပါပြီးလျှင် အရာရာတွင် ယဉ်ကျေးပါပေသည်ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေ၏။

အချို့သောမိန်းမပျိုကလေးများမှာ သွားဟန် လာဟန်တို့၌ များစွာပင် ကြီးစားအားထုတ်၍ အမူလုပ်ပါသော်လည်း ယဉ်ကျေးပုံမရဘဲ ပကတိနဂိုရှိသူတို့မှာ ဟန်မလုပ်ရဘဲ အမူပါလျက် ရှိလေရာ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ရာ၌လည်း ကျေနပ်ကင်းမဲ့လောက်အောင် စတိုင်ထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ခပ်ရိုးရိုးနှင့်ပင် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းစွာ ဝတ်ဆင်တတ်ပေ၏။ တျက်သရေရှိ၍ ကြည့်လင်သော မျက်နှာမှာ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြောင်းလွှဲနိုင်လေရာ တစ်ခါတစ်ခါ

ဒေါသထွက်သဖြင့်အစေခံများအား မြည်တွန်တောက်တီးလျက်ရှိစဉ် လွန်စွာပင်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ ကြည့်ညှိလေးစားလောက်သောမျက်နှာထားရှိသော်လည်း အကယ်၍ ထိုကောဉ် ဧည့်သည်တစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက်ခဲ့ပါမူ ဒေါသကို မည်သည့်အခါမျှ မသိနားမလည်ဘိသကဲ့သို့သော မျက်နှာထားကိုလည်း ထားတတ်ပေ၏။

ဝန်ထောက်ကြီးနေသောအိမ်မှာများစွာပင်မကောင်းမွန်လှသော်လည်း ဝင်းခြံမှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းလျက် အိမ်မှာ ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ ကျောခိုင်းကာ ဆောက်ထားလေသည်ဖြစ်ရာ လေကောင်းလေသန့်ကို ကောင်းစွာ ရနိုင်သောနေရာ ဖြစ်ပေ၏။ အိမ်ဝင်းခြံပတ်လည်တွင် ညီညာစွာ ကိုက်ဖြတ်လျက် ထားကုန်သော တိုက်ပန်းပင်များမှာ အိမ်ကို တန်ဆာဆင်သကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။ အိမ်၏ပြတင်းများတွင် မီးခိုးရောင်လိုက်ကာ တို့ဖြင့် ဆင်ထားသဖြင့် အိမ်တွင်း၌ရှိသောသူများကို လမ်းဘက်မှ ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သာယာစွာ သီဆို၍ လက်ဖျားဖြင့်တို့ကာ စန္ဒရားကို နှိပ်လိုက်သော အသံများကို ကြားရတတ်သဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာတို့မှာ အိမ်ရှိရာသို့ မျှော်မှန်းရမ်းဆကာ နားထောင်လေ့ရှိကြကုန်၏။ အိမ်၏မျက်နှာစာမှာ မူလပသော နှင်းဆီပန်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ခြံပေါက်အဝင်ဝတွင် အလွန်သေးငယ်လှသော ဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် "ပန်းဝတ်လွှာ" ဟု အိမ်၏အမည်ကို ဆွဲကပ်ထားလေသတည်း။

ခင်ခင်ကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်စာကို (၇) တန်းအောင်မြင်အောင် သင်ဖူးသဖြင့် ကျောင်းနေစဉ်ကပင် ဇာတိပန်းထိုးမှစ၍ အချုပ်အလုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့သည့်ပြင် စန္ဒရားတီးခြင်း၊ တယောထိုးခြင်းတို့၌လည်း အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်လေ၏။ အိမ်၌ လုပ်ရန်ရှိသော အလုပ်များကို စီမံပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ရံ အများကိုထိုးလျက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ စန္ဒရားကို တီးလျက်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေသည်ဖြစ်ရာ ဝန်ထောက်ကြီးသည် မိမိသမီးအား အားလပ်သောအခါ လမ်းလျှောက်လည်ပတ်ရန် အတန်တန် ပြောသော်လည်း ခင်ခင်ကြီးမှာ မလည်လိုကြောင်းနှင့် ဖခင်ကြီး စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ပြောဆိုတတ်ပေ၏။

ဝန်ထောက်ကြီးနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်မှာ မင်းစိုးရာဇာ၊ စာရေးစာချီမှစ၍ မြို့အုပ်ဝန်ထောက်များသာ အများအားဖြင့် နေထိုင်သော အပိုင်းဖြစ်၍ ညဉ့်အခါများ၌ တစ်ခါတစ်ရံ လူသွားလူလာ မရှိသလောက်ပင် ဆိတ်ငြိမ်တတ်လေ၏။ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ မြို့ပေါ်တွင် အသိအကျွမ်းဟူ၍လည်း များစွာမရှိလှသဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ထွက်ဝင်သွားလာမည့်သူ အတော်ပင် နည်းပါးလေ၏။ ဤကဲ့သို့ပြောပလောက်အောင် မိတ်ဆွေနည်းပါးလှသော်လည်း မောင်ထွန်းခင်ဆိုသော ရှေ့နေတစ်ဦးမှာ အလွန်အားကိုးရသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အိမ်သို့ မကြာခင် ထွက်ဝင်သွားလာပြီးလျှင် အစစ အရာရာ၌ ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် ဆိုဘိသကဲ့သို့ လွန်စွာ သင့်မြတ်ကြပေသတည်း။

အမိန့်တော်ရ မောင်ထွန်းခင်မှာ အသက် အရွယ် (၃၀) ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ မုဆိုးစို တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ သားသမီးဟူ၍လည်း မကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် လူပျိုကဲ့သို့ပင် ကျောင်းကြီးရပ်ကွက်တွင် အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဝယ်ယူကာ အစေခံများနှင့်တကွ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ မောင်ထွန်းခင်သည် အလွန်ပင် ဖြူဖြောင့်သော သဘောရှိသည့် အားလျော်စွာ အမူသည်များအပေါ်၌ ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုတတ်သည့်ပြင် မည်သည့်အမှုမျိုးမဆို တရားလမ်းအတိုင်း၊ အမုန်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသောကြောင့် အမူသည်များမှာ လွန်စွာပင် စိတ်ကျေနပ်ကြလျက် ဝတ်လုံတော်ရကြီးများထက်ပင် အမူအလိုက်ရများလျက် နာမည်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသတည်း။

အမိန့်တော်ရ မောင်ထွန်းခင်မှာ လှပရောမောလှသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ မျက်နှာမှာ တစ်ခါခြင်ဖူးရုံမျှနှင့် မှတ်မိလောက်သောမျက်နှာ ရှိချေ၏။ အသားမှာ အသားလတ်ဖြစ်၍ အရပ်အမောင်းမှာ တျစ်လျစ်ထွားကျိုင်းသောကိုယ်၏အတွက် အတန်ငယ်ဖြင့်သည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။ ဝတ်ပုံစားပုံမှာလည်း ယခုကာလ မြို့အုပ်မင်း၊ စာရေးကြီးများ

ကဲ့သို့ ပြောင်လက်တောက်ပ၊ လှပဆန်းပြားသော အဝတ်များကို မည်သည့် အခါမျှမသုံးဘဲ ကြည့်ရှု၍လည်းကောင်းအောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းရှိသော အဝတ် တို့ဖြင့် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းစွာ ဆင်ယင်တတ်ပေ၏။

အချို့သောသူများမှာ အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းများကို ဝတ်စား ဆင်ယင်၍ သွားသောအခါမိမိ၏ ကြားဝါလိုသောစိတ်ကို အခြားသူများအား ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်၍ ပြောဆိုသကဲ့သို့ ရှိတတ်လေရာ မောင်ထွန်းခင်မှာမူ ဤ ကဲ့သို့ မဟုတ်မူ၍ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ပေါင်းပုံထုပ်ပုံမှစ၍ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် အဆင် ပြေပြီးလျှင် ကြည့်ရှုသူတို့မှာ မြင်ရုံမျှပင် ကြည်ညိုလေးစားလောက်သော ဣန္ဒြေနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။ စကားပြောသောအခါများ၌လည်း သူတစ်ဖက် သား၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဣန္ဒြေကြီးခြင်းလည်း မရှိ။ တစ်ပါးသူတို့ အကြည်ညိုပျက်လောက်အောင် ကလက်သော အမူအရာလည်း မရှိ။ ပကတိ နဂိုအားဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်ချိုချိုထားလျက် ပြောဆိုတတ်လေသည်ဖြစ်ရာ ကြားရသောသူတို့မှာ နားစိုက်လျက် ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ၎င်းအလိုသို့ လိုက်ရတော့မလိုလိုပင် ရှိချေ၏။

တစ်နေ့သ၌ နေ့လယ်အချိန်တွင် ဝန်ထောက်ကြီး ဦးအောင်ပန်းမှာ အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းတွင်ထိုင်လျက် အမိန့်တော်ရ မောင်ထွန်းခင်နှင့်အတူ လွန်စွာအရေးကြီးသော အမူအရာနှင့်နီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိကုန်၏။ ၎င်းနောက် မောင်ထွန်းခင်လည်း စာချုပ်တစ်ခုကိုရေး၍ ဦးအောင်ပန်းအား လက်မှတ် ထိုးစေပြီးသော် အိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ လှေကားအဆင်း တွင် ခင်ခင်ကြီးနှင့် တွေ့၍ -

- “အလို - ခင်ခင်ကြီးပါကလား။ မောင်ဘိုးရင်ကော - မမြင်ပါကလား။”
- “ထမင်းစားပြီးကတည်းက ထွက်သွားတာပါပဲ ရှင်၊ ဒါနဲ့ - အမိန့်တော်ရ ဝင်း - ပြန်တော့မလိုလား။”
- “ဟုတ်ကဲ့ - ခင်ခင်ကြီး - ဘာပြုလို့လဲ။ မျက်နှာများ တယ်ပြီး မကောင်းပါ ကလား။”

(ခေါင်းငုံ့လျက်) “ကျွန်မ - ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းခေါင်းကိုက်လို့ ပါ”

“နေမကောင်းလို့လား၊ ဒါဖြင့် - အိမ်က သူငယ်ကလေးကို ဆေးအပို့ခိုင်း လိုက်မယ်”

“နေရာမရှာပါနဲ့ ရှင်၊ ဒုက္ခရှာလို့...”

၎င်းနေ့ညနေ၌ ခင်ခင်ကြီးသည် မြတ်တင်မာလီကုလားအား ပန်းပင်များ ကိုပြုစုရန် အမိန့်ပေးလျက် ဘုရားတင်ရန် နင်းဆီပန်းများကို ရူးနေစဉ် ရထား တစ်စီးသည် မြေရှုမုန်ပေါက်တွင်ရပ်လျက် ရထားပေါ်မှ လှပစွာ ဝတ်ဆင် လျက်ရှိသော အသက် (၂၄)နှစ်ခန့်ရှိ သူငယ်တစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူငယ်မှာ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သား မောင်ညွန့်တင်ပင်ဖြစ် လေသည်။

မောင်ညွန့်တင်မှာ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည့် အလျောက် ကာလ သားတို့ဘာဝမိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိအစဉ်မပြတ် “သ” လျက်အဝတ်အစားများကို လည်း အလှဆုံး၊ အနုဆုံးဟု ဆိုအပ်သော ပိုးဖဲများကိုသာ အစဉ်မပြတ် ဝတ် ဆင်လေ့ ရှိလေ၏။ ရုပ်ရည်မှာ အတော်ပင် ချောမောလှပသော သူငယ်တစ် ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် နာမည်ကျော်သော သူငယ်မကလေးများအား လှလုံးပြကာ မြိုက်လေ့ရှိသဖြင့် ဓာတ်သိသောမိဘများမှာ မောင်ညွန့်တင် အား မျက်မှန်းကျိုးလျက် ရှိကုန်၏။ မိဘများ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် မောင်ညွန့်တင်မှာ စာပေကို ကောင်းမွန်စွာမသင်ဘဲ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် (၅)တန်းမှ ထွက်ပြီးလျှင် လူလေလူလွင့် ကလေးများဖြင့် ပေါင်းသင်းကာ ဖျက်စီးနေရာသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ချေ၏။

ဝန်ထောက်ကြီး ဦးအောင်ပန်းမှာ မောင်ညွန့်တင်မိဘများ၏ ကျေးဇူး ဧကင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် မောင်ညွန့်တင်၏ အကြောင်းကို ရေရေ လည်လည် မသိရှာသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏ရုပ်ရည်နှင့် တံကွ အပြောအဆို အနေအထိုင် သွက်လက်ပုံတို့ကို မြင်ရပြန်သောအခါ တစ်ခါ တစ်ရံ ခင်ခင်ကြီးနှင့် ထိမ်းမြားရန် အကြံဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ကြားသော်

လည်း ဝန်ထောက်ကြီးမှာ သားထောက်သမီးခံ နည်းပါးလှသူ ဖြစ်သဖြင့် ခင်ခင်ကြီးအား လက်ထပ်ထိမ်းမြား နေရာချထားရမည်ကိုပင် နှမြောလျက် ရှိရာလေ၏။

မောင်ညွန့်တင်မှာ ခင်ခင်ကြီးအား အမြဲကြံစည်ပိုးပန်းလျက်ရှိနေလေရာ ခင်ခင်ကြီးမှာ အခြားသောမိန်းကလေးများကဲ့သို့ လူမှုရေးရာ အဖြာဖြာတွင် လိမ္မာကျွမ်းကျင်ရာသူ မဟုတ်သည့်ပြင် အခြားအိမ်များသို့လည်း အမှုကြီးငယ် မရှိဘဲ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့မရှိသောကြောင့် ဤအရာမျိုးတွင် များစွာ မနှိုးနှပ်ရာဘဲ ဖခင်ကြီး သဘောတူရာကိုပင် နောက်ဆုံး၌ လိုက်နာပါတော့ မည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

မောင်ညွန့်တင်မှာ ခင်ခင်ကြီးကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး ထားလျက် -

“ခင် - ဦးတစ်ယောက် - မရှိဘူးလား”
“အို - ကိုညွန့်တင်လား - အိမ်ပေါ်မှာ ဖေဖေ ရှိပါတယ်”

“ပန်းခူးနေတယ်မှတ်တယ်။ ခင့်ကြည့်ရတာ တစ်နေ့တခြား အလှတွေ တိုးနေတာပဲ။ စိတ်ထင်ဖြင့် အရင်ကထက်တောင် နည်းနည်းကလေး ဝလာ တယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်တာ - ကိုညွန့်တင်ကလဲ။ ဘယ်ကလာပြီး ဝရမှာလဲ။ ခေါင်းကိုက် နေတာ (၂)ရက်၊ (၃)ရက်ရှိပြီ။ နည်းနည်းတောင် - ခင် - ပိန်ပြီး သွားတယ်”

မောင်ညွန့်တင်သည် ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် အတူ ခေတ္တမျှ စကားပြောဆို ကြပြီးနောက် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို သုတ်လျက် -

“အိမ်ကတော့ - ဖေဖေက စိတ်ဆိုးလှပြီ - ဦးရဲ့။ သည်ဟာ ဘယ်နယ်ကြံ မလဲ”

ပန်း - “အခုဖြင့် - ဦးမှာ မောင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ မကြံတတ်နိုင်အောင် ရှိနေတာပဲ - မောင်ရယ်”

တင် - “သည်လိုနဲ့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ပန်း - “အဲလေ - သည်တော့ - ကျုပ်ပြောပါပကော။ အတိုးကို မောင်တို့ သဘောကျသင့်တော်သလိုထားပြီး စာချုပ်ထားတာပေါ့။ သီတင်းကျွတ်လ

လောက်ကျရင် တကယ်လို့ အပြေမဟုတ်တောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်တော့ ပေးနိုင်ပါတယ်”

တင် - “ဦး - သိတော်မူတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တာဝန် တယ်ပြီး မလေးလှပါဘူး။ အိမ်က ခမည်းတော်ကြီးက အင်မတန်ခက်တာ ကလား - ဦးရဲ့”

၎င်းနောက် မောင်ညွန့်တင်လည်း ပထမတန်းလေကို အသုံးပြုပြီးလျှင် လူတစ်ဖက်သား နားဝင်လောက်အောင် သာယာချေငံသော စကားမျိုးဖြင့် ဝန်ထောက်ကြီးအား လိုမိုလျက်ရှိရာ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ ဤကဲ့သို့ လိမ္မာယဉ် ကျေးသောသူငယ်ကလေးနှင့် မိမိသမီးအား ပေးစားရလျှင် လွန်စွာပင် လျောက်ပတ်ပေလိမ့်မည်ဟု များစွာသဘောကျလျက် -

“သည်ဟာတော့ - သူ့ကိုလည်း တိုင်ပင်ရလိမ့်ဦးမယ် - မောင်ရဲ့”
“တိုင်ပင်ပါ ခင်ဗျာ - တိုင်ပင်ပါ”
“စိတ်သာချပါ - မောင်ရယ်။ သူလည်း ငြင်းမယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”
“သို့သော်လည်း ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရဦးမှာပေါ့လေ ...”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလို မပြောလိုမပြီးတဲ့နေရာမို့သာ ပြောရတာပါ ခင်ဗျာ။ အားနာရောပါပဲ။ သည်လို နေရာမျိုးဆိုတာ အဖနေရာမဟုတ် - အမိနေရာကိုး ခင်ဗျ”

၎င်းည၌ ဝန်ထောက်ကြီးသည် လွန်စွာအကြံအိုက်သောမျက်နှာနှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် စင်္ကြံလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက်သောက်စွာလျက် နို့သောဆေးလိပ်တိုကို အိမ်ရှေ့သို့ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အစေခံတစ်ယောက် အား ခင်ခင်ကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ ခင်ခင်ကြီးမှာ ချက်ချင်းပင် ရောက်လာ လေ၏။

“ဘာကိုစွဲလဲ - ဖေဖေ ဘုရား”
“ထိုင်ပါဦးလေ။ တိုင်ပင်စရာကလေးတစ်ခုရှိလို့ ခေါ်တာပေါ့။ သမီးမျက် နှာများလည်း တယ်ပြီးမကောင်းပါကလား”

“ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး - ဘုရား။ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်ပြီး နေမကောင်းတာ (၂)ရက်၊ (၃)ရက်ရှိပြီ”

“ဪ - ဟုတ်လား။ ဇေဇေကို ဘာပြုလို့ မပြောသလဲ။ သည်လို - သမီးရဲ့ ဇေဇေတို့မှာ သူများ ဂစ်ဖတ်ကလေးများ ရှိနေတယ်။ သိရဲ့မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိပါရဲ့ - ဘုရား”

“အေးလေ - သည်လိုလူများ ကြွေးမြီရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ဇေဇေတို့မှာ ဘယ်တော့မျှစိတ်မချမ်းသာဘူး။ သည်တော့ - ဇေဇေပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနားထောင်ပါ - သမီးရယ်။ ဇေဇေတို့မှာလည်း သားထောက်သမီးခံ များများ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သည်တော့ - တင်ရှိနေတဲ့ ကြွေးမြီးကလေးများလည်း အေးအောင်၊ ဇေဇေသမီးကို မောင်ညွန့်တင်ကလေးနဲ့ နေရာချထားချင်တယ်။ သမီးသဘောကို ပြောစမ်းပါဦး”

ခင် - (မျက်ရည်ကို သုတ်လျက်) “ဇေဇေသဘောပဲ - ဘုရား”

ပန်း - “ဇေဇေသဘောတော့ - ဟုတ်ကဲ့။ ခင့်သဘောက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ခင် - “အထူးပြောဖို့ မလိုပါဘူး - ဘုရား။ ဇေဇေပြီးရင် ပြီးတာပါပဲ”

ပန်း - (ခင်ခင်ကြီးကျောကို သပ်လျက်) “အဲသည်လို သမီးမှသမီးဟဲ့။ ဒီသူငယ်လေးလည်း တော်ပါပေတယ်ကွယ်။ ရုပ်ရည်လည်း ဆိုစရာ မရှိရာပေဘူး။ အပြောအဆိုမှစ၍ အရာရာမှာ နူးနပ်ရာပါတယ်။ အင်း - အင်း - ဪ အဲဒီ - သမီးအစ်ကိုကော - အိမ်မှာရှိသလား”

ခင် - “မရှိဘူး - ဘုရား။ နေ့လယ်က တစ်ခေါက်လာပြီး ထွက်သွားတာပဲ။

ငွေ (၅) တျပ်တောင် သမီးဆီက အတင်းယူသွားတယ် - ဘုရား”

ပန်း - “ဟေ - ဟုတ်လား။ တယ်ခိုက်တဲ့ ခွေးမသားပဲ။ အိမ်မှာ ဘယ်လို ငြိမ်နေတယ်ဆိုတာဖြင့် မသိဘူး။ သောက်ဖို့ စားဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေတာပဲ။ မောင်ထွန်းခင်ကလည်း သည်အကောင်ကို အင်မတန် မျက်နှာသာပေးတယ် ထင်ပါရဲ့။ ထို့ - ခွေးမသား - နေနှင့်ဦး”

ခင် - “ကိုထွန်းခင်လည်း သူ့ကို ဆုံးမရှာပါရဲ့တဲ့ - ဘုရား။ ပြီးတော့လည်း အင်မတန် ကြည့်ရှုရှာပါတယ်။ သူ့ခါးမှာ ဝတ်နေတဲ့ ဘန်တောက်လုံချည်ပန်း ရောင်နုကလေးဟာ ကိုထွန်းခင်ဝယ်ပေးတာပဲ - ဘုရား”

ပန်း - “အင်း - မောင်ထွန်းခင်ဆီမှာ သူနေတာလဲ။ ဘာမျှညှိုးဝယ်တယ် မရှိရာပေဘူး။ ကိုင်း - ကိုင်း - သမီး - အိပ်ချင်ရောမယ်။ နေမကောင်းရင် အာယုဇာနည်ကလေးကို စားလိုက်ဦးလေ -”

ခင် - “နေပါစေတော့ - ဘုရား။ ကိစ္စမရှိလှပါဘူး”

ထိုည၌ ခင်ခင်ကြီးသည် တော်တော်နှင့် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ မိမိ၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဇေဇေကြီး၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားလျက် ရှိပေ၏။ မိမိမှာ မာရသူဌေးသား မောင်ညွန့်တင်ဆိုသူ နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရတော့မည်ဖြစ်ရာ မောင်ညွန့်တင်မှာ ရုပ်ရည်ချောမော၍ ပိုက်ဆံရှိသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ ပြောပုံဆိုပုံ၊ အကျင့်အကြံများကို မူလုံးလုံးကြီးမနစ်သက်သက်သို့ ရှိချေ၏။ ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့်ပြည့်စုံ၍ ရုပ်ရည်လှပသူတို့မှာ အများအားဖြင့် အပျော်အပါးကို လိုက်စားတတ်ကြ

အိမ်ဝင်းခြံရွှေသို့ ရုတားရောက်သည့်နွှင်းတစ်ပြိုင်နစ်
အိမ်ခေကာကထပ်မှ ဒိန်းခနဲမြည်သော အသံကို ကြားရပြီးလျှင်
တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသော
အသံတို့ ကြားရလေ၏။ ခင်ခင်ကြီးလည်း ရုတားပေါ်မှ
ဗျူဟားဖားဖားဆီခြံရွှေသို့ အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွားရာ
ဝင်းခေ၏ကြီးခြီးအောင်ပန်းမှာ ရင်ဝတွင်
မြေအစိတ်ခွဲပြူးသေနတ် အကျရာဖြင့်
ကြွေးပေါ်တွင် လဲကျလျက်ရှိသည်ကို
တွေ့မြင်ရလေ၏။

သည်ဖြစ်ရာ အပျော်အပါးကို လိုက်စားသူတို့၏သားမယားများမှာ မည်သည့်အခါမျှစိတ်၏ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိဘဲ ပုန်လျက်သာနေကြကြောင်းများကို မိမိဖတ်ဖူးသော ဇာတ်ဝတ္ထုထဲများတွင် တွေ့ကြုံရဖူးသဖြင့် ဤအကြောင်းများကို တွေးလိုက်သောအခါ မောင်ညွန့်တင်အား ယူရန်ကိုပင် ခဲယဉ်းလျက် ရှိချေ၏။ သို့သော်လည်း ဧခင်ကြီး၏အကြောင်းကို တွေးလိုက်ပြန်သော် ၎င်းစိတ်များသည် အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့ချေ၏။

မိမိသည် မောင်ညွန့်တင်အား မယူခဲ့သော် ဧခင်ဝန်ထောက်ကြီးမှာ တင်ရှိသော ကြေးမြီးများကို မဆပ်နိုင်သဖြင့် အမှန်ပင် ဒုက္ခဖြစ်ချေတော့မည့် အကြောင်းများကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိပြန်သဖြင့် သက်ပြင်းချမိလေ၏။ ဤမျှသာကေသေး။ မိမိမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အမိ သေဆုံးပြီးနောက် ဧခင်ကြီး၏ စတားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သဖြင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင်လည်း မောင်ညွန့်တင်အား ယူပါတော့ မည်ဟု ဝန်ခံပြီးဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မကြံတတ်နိုင်အောင်ပင် ရှိရာလေသတည်း။

၎င်းနောက် ဧခင်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ "ဪကြည့်စမ်း၊ လူများဟာ တယ်ပြီးခက်တာပဲ။ ကိုထွန်းခင်နဲ့ တွေ့တုန်းကတော့ ခင် - ဘာပြုလို့လဲ။ နေမကောင်းလို့လားတဲ့။ နေမကောင်းရင် ဆေးအပို့ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်တဲ့။ ဟိုလူကတော့ - ခင်ကြည့်ရတာ အင်မတန်ဝပြီး ချစ်စရာကောင်းလာလိုက်တာတဲ့။ အင်း - ကိုထွန်းခင်တစ်ယောက်လည်း ဘာပြုလို့ မှန်းမသိဘူး။ သူ့စိတ်က ရိုးရိုးပဲလား။ သည်ကအပေါ်မှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ပဲ အောက်မေ့လေသလား မသိဘူး။ ဟယ် - ဟုတ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကိုထွန်းခင်ဟာ သည်လို ကြံစည်မယ် မဟုတ်ရှာဖဲဘူး။ ဪ - ကိုထွန်းခင် ကိုထွန်းခင် - သည်လိုသိပ်သည်းတဲ့ကုဇ္ဈေ။ သည်လိုတည်ကြည်တဲ့မျက်နှာ။ သည်လိုယောက်ျားပီသတဲ့လူမျိုးတော့ ရှားပါးပါရဲ့။ သူနဲ့များရတဲ့ မိန်းမတော့ အင်မတန်ကံကောင်းမှာပဲနော်။ ဟင် - ဝါလည်းပဲ - ဘယ်နယ် - မဆိုင်တာ တွေ လျှောက်ပြီး ကြံကြံစည်စည် တွေးနေပါလိမ့်" ဟု စဉ်းစားကာ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မောင်ညွန့်တင်နှင့် ဧခင်ကြီးတို့မှာ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းရန် ရက်ပိုင်းမျှသာ ကျန်ရှိခဲ့လေ၏။ တစ်ညညီသည့် အလွန်မှောင်မိုက်သော ညဉ့်ဖြစ်သဖြင့် ယခင်က ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ရပ်ကွက်တွင် လူသွားလူလာမှစ၍ လွန်စွာပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေရာ ဝန်ထောက်ကြီးသည် လွန်စွာအရေးကြီးသော ကိစ္စနှင့် အိမ်အောက်ထပ်ရှေ့ခန်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စားပွဲထွန်း မီးအိမ်မှာ များစွာမလင်းသဖြင့် အဝေးမှ ကြည့်လျှင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ကွဲပြားအောင် မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထိုညညီညီ ဧခင်ကြီးသည် အိမ်တွင် အစေခံလုပ်သူ မစိမ်းဆိုသော သူငယ်မကလေးကို ခေါ်ပြီးလျှင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော မြို့အုပ်ကတော်မကျော တို့နှင့်အတူ မြန်မာဇာတ်လမ်းကို ကြည့်ရှုရန် ရုပ်ရှင်ပွဲသို့ သွားသဖြင့် အိမ်၌ အစေခံ ဦးရှမ်းကြီးဆိုသူ တစ်ယောက်သာလျှင် ဝန်ထောက်ကြီးနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ (၉) နာရီခွဲလောက် ရှိလတ်သော် မိုးဖွဲကလေးများ ကျလာသဖြင့် ညညီသည် သာ၍ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဧခင်ကြီးတို့လူစုသည် မိုးအနည်းငယ်ရွာသဖြင့် ငှားရထားတစ်စီးဖြင့် ရုပ်ရှင်ပွဲမှ ပြန်ခဲ့ကြလေရာ အိမ်ဝင်းခြံရှေ့သို့ ရထားရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်အောက်ထပ်မှ ဒိန်းခနဲမြည်သော အသံကို ကြားရပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသော အသံကို ကြားရလေ၏။ ဧခင်ကြီးလည်း ရထားပေါ်မှ အူယားဖားယား ဆင်းပြီးလျှင် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးအောင်ပန်းမှာ ရင်ဝတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ဒဏ်ရာဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် လဲကျလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့အလယ်ပေါက်မှ ဝင်သွားရာ မောင်ဘိုးရင်နှင့် အပေါက်ဝတွင် ရင်ဆိုင် တွေ့လျက် ရှိလေရကား မောင်ဘိုးရင်လက်၌လည်း (၆) လုံးပြူးသေနတ် ခွဲတိုင်လျက်ရှိသည့်ဖြစ်ရာ ဧခင်ကြီးတို့ လူစုကို မြင်လျှင် ကြက်သေသေ လျက် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြီးလျှင် လက်ထဲမှ ယမ်းငွေထွက်လျက် ရှိသော

သေနတ်ကို မြေပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ အစေခံ ဦးရှမ်းကြီး လည်း မီးအိမ်တစ်ခုကို ကိုင်လျက် ရောက်လာလေရာ အိမ်နီးပါးချင်းတို့လည်း သေနတ်သံကြားသဖြင့် စုရုံးရောက်လာကြလေကုန်၏။

၎င်းနောက်ဆင်အင်စပက်တော်တစ်ယောက်နှင့်ပုလိပ်သား (၂) ယောက် တို့သည် ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိလာကြပြန်ရာ အကျိုးအကြောင်းကို စစ်ဆေးလျက် ရှိကြကုန်၏။

အင်စပက်တော် - (မောင်ဘိုးရင်ကို ကြည့်လျက်) "ခင်ဗျားမပစ်ရင် ဘယ်သူပစ်သလဲဗျ။ အမှုက အင်မတန်ထင်ရှားပြီး နေတယ်"

ရင် - "ကျုပ် - ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မပစ်ဘူး။ အမှန်ပြောရမှာဖြစ် ကျုပ်အိမ်ပေါ် ထပ်မှာ အဘိုးကြီးမသိအောင် နောက်ဖေးကတက်ပြီး ပိုက်ဆံယူနေတုန်း သေနတ်သံကြားတာနဲ့ ကပျာကယာ အောက်ဆင်းပြီးလာတော့ ဖေဖေလဲနေ တာတွေ့တယ်။ သေနတ်ကလည်း စားပွဲပေါ်မှာချလို့။ ကျုပ်လည်းပဲ ကြက် သေသေပြီး သေနတ်ကိုကိုင်ပြီးကြည့်နေ။ သူတို့လူစုနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့တာပဲ"

အင်စပက်တော် - (သေနတ်ကို ကြည့်လျက်) "သေနတ်ကတော့ ဝန်ထောက်ကြီးသေနတ်ပဲနော်။ ကြည့်စမ်း - ယမ်းတောင့်(၅)တောင့် ကျန် သေးတယ်"

ရင် - "ဟုတ်တယ် - ဖေဖေသေနတ်ပဲ"

တော် - "သူ့ကိုယ်သူ ပစ်တယ်လို့များ မထင်ဘူးလား"

ရင် - "ဘယ်နည်းနဲ့မျှ သူ့ကိုယ်သူ မပစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ခဲ့လို့ရှိရင် သေနတ်ကို သူ့လက်ထဲမှာပဲ ကိုင်ထားရမယ်။ သူ့အနားမှာ ရင်လည်း ကျနေ တာ တွေ့ရမယ်"

ခင် - (ငိုလျက်) "ရှင်တို့ထင်တာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ရှင်။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ဟုတ်ဘူး။ ရန်သူကို ကျွန်မတို့ မတွေ့လိုက်လို့ ရှိပါလိမ့်မယ် ရှင်"

တော် - "သေခါနီးမှာ ဘာများပြောခဲ့သေးသလဲ"

ရင် - "ဘာမျှမပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ သေပြီးပြီ။ သေနတ် တချက်ကောင်းကို မှန်တာကလား"

တော် - "ခင်ဗျား - အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ - ဘာမျှမမြင်ဘူးလား"

ရင် - "ကျုပ် - အခုမှ သတိရတယ်ဗျို့။ သို့ပေမဲ့ - ကျုပ် - သေသေရာရာ တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ စိမ်းစိမ်းကြီးတစ်ခုပြတင်းပေါက်က ထွက်သွားသလိုလို ထင်လိုက်တယ်။ ဘာလို့တော့ တစ်အပ် မပြောတတ်ဘူး"

အင်စပက်တော်နှင့် တကွ စုရုံးလာရောက်ကြသော သူများမှာလည်း မောင်ဘိုးရင်ပြောသောပြတင်းပေါက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ ပြတင်းပေါက်၏ အတွင်း၌ မူ ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမူလျက် ခင်း၍ထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိလေရာ ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက် မှာ မူပန်းအိုးများ တင်ရန် ပြုလုပ်ထားသော အမြင့်တံတောင်ခန့်ရှိ စင်ကလေး တစ်ခုလည်း ရှိလေ၏။ ၎င်းပန်းစင်ကလေး၏ရှေ့တွင် ကျောက်စရစ်များ ခင်း ထားသော လမ်းကလေးတစ်ခုမှာ အိမ်ကိုပတ်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးထမင်းချက် ရုံသို့ ဆက်သွယ်လျက် ရှိလေ၏။ အင်စပက်တော်သည် ဦးရှမ်းကြီးလက်မှ မှန်အိမ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက် ပန်းစင်ကလေး အနီး အနားနှင့် တကွ လမ်းပေါ်တွင် ငုံ့၍ ကြည့်ရှုလျက် "သည်နေရာမှာ မြေက မာ တော့ ဘာမျှ မြေရာမတွေ့ဘူးဗျို့။ ကိုင်း - လာကြ။ ကျုပ်တို့ အတွင်းဘက်က လှည့်ပြီး ကြည့်ကြဦးမယ်"

အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လျှင် အခြား ထူးခြားသော အရာများကို မတွေ့ ရချေ။ သို့သော်လည်း ယခင်က ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ကုလား ထိုင်မှာ ရေဆေး၍ ထားဘိသကဲ့သို့ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

၎င်းနောက် အင်စပက်တော်လည်း ဦးရှမ်းကြီး၊ ခင်ခင်ကြီးတို့အား အနည်းငယ် ထပ်မံစစ်ဆေးပြီးလျှင် မောင်ဘိုးရင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

"ကိုင်း - ကျုပ်တို့ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားကိုပဲ ဖမ်းရလိမ့်မယ်"

ခင် - "အမယ်လေး - ကိုကိုကို ဖမ်းတော့မလို့လား ရှင်။ သူ - ဘယ်နည်းနဲ့ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ် ရှင်။ ကျွန်မမောင်က တခြားနေရာမှာ ဘယ်လိုပဲဆိုတယ်။ မိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အဖေကို မသတ်ရက်ပါဘူး ရှင်"

ရင် - "ဟေ့ - ခင်ခင်ကြီး - စကားများမနေနဲ့ဟေ့၊ သူတို့ထင်ရင်ဖမ်းပါစေ
ကွာ၊ ငါမဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲကွာ၊ နက်ဖြန် - ကိုထွန်းခင်လည်း နေရထားနဲ့
ဖီးတုန်းကြီးက ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဖေဖေအလောင်းသာ လှလှ
ဝဝ သင်္ဃိတ်လိုက်ပေတော့..."

ခင်ခင်ကြီးမှာ နုရာဝဲရွဲ၊ လဲရာသူနိုးထောင်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဖခင်ကြီးသေ
ဆုံးနံ့ရှာတာမိမိအိမ်ကို မောင်ဘိုးရင်ကိုပင် လူသတ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်
ခြင်းကို ခံရလေသဖြင့် တစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွင် တစ်ပုဂ္ဂိုလ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ သတိမေ့
လျော့၍ မသွားရန်ကိုပင် အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်း ရှာလေ၏။ မိမိမှာ ငယ်စဉ်က
ဝင် အမိသေဆုံးပြီးနောက် ဖခင်ကြီးကိုပင် အားကိုးအားထား ပြုလျက် ယခု
အသက်အရွယ်သို့တိုင်အောင် နေထိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုမှ ဟူ၍ တက္ကသိုလ်
တွင် မည်သူ့ကိုမျှ အားကိုးရန် မရှိတော့ဘဲ ဥတစ်လုံး တစ်တောင်ကြွက်ကဲ့သို့
တုန်ရစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာလေသည်။

ဝန်ထောက်ကြီးမှာ အသိအကျွမ်း နည်းပါးလှသူ မှန်သော်လည်း ကျန်
ရစ်ရာသူ သမီးကလေးကို သနားကြသဖြင့် အိမ်နီးပါး ရှင်းတို့နှင့် တကွ ပြုပေါ်ရှိ
လူကြီးလူကောင်းများပါ နောက်တစ်နေ့၌ မသာအိမ်တွင် သွားလာထွက်ဝင်
လျက် ရှိကြကုန်၏။ နံနက်ခင်းတွင် မောင်ညွန့်တင်လည်း လာရောက်၍
ခင်ခင်ကြီးအား ပျာပျာသလဲ မေးမြန်းကာ မသာကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လျက်
ရှိလေ၏။ ခင်ခင်ကြီးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောနိုင်ရာဘဲ အလောင်းအနီး
တွင် လူး လိုမ့်လျက် မြင်းစွာငိုကြွေးရှာပေ၏။

နေ့လယ် (၁) နာရီအချိန်လောက်တွင် မောင်ထွန်းခင်လည်း မြင်းရထား
တစ်စီးဖြင့် ရောက်လာပြီးလျှင် ခင်ခင်ကြီးအား သင့်လျော်ရှိမျှသာ စကားပြော
ဆိုပြီးသော် မသာအတွက် ပြုလုပ်ရန်ရှိသောကိစ္စများကို မိမိကပင် ငွေထုတ်
လျက် အရာရာ၌ မလစ်ဟင်းရအောင် စီမံဆောင်ရွက်လေ၏။ ဝန်ထောက်
ကြီး၏ ရာပနက်စွာ ပြီးမြောက်သည့် နောက်တစ်နေ့တွင် ညနေခင်း၌ မောင်

ထွန်းခင်မှာ ခင်ခင်ကြီးနဲ့အတူ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။ မောင်ထွန်းခင်နှင့်
ခင်ခင်ကြီးတို့မှာ အိမ်ဦးခန်းတွင် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေလျှင်
မောင်ထွန်းခင်လည်း ဝန်ထောက်ကြီး သေဆုံးပုံကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြန်
ပြောရန် ပြောဆိုလေရာ ခင်ခင်ကြီးသည် မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်
"ခုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ - ကိုထွန်းခင်ရဲ့ ကျွန်မရယ်၊ မစိမ်းရယ်၊ ဟိုဘတ်အိမ်က
ပြီးအုပ်ကတော် မမကျော့တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရယ် ရှစ်ရှင်ပွဲ သွားကြည့်
ကြတာကို၊ သည်တော့ - မိုးလေး နည်းနည်းရွာလာတော့ မှောင်လည်း မိုက်
တာနဲ့ ကျွန်တို့ ရထားတစ်စီးငှားပြီး ပြန်လာကြတယ်။ ရထားလည်း ကျွန်မ
တို့အိမ်ရှေ့ရောက်ရော အိမ်ထဲက သေနတ်သံကြားတော့ ကျွန်မလည်း ရထား
ပေါ်ကဆင်းပြီး အူယားဖားယား အိမ်ထဲ ဝင်ပြေးတာပဲ။ မစိမ်းနဲ့ မမကျော့
တို့လည်း ကျွန်မနောက်က တစ်ခါတည်း ပါလာတာပဲ"

"မောင်ဘိုးရင်ကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တာလဲ"

"အပေါက်ဝမှာ ကျွန်မနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့တာပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း
ဖေဖေ(၆)လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကိုလို့၊ သည်တော့ - သူ့ကို ထင်မယ်ဆိုရင်
လည်း ထင်စရာပေပေါ့ - ကိုထွန်းခင်ရယ်၊ သို့ပေမဲ့ရှင် - ကိုကိုဟာ သောက်စား
ပျော်ပါးနေပေမယ်လို့ အင်မတန် ကြောက်တတ်တဲ့လူပါရှင်။ လူတစ်ယောက်
အသက်ကိုသတ်ဖို့ နေနေသာသာ ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် သတ်ပုံ
တဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး ရှင်"

"သူပြောတဲ့အတိုင်း သူပိုက်ဆံခိုးနေရင်း အောက်ထပ်က သေနတ်သံ
ကြားလို့ဆင်းလာပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ဘာတဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ စိမ်းစိမ်းတစ်ခု
ပြတင်းပေါက်က ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်ဆို..."

"သည်လိုပြောတာပဲရှင်၊ သည်ဟာတော့ ဖေဖေကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်
တဲ့ရန်သူပဲလား။ သူ့စိတ်ကပဲ ထင်လို့လား။ အိမ်နံ့ဘေးက သစ်ပင်တွေကိုပဲ
လေတိုက်လို့ လှုပ်သလား။ ကျွန်မဖြင့် စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး ရှင်"

"အင်း - သည်ဟာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ပဲနေရာကို ကြည့်ဖို့
ပါပြီ၊ ဘာမျှ အစအန မတွေ့ဘူး။ သည်အပေါ်မိုးနည်းနည်းရွာတယ် ဆိုပေမယ့်

အိမ်နံ့သာမှာ ကျောက်စရပ်လမ်းကလေး ခင်းထားတော့ လမ်းပေါ်မှာဖြင့် ဘာပြောရာမျှမရှိတော့ပေ။ အို - အိန္ဒ - ပြတင်းပေါက်နားက ကုလားထိုင်မှာ ခိုးရေ စိုပြီးနေတာကို တွေ့တယ်ဆို၊ ကျုပ်ကို အင်စပတ်တော်တလေးက ပြောလိုက် တယ်”

“ဪ - ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ - သည်ဟာတောင် - ကိုထွန်းခင်ကိုမပြော မိသေးဘူး”

“သည်ဟာ - ပုလိပ်က ဘယ်လိုထင်သတဲ့လဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ရှင်”

“သည်နေရာမှာ အိမ်ပေါ်ကများ မိုးယိုသလား”

“မိုးယိုစရာ မရှိပါဘူး ရှင်၊ ပြီးတော့ - အပြင်ဘက်က မိုးပက်ရင်လည်း အနီးအနားမှာ ရွဲနေရမယ်၊ အခုတော့ - ကုလားထိုင်ပေါ်မှာသာ အဝတ်များ ရေထွတ်ပြီး တင်ထားသလို စိုနေတယ်၊ ဪ - အိထက် - ကိုညွန့်တင်တို့ အဖေက ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ငွေအတော်ပဲ တင်နေတယ်ပြောတယ်၊ သည် ဟာကြောင့် ကျွန်မဖြင့် အင်မတန်ခက်တယ် ရှင်၊ ပြီးတော့လည်း ...”

“အေးအေးနေပါ - ခင်ရယ်၊ သည်ဟာတွေကျုပ်ကြည့်ပြီးစိပ်ပေးပါမယ်၊ ဪ - အိထက် - ခင့်အရေးတလည်း ရှိသေးတယ်၊ ရက်ချိန်းပြီးပြီ မဟုတ် လား”

“အို - ကိုထွန်းခင်ကလည်း ကမ္ဘာမီးလောင်ရာမှာဆီမီးခွက်ဘယ်သွားပြီး တောက်နိုင်ပါမလဲ၊ ကျွန်မလည်း ဖေဖေဘုရားစကားကို မပယ်ချင်လို့သာ ...၊ ဝမ်းထဲကတော့ ...”

“ကျုပ်မေးတာ စိတ်မရှိနဲ့နော် - ခင်၊ ဪ - အိန္ဒ - ခင်တို့ညကို အိပ်ဝံ့ရဲ့ လား၊ မအိပ်ဝံ့လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ကို လွှတ်လိုက်ဦးမယ်လေ”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ရှင်၊ ကျွန်မ အိပ်ဝံ့ပါတယ်၊ မစိမ်းလည်း အရှိသားပဲ”

ဤကဲ့သို့ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် မောင်ညွန့်တင်၏ဖခင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်နှင့် ခင်ခင်ကြီးလည်း နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။ မောင် ညွန့်တင်၏ဖခင်မှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မောင်ထွန်းခင်တို့၏ပျက်နာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းခင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“အဆင်သင့်လိုက်လေ - မောင်ရယ်၊ မောင်ရင် - သည်မှာရှိတာ”

“ဘာပြောမလို့လဲ - ဦးရဲ့”

“ကျုပ်ငွေအကြောင်းပေါ့ - မောင်ရဲ့၊ ဟောသည်မှာ ကြည့်စမ်း စာချုပ်” (စာချုပ်ကို ကြည့်လျက်) “သည်ဟာ - ဘာဖြစ်သလဲ - ဦးရဲ့”

“ဘာမျှတော့မဖြစ်ပါဘူး - မောင်ရယ်၊ ကျုပ်က အကြောင်းသိရုံလောက် သာ ပြောတာပါ၊ ကျုပ်လည်းပဲ သူဟာ ငါ့ငွေကို ပြန်ပြီးမပေးနိုင်မဲ့အတူဟာ ဖိတ်ချင်းဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ဆိုသလို ကိုယ့်သားနဲ့ သူ့သမီးနဲ့ လက်ဆက် ရလျှင်ဖြင့် တော်ရဲ့လို့ အောက်မေ့ပြီး သူ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူလည်းပဲ သဘောကျပြီး - ကိုင်း - သည်လိုဖြင့် ကောင်းပြီတဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပြီး ငွေ (၂၀၀၀) လက်ဖွဲ့ပါမယ်တဲ့၊ သည်လိုပြောတော့ ကျုပ်လည်းပဲ သဘောတူလိုက်တာပေါ့လေ၊ ကိုင်း - အခုတော့ သူသေပြီ၊ ဘယ်သူကလဲ ပြီး ဒီငွေ (၂၀၀၀) ကို လက်ဖွဲ့မလဲ”

“ခင်ခင်ကြီးကို မေးပါဦးလား ခင်ဖျား၊ သည်ဟာတော့ ...”

“ကျွန်မ - သည်အကြောင်းတွေကို ဘာမျှမသိဘူး၊ ငွေ (၂၀၀၀) နေနေ သာသာ သုံးစို့တောင် ငွေနှစ်ဆယ်ပြည့်အောင် မရှိဘူး၊ သည်ဟာ ကျွန်မက ခွဲရိုးပြောတာ - ဦးရေ”

“ဟင် - ဒါဖြင့် - ကျုပ်က ရှိတဲ့ငွေ မနေနိုင်ပေဘူးဗျ”

“သည်ဟာတော့ - ဦးမင်းသဘောတစ်ခုပေါ့ ရှင်”

“ကျုပ်သဘောလား၊ ကျုပ်သဘောတော့ အိမ်ကို လေလံပစ်ပြီးရောင်း၊ ကျုပ်ငွေရှိတာ ယူမှာပဲ”

“သည်ဟာတော့ မတရားရာ မကျလွန်းဘူးလား - ဦးရယ်၊ ပြီးတော့ လည်း ဒီအိမ်ကြီးက ကျွန်တော့်အိမ်ဖြစ်နေပြီ - ဦးရဲ့”

(ထိုင်ရာမှ ထလျက်) “အလို - ဘုရားရေ၊ မောင်ရင့်အိမ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာပြု လို့လဲ - မောင်ရယ်”

(အိတ်ထဲမှ စာချုပ်နှင့် ဂရန်ကို ထုတ်၍ ပြလျက်) “သည်မှာ ကြည့်ပါလား ဦးရဲ့၊ မသေခင်က ကျွန်တော့်ကို (၅၀၀၀) နဲ့ ရောင်းပြီးပြီ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် (၂)

အစေခံများနေသော တံကလေးမှ အသက် (၆၀)ကျော်ခန့်ရှိ လွန်စွာပင် ကြံ့မြဲလျက်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် မှန်အိမ်တစ်ခုကို လက်တစ်ဖက်ကတိုင်းလျှောက် အခြားလက် တစ်ဖက်တွင် အထွတ်အမြတ်ခွန်သိက္ခာများကို ကိုဦးပြီးလျှင် ခြံထောက်တစ်ခုခေါ်၍ ချော့ရှုစားနေသည့်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ယောက်တည်း သိတယ်။ မယုံရင် ခင်ခင်ကြီး ဝေးကြည့်ပါလား။ သူတောင် ကျွန်တော်တို့ အခုပြောမှ သိရှာတယ်”

“ထို့ - တယ်ဟုတ် - တယ်ကောင်း၊ (၅၀၀၀)နဲ့ရောင်းသတဲ့၊ အင်း - အင်း ကောင်းကြပါပေရဲ့၊ တယ်တော် - ရှိတဲ့ပစ္စည်း ဝရမ်းဖမ်းရုံပဲ”

“အို - သည်ဟာတော့ - ဦးသဘောတစ်ခုပဲ”

မောင်ညွန့်တင် အဖေကြီးဆင်းသွားလေလျှင် မောင်ထွန်းခင်လည်း ခင်ခင်ကြီးအား အမျိုးမျိုး အားပေးစကား ပြောကြားပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ ၏။

ထိုည၌ မောင်ထွန်းခင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မိမိကိုယ်ကို ပစ်လှဲကာ အကြံထုတ်လျက် ရှိရှာလေ၏။ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးအောင်ပန်းကို သတ်သောအမှုမှာ မောင်ဘိုးရင်အတွက် မိမိပင်လျှင် ခုခံ၍ ထုချေရပေမည်။ သို့သော်လည်း မောင်ဘိုးရင်မှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့်တကွ အခြား သောသက်သေများ ရှေ့တွင်ပင် သေနတ်ကို ကိုင်လျက် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တွေ့ရသဖြင့် အမှုမှာ လွန်စွာပင် ထင်ရှားလျက် ရှိချေ၏။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မစိမ်း

ဆိုသော သူငယ်မကလေးမှာ ထိုည၌ ရှပ်ရှင်ပွဲသို့ သွားရောက်နေသဖြင့် ထို အမှုမှာ အမှန်မသိရှာချေ။ ၎င်းအပြင် ဝန်ထောက်ကြီး၏ အစေခံဦးရှမ်းကြီးမှာ အထက်အညာသား လူရိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် သိရှိရှိမျှမက သေနတ်ကိုပစ်ရန်မဆိုထားနှင့်၊ သေနတ်ကိုမည်သည့်နေရာက ထစ်ရမည်ကိုပင် မသိရှာချေ။ ၎င်း၏အဆိုအတိုင်း ထိုအချိန်အခါ၌ မိုးကလေး တလည်း တဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသဖြင့် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ။

သေနတ်သံကြားမှသာလျှင် ချက်ချင်းထ၍ လာကြောင်းဖြင့် ပြောဆို ချေ၏။ ဤမျှသာမကသေး၊ ဦးရှမ်းကြီးဆိုသူမှာ အစဉ်မပြတ် ရောင်းဆိုးလျက် ရောက်သည်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအား ယုံမှားစရာ အလျဉ်းမရှိပေ။ မောင် ဘိုးရင်ပြောသည့်အတိုင်း သူသည် အပေါ်ထပ်၌ ခင်ခင်ကြီးအခန်းထဲတွင် ဖိုတ်ဆံကို ရှာဖွေရင်း သေနတ်သံကြားသဖြင့် အောက်သို့ ချက်ချင်းဆင်းလာ သောအခါ ဝန်ထောက်ကြီးမှာ ကြမ်းပေါ်တွင်လဲလျက် သေနတ်မှာလည်း လမ်းငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်ပြီးလျှင် ဓားပွဲပေါ်၌ တင်ရှိကြောင်းကို တွေ့ ရသဖြင့် သေနတ်ကိုကိုင်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အပြင် ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ကိုဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

မောင်ဘိုးရင်မှာ မိမိ၏အဘအား မည်မျှလောက်ပင် စိတ်ဆိုးစေကာမူ သတ်ခိုရန် ခံယဉ်းလှပေ၏။ ဤအကြောင်းများအပြင် မောင်ဘိုးရင် ထွက်ဆို သည့်အတိုင်း အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာစဉ်က ပြတင်းပေါက်မှစိမ်းစိမ်းကြီးတစ်ခု ထွက်သွားတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ စင်စစ်အားဖြင့် လိမ် လည်၍ ပြောဆိုဟန်မရှိချေ။ အကယ်၍ လိမ်လည်ပြောဆိုစေကာမူ ဤမျှ လောက် ကြံကြံစည်စည် လုပ်ကိုင်၍ ပြောနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ၎င်းအပြင် တစ်ရပ်မှာလည်း ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရေစို၍နေခြင်း အကြောင်းကလည်း ရှိချေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ဝန်ထောက်ကြီးအား သတ်သော ခုန်သူမှာ ထိုစိမ်းစိမ်းကြီးပင် ဖြစ်လေသလော စသည်ဖြင့် အတော်ညဉ့်နက် အောင် စဉ်းစား၍ ကြံလုံးထုတ်ပါသော်လည်း အမှုမှာ သာ၍ပင် နက်နဲ၍ လာ သဖြင့် မောင်ထွန်းခင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အကြံရသည်နှင့် မည်းနက်သော

အဝတ်များကိုလဲကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ တောင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက် သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ပြီဖြစ်၍ ရှေးမှနေ၍ ကုန်သည်လမ်း တစ်လျှောက်တွင် လွန်စွာပင် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေရကား လူသွားလူလာမှ စ၍ မရှိသလောက်ပင် ပြတ်လျက်ရှိချေ၏။ ခင်ခင်ကြီးတို့အိမ်အနီးသို့ရောက် လျှင် ထိုရပ်ကွက်ထဲတွင် သာ၍ဆိတ်ငြိမ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးမှ အရဝမ် ကုလား အော်ဟစ်လိုက်သော အသံသည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

မောင်ထွန်းခင်သည် ခင်ခင်ကြီးတို့အိမ်အနီးသို့ရောက်လျှင် အိမ်နောက် ဖေးဘက်က လှည့်၍ လမ်းကြားကလေးတစ်ခုဆီသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် မှောင် ခိုဝင်တွင် မကြာမီ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ခင်ခင်ကြီးတို့အိမ်မှာ ယခင်က ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကမ်းနား လမ်းကို ကျောခိုင်းလျက် ဆောက်လုပ်ထားသည့်ဖြစ်ရာ ဝင်းခြံမှာ အတော်ပင် ကျယ်ပြန့်သဖြင့် အိမ်ရှိသောနေရာမှာ လမ်းနှင့် အတော်ပင် ဝေးကွာလေ၏။ ညဉ့်သည် လွန်စွာပင် ဆိတ်ငြိမ်ပြန်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းနားလမ်းပေါ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ ညဉ့်ငှက်တို့သည် သံပြိုင်ဟစ်အော်ကြပြီးနောက် တစ်ဖန် ဆိတ်ငြိမ်၍ သွားပြန်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ ရှိနေသည့်အတွင်း ခင်ခင်ကြီးတို့ အိမ်နောက်ဖေးဆောင် အစေခံများနေသော တံကလေးမှ အသက် (၆၀) ကျော်ခန့်ရှိ လွန်စွာပင် ကြုံ လိုလျက်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် မှန်အိမ်တစ်ခုကို လက်တစ် ဖတ်ကိုင်လျက် အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် အထုပ်တစ်ခုနှင့် သံတူးရွင်းကို တိုင်ပြီးလျှင် ခြံထောင့်တစ်ခုဆီသို့ ရှေးရှုလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်ထွန်းခင်လည်း ခြံထောင့်ရှိ စိန်ပန်းပင်ကြီးကို ကွယ်ကာ ၎င်းအဘိုးကြီး အားစိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ၎င်းအဘိုးကြီးမှာ ကွယ်လွန်သူ ဝန်ထောက်ကြီး၏ အစေခံ ဦးရှမ်းကြီးပင်ဖြစ်လျက် ဦးရှမ်းကြီးသည် တစ်ခု သောနေရာကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ယူလာခဲ့သော အဝတ်ထုပ်ကို ဖြေ၍မကြည့်ဘဲ တူးပြီးတွင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် မြေဖြင့် အသေအရာ

စုံးပြီးလျှင် ထိုနေရာကို အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန် မြေဖြင့် နင်းပြီးသော် တံကလေးသို့ ပြန်သွားပြန်လေရာ ဦးရှမ်းကြီး၏ ရှောင်ဆိုးသော အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သွားပြန်လေ၏။

အတန်ငယ် ကြာလတ်သော် မောင်ထွန်းခင်သည် မိမိအနီးသို့ တဖြည်း ဖြည်း နီးကပ်လာသော မြေသံတစ်ခုကို ကြားသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မမြင်နိုင် စေရန် စံပယ်ချိုများ အောက်တွင် ဝပ်လျက်ရှိရာ မြေသံသည် ယခင်ကထက် ပင်နီးကပ်လာ၍ လူတစ်ယောက်သည် မြေလှမ်းကို မျှမှန်အောင် မလှမ်းနိုင်ဘဲ ဦးရှမ်းကြီးနေသော တဲရှိရာသို့ ရှေးရှုသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင် ထွန်းခင်လည်း လွန်စွာပင် သိလိုလှသဖြင့် တဲအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် ၍ သွားပြီးလျှင် တဲနံဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိရာ ဦးရှမ်းကြီးနှင့် နောက်ဝင်လာ သူ (၂) ယောက်တို့မှာ မောင်ထွန်းခင်ရှိရာဘက်သို့ ကျောပေးလျက် ရှိသဖြင့် မောင်ထွန်းခင်မှာ နောက်ဝင်လာသူ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း ဝံ့သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ခင်ခင်ကြီးနှင့် စေ့စပ်ထားသူ မောင်ညွန့်တင် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရလေ၏။

မောင်ထွန်းခင်လည်း - "ဘယ်နယ့်လဲ - သူတို့ (၂) ယောက်၊ ဘယ်လို အချိတ်အဆက်များ ရှိကြပါလိမ့်မလဲ။ ထူးတော့ဖြင့် အင်မတန် ထူးတာပဲ။ ဟယ် - ငါမိတဲ့လက်စနဲ့ ဆက်လက်ပြီး စုံစမ်းရဦးမှာပဲ" ဟု အောက်မေ့ကာ ၎င်းတို့ပြောသောစကားကို နားထောင်လျက်ရှိရာ -

ရှမ်း - "မင်း - ဘာပြုလို့ လာပြန်သလဲကွ။ အချိန်မတော် - အချိန်တော် တယ်ပြီး ဒုက္ခရာတဲ့ သူငယ်ကို"

တင် - "ဘာ - ဒုက္ခရာရမလဲဗျ။ ကျုပ်မိန်းမနဲ့တွေ့ချင်လို့ ကျုပ်လာတာပေါ့"

ရှမ်း - "ဟီ - ဟီ - မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ တွေ့ချင်ရင် - မင်းဒုက္ခဖြစ်မှာပေါ့"

တင် - "ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို စိတ်တိုင်ရောက်အောင် ဖော်ချင်လို့ပေါ့ လေ။ ပေးတဲ့ငွေ နည်းသေးလို့လား - ဟား - ဟား"

ရှမ်း - "ဟေ့ - စကားမရှည်နဲ့ဟေ့၊ ပြန်မှာပြန်၊ မင်းငွေ (၃၀၀) - ငါ - ဘယ် လောက်မှ မအောက်မေ့ဘူး။ ထို့ - ဖြစ်ပြီးတဲ့အမှုမို့လို့သာ သည်းခံပြီးနာမူ တယ်။ ဟိုကောင်ကလေးကို ဖမ်းမယ်လို့များ အစကသိလျှင် ငွေ (၃၀၀) မဟုတ်ဘူး။ (၃၀၀၀) တောင် မယူဘူး"

တင် - "ဒါဖြင့် - ခင်ဗျား - ခြောင့်ချက်ပေးတော့မယ်ပေါ့လေ"

ရှမ်း - "သည်ဟာ - မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ - ပေးချင်ပေးမယ်။ မပေးချင်နေမယ်"

တင် - "တယ်တော် - တယ်ကောင်း၊ ကိုင်း - ဒါဖြင့် - ကျုပ်သေရမယ့် အတူတူ မသေခင် ခင်ဗျားပါ" ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးမီ မောင်ညွန့်တင်သည် ခါးထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ဦးရှမ်းကြီးအား ထိုးမည်ဟု လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးရှမ်းကြီးမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိကာတွယ် ရန်အသင့်ရှိသဖြင့် နောက်သို့ အနည်းငယ် တိမ်းရှောင်ပြီးလျှင် လက်တွင် တိုင်ထားသော သံတူးရွင်းဖြင့် ချလိုက်ရာ မောင်ညွန့်တင်မှာ တစ်ချက်မျှ မအော်နိုင်ရာဘဲ မြေပေါ်သို့ မှောက်ခုံလဲကျသွားလေ၏။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အခြင်းအရာများမှာ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းလောက်တွင် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေရာ မောင်ထွန်းခင်သည် ဦးရှမ်းကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် လက်ကောက်ဝတ်ကို မိမိတွင် ပါလာသော ဟန်တိမ်တုတ်ဖြင့် ချပါသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရခြင်းမှာ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းခင်သည် ဝီစီကို ပြင်းစွာမှတ်လျက် ခင်ခင်ကြီးတို့ အိမ်သား တစ်စုကိုလည်း နှိုးလေရာ မကြာမီအတွင်းတွင် အနီးရှိ ဗိုလ်အိမ်မှ ဥရောပ တိုက်သားအချို့တို့သည် သေနတ်ကို စွဲကိုင်ကြလျက်လည်းကောင်း၊ ဒရဝမ် ကုလားများနှင့် ပုလိပ်သားများသည်လည်းကောင်း ခြံနောက်ဖေးသို့ စုရုံးလျက် ရောက်လာကြကုန်၏။ ခင်ခင်ကြီးသည် အိမ်ရာမှ နီး၍ လာပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင် မှောက်ခုံလဲလျက်ရှိသော သူကိုမြင်လျှင် မကြည့်ဝံ့ဘဲ မောင်ထွန်းခင်၏ အနီးသို့ ကပ်ကာ မျက်နှာလွှဲလျက် နေရာလေ၏။ ၎င်းနောက် ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် လဲနေသော မောင်ညွန့်တင်အား ထူမ၍ ကြည့်ပြီးလျှင် သံတူးရွင်းဖြင့် ရိုက်ထားသော ဒဏ်ရာကို ကြည့်လျက် "ချက်ကောင်းကို ရိုက်မိတော့ ပွဲချင်းပြီး သေရာတာပဲနော်" ဟု ပြောကာ မောင်ထွန်းခင်အား ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

မောင်ထွန်းခင်လည်း ချောင်းဆိုးလျက်ရှိသော ဦးရှမ်းကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် - "ကိုင်း - ရမှဖြင့် - မထူးဘူး - ဦးရဲ၊ ဦးလုပ်တာ၊ ကိုဝံ့တာတွေ ကျွန်တော် - အကုန်မြင်ပြီးသားပဲ။ သည်တော့ - ဦးနဲ့ - ဒီ - သေတဲ့သူငယ်

ဘယ်လို အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ ယခုတင်က ဟိုခြံထောင့်မှာ ဘာကို မြှုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ - ဝန်ထောက်ကြီးသေတဲ့အမှုမှာ ဦးတို့ဘယ်လိုစပ်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရင်ဖြင့် ရှုပ်နေတဲ့ သည်အမှုကြီးဟာ ရှင်းလင်းသွားမှာပဲ။ ကိုင်း - မှန်တဲ့အတိုင်း တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပါ - ဦးရယ်။ နားထောင်ပါရစေ"

ဦးရှမ်းကြီးလည်း ချောင်းဆိုးရပ်လျှင် "ဘုရား - ဘုရား" ဟု သက်ပြင်းချလျက် -

"ဪ - လက်စသတ်တော့ - အမိန့်တော်ရကလေးကိုး၊ အင်း - ပြောရတာပေါ့လေ။ ကျုပ်လည်းပဲ ကြိုးမကျခင် သေရမှာပါပဲ - မောင်တို့ရယ်။ မထူးပါဘူး။ သည်လိုကိုး - မောင်ရဲ၊ ဒီ - သေတဲ့အကောင်ကလေး (ငညွန့်တင်) ဆိုတာ အင်မတန် မကောင်းသားဆိုးဝါးတဲ့သူငယ် - မောင်ရယ်။ လူပုံနဲ့ မလိုက်ဘူး။ ဝန်ထောက်ကြီးသေတဲ့ညက ကျုပ်လည်းပဲ နောက်ဖေးက တဲကလေးထဲမှာ မေးမေး၊ မေးမေးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ - အိမ်အောက်မှာ မီးလက်လက်မြင်တော့ - အင့် - ဟင် - ကနေ - ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ။ ဝန်ထောက်ကြီးထံကို ဧည့်သည်များပဲ ရောက်ရောလားလို့ အောက်မေ့ပြီး အိမ်ဘေးက လျှောက်သွားတာကိုး။ ဒါနဲ့ - ပြတင်းပေါက်ကလည်း အဆင်သင့်ဖွင့်ထားတာတွေတော့ အိမ်ဘေးက အသာကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဝန်ထောက်ကြီးဟာ ငညွန့်တင်နဲ့ စကားပြောနေတာကိုး - မောင်ရဲ၊ မိုးကလေးကလည်း ဇွဲဇွဲရွာလာတော့ ကျုပ်လည်းပဲ သူတို့ပြောတာ ကောင်းကောင်းမကြားရပါဘူး။ ငွေကြေးအကြောင်းနဲ့ပဲ တူပါတယ်။ ဒါနဲ့ - တစ်ယောက်တစ်စွန်းငြင်းပြီး သူက ဝန်ထောက်ကြီးကို မလေးမခန့် မျက်နှာနားကို လက်သီးတွေ ဘာတွေကပ်ပြီး ကြိမ်းလား၊ မောင်းလားလုပ်တာကိုး။ သည်တော့ - အဘိုးကြီးက အိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားတဲ့ (၆)လုံးပြုံးသေနတ်ကို ထုတ်ပြီး တကယ်ပစ်မယ်လို့တော့ ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး။ ခြောက်တာနဲ့ပဲ တူပါတယ်။ သူတို့ချိန်တော့ တကယ်ပစ်မယ်ထင်ပြီး အတင်းအဓမ္မဆွဲလှတာကိုး - မောင်ရဲ၊ ဘာခံနိုင်မလဲ"

မောင်ရယ်။ အဘိုးကြီးက အသက်ကြီးလှပြီ။ သူတို့အရွယ်က သန်သန်မာမာ နဲ့ အဲသည်လိုလုရင်းပဲ သေနတ်ဟာ မောင်းတစ်ချက်ပြုတ်ပြီး ဝန်ထောက်ကြီးကိုမှန်။ အော်ရုံတောင် မအော်နိုင်ရှာဘူး။ ချောမှာ အသက်ထွက်ရတာပဲ။ သည်တော့မှ - ကြက်သေ၊ သေနေရာက သတိရပြီး ပြတင်းပေါက်က ကျော်ပြီးဝင်မယ်လုပ်တော့ သူကလည်း သေနတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးမယ်လုပ်တာကိုး။ ကျုပ်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်ပြီး ကျွန်တော်ဖြင့် မှားပြီ - ဦးရယ်တဲ့။ သည်တော့ - သည်အမှုမှာ ဦးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲ သိပါတယ်တဲ့။ ဖြစ်မိလို့ရှိဖြင့် ကယ်ပါ - ဦးရယ်တဲ့” ပြောတော့ ကျုပ်လည်း “အင်း - ဟုတ်ပေတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ သေပြီဟာ မထူးဘူးလို့ ကျုပ်တဲကလေးထဲခေါ် သူ့ကိုဝှက်ထား။ မှန်အိမ်နဲ့ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်လာတာကိုး - မောင်ရဲ့။ သည်တော့ - မောင်ဘိုးရင်လည်း သေနတ်ကိုကိုင်လို့ ခင်ခင်ကြီးတို့လူစုကလည်း အပေါက်ဝမှာ ကြက်သေ၊ သေပြီး ရပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အဖေကျေးဇူးကလေးက ဟိုအရင်တုန်းက ကျုပ်အပေါ်မှာ နည်းနည်း ရှိဖူးတာကိုး။ သည်ဟာနဲ့ ကျုပ်လည်းပဲ သည်ဟာကိုပြန်ပြီး အမှတ်ရတာတစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုလဲဖြစ်လာပြန်တော့ နည်းနည်းသနားစိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ သည်အမှုမှာ သည်လိုထိမ်ဝှက်ပြီး ထားမိပါတယ် - မောင်ရယ်။ ပြီးတော့ - ဒါနဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးသားကလေး ဘိုးရင်ကို ဖမ်းသွားတယ်ဆိုတော့ ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး - မောင်ရယ်။ ကျုပ်ဖြင့် - စိတ်ထဲမှာ ရွှေမတတ်ဖြစ်ပြီး ဟယ် - ဘယ်နယ်ရှိရှိ ဇွင့်ပြောဖိတော့မယ်လို့ စိတ်ကို ဝိုင်းဖြတ်ပြီးပါပဲ - မောင်ရယ်။” အင်း - ကျန်တာတွေ တော့ အထူးပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ မောင်သိပြီးတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“နေပါဦး - ဦးရဲ့ ဒီသေတဲ့ မောင်ညွန့်တင်ကို ဦးတဲကလေးထဲမှာ ဝှက်ပြီးထားတဲ့နောက် ဘာပြန်ပြီး ယူရသေးသလဲ”

“ဪ - ကျုပ် - ခုမှသတိရတယ်။ သူဝတ်ပြီးလာတဲ့ မိုးကာအင်္ကျီစိမ်းကြီးဟာ ပြတင်းပေါက်နားက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့လို့ ကျုပ်တာသာ ပြန်ပြီးယူရသေးတယ်။ အခု - သည်ဟာပေါ့ - မောင်ရယ်။ ကျုပ်တူးပြီး ခြံထောင့်မှာ မြှုပ်လိုက်တာ”

“ကိုင်း - သည်က ပုလိပ်သားများ အခုပြောတာ ကြားကြပြီမဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် - ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြလေ”

နောက်တစ်နေ့ မောင်ဘိုးရင်မှာ လွတ်မြောက်လေ၏။ ဝန်ထောက်ကြီးကို သတ်သော အမှုမှာ အလွန်ထူးဆန်းသဖြင့် ယခင်ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အကျိုးအကြောင်းတို့ကို သတင်းစာများတွင် အစုံအလင် ပါရှိကြလျက် သူ့ထက်ပါ ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

မောင်ထွန်းခင်လည်း ဦးရှမ်းကြီးအတွက် အမှုကို အောင်ရွက်လျက် ရှိပြန်ရာ ဦးရှမ်းကြီးမှာ တစ်သီတင်းခန့်မျှ ကြာလတ်သော် အချုပ်ထဲမှာပင် ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါဖြင့် သေဆုံးရာလေသတည်း။

အားလုံးအမှုကိုစွဲများပြီးလေသော် မောင်ထွန်းခင်လည်း ခင်ခင်ကြီးတို့ အိမ်သို့ လာရောက်လေရာ ခင်ခင်ကြီးမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဧည့်ခံလျက် -

“ကျွန်မဖြင့် ကိုထွန်းခင်ကျေးဇူး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆပ်ရမယ် မသိပါဘူး တို့ထွန်းခင်ရယ်”

“ဘာကျေးဇူးလဲ - ခင်ရဲ့ - မဟုတ်တာ”

“မပြောပါနဲ့ ရှင်။ ကိုထွန်းခင် ကယ်ပေးလို့ ကိုကိုလည်း ချမ်းသာရာ ရရာ တယ်။ ဪ - ဇေဇေ - သည်ကံဆိုးမောင်နုမတွေ့ထားခဲ့တော့မလား။ ဇေဇေ ဘုရားနော်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ - ခင်ရယ်။ ကျုပ် ရှိပါသေးတယ်”

“ဪ - ကျွန်မတို့ဖြင့် ကိုထွန်းခင်တစ်ယောက်ပဲ အားကိုးရမှာပဲနော်။ ကြည့်ရှုပါ ရှင်။ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ...”

မောင်ထွန်းခင်နှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့မှာ နောက်နှစ်လခန့် ကြာရှိလေသော် ကောင်းမွန်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးနောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေသတည်း။

အသံဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း
အသံဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း
အသံဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း

အသံဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ပုဂံတိုက် ဝေပျံပင်ဖြင့် အသံထိရောက်စွာ ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်း အသံဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ..

တစ်နေ့သည့် ကျွန်ုပ်သည် အပြင်ထွက်ရန် စိတ်မပါလှ
သောကြောင့် အိမ်ထဲကပ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ထုတ် သူရိယာသတင်းစာ
ကိုဖတ်ရင်း ရေနေ့ကြမ်းသောက်လိုက်၊ ဆေးတစ်အိုးပြီးတစ်အိုး
ဖြည့်ပြီး ဆေးတံသောက်လိုက်နှင့် စည်းစိမ်တွေနေလေသည်။
အပြင်တွင် မိုးခွဲကလေး တစ်ခွဲခွဲရွာနေ၏။
ထိုစဉ် ကုမ္ပဏီလေးက ကင်းဂါတ်မှ ဝယ်ယူထားသော စား
ယောက်ရောက်လာ၍ ကင်းဂါတ်တာဝန်များ အိုင်အိုလုမောင်ထံမှ
သတင်းပို့လာကြောင်း ပြောပြီး စစ်ဆေးချက်ရိပို့ရေးပို့လိုက်သော
စာရွက်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်အား ပေးသွားလေ၏။
သာလွန်မြို့အနောက်ပိုင်း၊ ညောင်ပင်သာရပ်ကွက်၊ စခန်း
ကမ်းနံဘေး အင်ကြင်းခြင်ခြင်းတွင် နေထိုင်သော စစ်ရွက်ရွက်
အပျိုတိုင်းကြီးတစ်ဦး ညအချိန် အခန်းတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေစဉ်
လည်ပင်းညှစ်၍ အသံထိရောက်လေသည်။ သေသုအိမ်အိပ်စက်ထု

အိမ်ခြံမြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်ဆိုသူ၏တိုင်ကြားချက်အရ အင်ကြင်းမြိုင်၊
မြိုင်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောအမွေထိန်း စနစ်စနစ်မော်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း စစ်
ဆေးချက်တွင် သတိထားမိလေ၏။

အခင်းဖြစ်သည့်ညကလည်း သူဌေးမ အပျိုကြီး စန်းစန်းမော်သည်
အသတ်မခံရမီ ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်တုန်းက အရက်တွေ အလွန်အကျွံဖူးယစ်
နေပြီး တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ ခင်ဝေဆိုသော အိမ်ဖော်မကလေး
အခန်းထဲမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ညနှစ်နာရီခန့်အထိ သောင်းကျန်းနေ
သည်ဆို၏။

ထိုနေ့နံနက်က ပြုပြင်ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ဖော်မလေး ခင်ဝေသည် နံနက်
အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ တစ်ချက်အပျင်းကြောဆန့်လိုက်ပြီးမှ အခန်းတံခါးကို
ဆွဲဖွင့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်-စကြိုလမ်းတစ်ဖက်ရှိ သူဌေးမ အပျိုကြီး စန်းစန်း
မော်ကို သွား၍နှိုးရလေ၏။

အခန်းတံခါးလည်း အဆင်သင့်ပွင့်နေတာမို့ တစ်အိမ်လုံးလည်း မည်
သူမှမနိုးသေးပဲ ရှိနေလေသဖြင့် အခန်းတံခါးရွက်တို့ လက်ဖေနှင့်နှင့်
အသာတွန်း၍ အခန်းအတွင်းသို့ အိမ်ဖော်မလေး ခင်ဝေလှမ်းဝင်လိုက်သော
အခါ...

သူဌေးမအပျိုကြီး စန်းစန်းမော်သည် သူမ၏အိပ်ရာ ကျွန်းခုတင်ကြီး
ပေါ်တွင် မြင်ရက်စရာမရှိ။ အဝတ်အစားလုံးဝကင်းမဲ့လျက် ပက်လက်အနေ
အထားနှင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှ ဇောက်ထိုးအောက်စိုက်ဖြစ်နေ၏။ ဦးခေါင်းနှင့်
လက်နှစ်ဖက်က ပြေလျော့နေသော ဆံပင်ရှည်တွေနှင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ကြမ်း
ပြင်ပေါ်မှာ ထိနေ၏။ မျက်လုံးအစုံကလည်း အဆမတန်ပြူးထွက်နေလေ
သည်။ တွန့်ကြောနေသော ခုတင်မွေ့ရာပေါ်တွင် ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ဟ၊ကား
ထားလျက် မမြင်ဝံ့၊ မြင်ဝံ့စရာ ...။

အခင်းဖြစ်ပွားရာက ...

သာလွန်မြို့အနောက်ပိုင်း၊ ညောင်ပင်သာရပ်ကွက် စပုံမြစ်ကမ်းနံ့သား
အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးဆီသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်တို့
သည် ကွမ်းတောင်ကုန်းဂါတ်ပိုင် အော်စတင်ကားအနက်ရောင်ကလေးနှင့်
မောင်းနှင်၍ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကုမဲလမ်းဘူတာ နယ်မြေပိုင်ကင်းဂါတ်မှ အိုင်အိုလှမောင်သည် ယခု
လူသတ်မှုအား အမှုဖွင့် တိုင်ချက်ဖွင့်သူ အိမ်ခြံမြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်ဆိုသူ
အား တွေ့ဆုံပေးလေ၏။

“က - ကိုသိန်းတန် - ဒီအမှုမှာ အသတ်ခံရသူ ခင်ဗျားခယ်မတော်စစ်
တို့ သူဌေးမ အပျိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောပြ
စမ်းပါဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က အိမ်ခြံမြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်ကို မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်၍ မေးလိုက်လေ၏။ တရားလို၏တိုင်ချက်ကို လိုအပ်လျှင်ကိုယ်တိုင်
ပြန်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလေ့ရှိခြင်းမှာ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်၏ သေချာစေ
သော သံလွန်စကောက်ချက်ချသော နည်းတစ်ခုဖြစ်လေ၏။ တရားလို အိမ်
ခြံမြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်သည် မကြည်လင်သော အမှုအရာနှင့် ဆားပုလင်း
နေမင်းခေါင်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် -

“အမြဲတမ်း သည်းခံ အလျှော့ပေးလေ့ရှိပေမယ့် မှုခင်းဖြစ်တဲ့ညက
ခင်ဝေအခန်းထဲမှာ စန်းစန်းမော်က သူနဲ့ ဦးကျော်မိုးတို့ရဲ့ ရှေးဖြစ်ဟောင်း
အောက်မေ့ဖွယ်တွေကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချသလိုနဲ့ ပြောတာ အခန်း
ချင်းတပ် တစ်ဖက်အခန်းထဲက ဦးကျော်မိုးရဲ့ဇနီး မကြည်လေးရောပဲ ကြား
ခယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ - မိန်းမပီပီ အုနုကျွဲခတ် နာလိုခံခက်ဖြစ်ပြီး ဒေါသ
အလျောက် သေသူ စန်းစန်းမော်အခန်းကို သွားပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း
လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်မယ်ဗျာ။ က - မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

ဟု ကိုသိန်းတန်က သူ့အယူအဆကို အဆုံးသတ်ပြောဆိုပြီး အားလုံး
ယံဝေကြည့်ပြီး ဆန္ဒတူညီချက်ကိုပါ မသိမသာယူ၏။ ကိုသိန်းတန်ကား အိမ်
ပွဲစား၊ မြေပွဲစားလုပ်သူမို့ထင် စကားအရာ၌ ကျွဲကူးရေပါ ပြောနိုင်စွမ်းရှိ၏။
ပြီးတော့မှ - မောသွားဟန်ဖြင့် သူ့ရဲ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ချဉ်းညှပ်ခံထားသော
ဘိလပ်ရည်ဖန်ခွက်ကို အလွယ်တကူပဲ ဆွဲယူမော့သောကံ၏။ ဒီလူအရပ်
အမောင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်က ရိုးရိုးသာမန်လူတစ်ယောက်ထက်
ပို၍ ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးလွန်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် သတိထားမိ၏။

ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က လှစ်ခနဲပြုံးသည်။

“ ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး။ ခင်ဗျားအတွေးအခေါ်က ဆွဲချတစ်ယောက်စိတ်
ဇွဲနဲ့ တယ်အတ္တစိတ်ကြီးတာပဲကိုး...”

“ အိဖြင့် - ခင်ဗျားယူဆချက်တရောပဲ - ကိုနေမင်းခေါင်”

ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် -

“ ပြောဖို့ နည်းနည်းစောနေသေးလို့ပါ - အိုင်ပီ၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ - ခင်ဗျားတို့
က အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေလို့ သိချင်နေတယ်ဆိုတော့လည်း ပြောပြရမှာပေါ့
ဗျာ။ သေသူ စန်းစန်းမော်ဟာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အဆစ် ပြေပြစ်တောင့်တင်းသူဆိုတော့ သူ့မသေဆုံးမီအချိန်တုန်းက ဘယ်
လောက်ပဲ အရက်သေစာ သောက်စားမှူးယစ်နေသည်ဖြစ်ပါစေ လူတစ်
ယောက်က လာရောက်လည်ပင်းညှစ်သတ်နေတယ်ဆိုမှတော့ အားအင်ရှိ
သရွေ့တော့ ပြန်လည်ရုန်းကန်တွန်းဖယ်မှာပဲ။ ဒီတော့ - လူသတ်သမားက
သေသူ စန်းစန်းမော်ထက် ခွန်အားပေ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား သာလွန်
ပြည့်ဝသူဖြစ်ရမယ်လေ။ ပြီးတော့ - စန်းစန်းမော် အသတ်ခံထားရတယ်လို့
အိမ်ဖော်မလေးခင်ဝေ စတင်သိရတဲ့အချိန်မှာလည်း တစ်အိမ်လုံး အခန်း
တံခါးတွေ တစ်ခုမှ မဖွင့်ရသေးသလို ဘယ်သူမှလည်း အိပ်ရာက မနီးကြ
သေးဘူးဆိုတော့...”

ဟု ပြောလေပြီးနောက် ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က အိမ်မြေပွဲစား
ကိုသိန်းတန် မော့သောက်ပြီး၍ ဘိလပ်ရည်တုန်သွားသော ဖန်ခွက်အလွတ်

ကို သူ့လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသော လက်ကိုင်ပဝါဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့်
ရုံးအုပ်ကိုင်တွယ်ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ အိုင်အမ်ဆောရီး - ကိုသိန်းတန်၊ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ဒီဖန်ခွက်
ကလေး ယူသွားခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောပြီး အိမ်မြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်ကို ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က
ဇာတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်လေ၏။ အိမ်မြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်က -

“ ဗျာ - ကိုနေမင်းခေါင် - အယူအဆ နည်းနည်းလွဲချော်နေပြီထင်တယ်။
လိုချင်ရင် ဒီဖန်ခွက်အဟောင်းထက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ဖန်ခွက် အသစ်တစ်လုံး
ကျွန်တော် ဝယ်ပေးပါမယ်”

“ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုဖြစ်သွားတဲ့မူခင်းရဲ့ သဲလွန်စနှင့်ပတ်သက်လို့
အိမ်ကအကြောင်းရင်း လိုအပ်နေတဲ့ အမှုကွင်းဆက်ကလေးတွေ ပြည့်စုံ
သွားအောင်တော့ အချိန်နည်းနည်းစောင့်ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ - ဒီအိမ်
ကြီးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ကိုမိုးကျော်နဲ့ ဇနီးမကြည်လေးရယ်၊ အိမ်ဖော်မလေး
ခင်ဝေရယ်၊ ထမင်းချက် မချစ်ရယ်တို့ဆီက ထွက်ဆိုချက်တွေကိုပါ စုစည်း
ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ လူသတ်သမားတရားခံ အစစ်အမှန်ကိုရုံးတော်
ရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်တော်တင်ပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ဖေဖေကြည့်၍ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလေ၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်တို့သည် အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်
ကြီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့သည်။ အိမ်မြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်
သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်အား ဆင်ဝင်အောက်သို့ပင် လိုက်ပါ
နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုတော့ပဲ လွန်စွာမကြည်လင်သောမျက်နှာထားမျိုးနှင့်
ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ညှပ်ခန်းအတွင်းမှာပင် ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့
သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အင်ပက်တော်အောင်ထူးတို့သည် ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်
နေထိုင်ရာအမှတ်(၃၀၈)၊ ယုဇန(၁)လမ်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆားပုလင်း

နေမင်းခေါင်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆက်တီခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်လျက် စားပွဲပုပုပေါ်တွင် အင်ကြင်းမြိုင်ခြံနှင့် အဆောက်အအုံစနစ်ကားချပ်ကြီးကို ဖြန့်ချထားလေ၏။

စားပွဲထိပ်တွင် အကျအနထိုင်၍ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်သည် မြေပုံကားချပ်ကြီးပေါ်သို့ အာရုံစူးနှစ်နေတာ တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် အားမြင်လျှင် -

“မင်္ဂလာရိုသောနံနက်ခင်းပါပဲ - အိုင်ပီ၊ ဒီနေ့ညပိုင်းကျူတီမို့လား။ ဘယ်ကိုများ ခြေစကြာ ဖြန့်ကြဲဦးမလို့လဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ဖြေဖို့ အားယူစဉ် အင်စပက်တော် အောင်ထူးက -

“ညကျူတီမို့ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရအောင် တမင်လာခဲ့ကြတာပဲ”

ဟု ဝင်ဖြေလေ၏။ ထိုနောက် ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်သည် နောက်ဖေးအခန်းဆီသို့ လှမ်းခေါ်၍ သူနှင့် အတူနေ ပုလိပ်သားမောင်အေးအား လက်ဖက်ရည် မှာခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ဧည့်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဟန်လုပ်နေသူများ မဟုတ်သဖြင့် မြန်ယုတ်စွာ သောက်ဖြစ်ကြလေ၏။ ပြီးမှ - စကားပြောဖြစ်ကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ - ကိုနေမင်းခေါင်၊ အင်ကြင်းမြိုင်ခြံကြီးက လူသတ်မှု ထူးဆန်းဆိုးနီးစပ်ပြီလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် - အိုင်ပီ၊ ကျွန်တော်လည်း တရားခံကို ဖမ်းချင်နေတာပါပဲ။ ပုလိပ်မင်းကြီးထက်ကိုပဲ ကျွန်တော် ဆန္ဒပြင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ - စွဲချက်တင်ဖို့ မျက်မြင်သက်သေ အထောက်အထား လုံလောက်ဖို့တော့ လိုတယ်လေဗျာ...”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော် အောင်ထူးက -

“ကိုနေမင်းခေါင်ကသာ တရားခံကို ခြေရာကောက်မိတာတောင် သက်သေအထောက်အထား မရှိလုံသေးလို့ မဖမ်းဖြစ်သေးပေမဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကတော့ အင်ကြင်းမြိုင်တစ်အိမ်လုံး တန်းစီးပြီး ဖမ်းထားကြလေရဲ့။ တရားလို ကိုသိန်းတန်နဲ့ သူမိန်းမ မခင်နိုင်တို့ပဲ လွတ်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

သူပြောသည့် နှစ်ယောက်ဆိုသူမှာ သပြေတောင်းနယ်မြေမှာ တာဝန်ပေးထားသော ဆားပုလင်းဇော်ဝင်းနှင့် တွဲဖက်ဂါတ်စာရေးကြီး ဇိုးထင်တို့ ဖြစ်လေ၏။ ဖမ်းဆီး၍ အပြစ်ပေးရာတွင် မြန်လွန်း ပြင်းထန်လွန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကွမ်းတောင်ကုန်း ဂါတ်စခန်းတစ်ခုလုံးမှ သူတို့နှစ်ယောက်အား မင်းညီနောင်ဟု အမည်ပြောင်များ ပေးထားကြလေ၏။

“ကျွန်တော် နယ်မြေခံ တင်းဂါတ်ကို ရောက်ပြီးပါပြီ။ တကယ်တော့ သူတို့စွဲချက်နဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ သေသူ သူဌေးမ အပျိုကြီး စန်းစန်းမော်ရဲ့ရည်းစားဟောင်း ဦးမိုးကျော်ရယ် အလောင်းကို မျက်မြင်စတွေ့တဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ခင်ဝေတို့ဟာ အခုကိစ္စနဲ့ ဘယ်လိုမှ တရားခံတွေ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူးဗျ”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ပြောပြလေ၏။

“သံသယတရားခံဆိုပြီး အဆွဲခံရတာ ခက်တယ်ဗျာ။ ဟုတ်မှန်လို့ စွဲချက်အတင်ခံရတာ ဘာအရေးလဲ။ သေစား သေစေဆိုလည်း သနားစရာ မလိုပါဘူး။ မဟုတ်ပဲနဲ့ အဆွဲခံရတာကတော့ ဘယ်လောက်နှစ်နာစရာ ကောင်းသလဲဗျာ...”

ဟု အင်စပက်တော် အောင်ထူးက တွေးတွေးဆဆနှင့် အလေးအနက် ပြောလိုက်လေတော့သည်။ ကုလားအုတ်တံဆိပ် စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ လက်ဖေနှင့်နှင့်ခေါက်၍ တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး ဘူးပေါ်မှာပင် ပြန်၍ ဟန်ပါပါ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင်တင်လျက် မီးညှိရှိကိစ္စပြီးလျှင် မီးရိုးငွေ့များကို မျက်နှာမော့၍ ဖြည်းဖြည်းစွာ မှုတ်ထုတ်နေလေသည်။ ထို့နောက် သူက -

“ဒီအမှုရဲ့အဓိကတရားခံကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာက လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
စွဲချက်တင်ဖို့က ခက်နေတယ်။ မျက်မြင်သက်သေလေ့များ၊ ပြီးတော့ - နိုင်လုံ
တဲ့စွဲချက်ဖြစ်ပုံကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ တစ်ဖမ်းမပါတဲ့သူတို့ မိသားစုတွေ
ကြားထဲမှာ ဖြစ်တာကလည်း သူတို့ဘိုးဘွားပိုင်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာလေး။ သေ
သူကို မလိုမုန်းထားလို့ ထိန်ချန်ခြင်း၊ သတ်သူကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မကင်းလို့
ထိန်ချန်ခြင်းစတဲ့ အတွင်းကြိတ်မကျေလည်မှုတွေကြောင့် အရလူသတ်မှုမှာ
မျက်မြင်သက်သေ ပျောက်နေတာပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ယူဆတယ်။ ဒီအမှု
မှာ လုံးဝကင်းလွတ်နေတာကတော့ သေသူ သူဌေးမအပျိုကြီး စန်းစန်းမော်
ရဲ့အစ်မ မခင်နိုင်ပဲဗျ။ သူ့က နုလုံးရောဂါသမား။ အခု - ဆေးရုံပေါ်မှာ။ ကျွန်
တော်စဉ်းစားကြည့်နေတာကတော့ အဲဒီ မခင်နိုင်ရဲ့ခင်ပွန်း အိမ်မြေပွဲစား
တိုသိန်းတန်ပဲ။ ဒီလူက ဒီအမှုရဲ့ပင်မအမှုဖွင့်တိုင်ကြားသူ။ အခု - သံသယနဲ့
အဆွဲခံထားရတဲ့ ကိုမိုးကျော်လိုလို၊ မကြည်လေးလိုလို သံသယတရားခံဖြစ်
အောင် သူပဲပြောတယ်။ အဲ - ပြီးတော့ - တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကိုမိုးကျော်ရဲ့မိန်းမ
ကြည်လေးကို နှစ်သိမ့်ချောင်းဈေးပြီး...”

“ဒီအမှုက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နာမည်ကြီးရှေ့နေတစ်ယောက်ကို
အခကြေးငွေကြီးကြီးပေးပြီး ငှားရမ်းဆောင်ရွက်နေတယ်လို့ ကျုပ်စုံစမ်း
သိရှိရတယ်ဗျ။ ဒီတော့ - ဒီအမှုမှာ တရားခံဖမ်းဖို့ဆိုတာက တောဝက်ကိုမှ
ရွေးပစ်တတ်တဲ့ တောလိုက်မုဆိုးလိုပဲ။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် သေကွင်းသေ
တွက်ကို အပိုင်ပစ်မှတ်ရှာရသလို။ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ
ခံစားနေရချိန်မှာ မိုက်မဲစွာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ သားကောင်ရဲ့အကျင့်
စရိုက်ကိုလည်း သိထား။ ရှောင်ရှားတတ်ဖို့လိုတယ်။ လူသတ်သမားဘက်က
ပါးနပ်မှုရှိသလို ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ပရိယာယ်ကြွယ်ဝဖို့ လိုအပ်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော် အောင်ထူးက -

“ဘယ်လိုဗျ။ ကျုပ်တော့ လိုက်မမိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း -

“ဟုတ်ပါရဲ့ - ကိုနေမင်းခေါင်ရယ်။ တောဝက်ကိုမှ ရွေးပစ်တတ်တဲ့
တောလိုက်မုဆိုးလိုပရိယာယ်ကြွယ်ဝဖို့လိုအပ်တယ် - ဟုတ်လား။ ပြီးတော့
ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖမ်းထားတဲ့ ဦးမိုးကျော်နဲ့ အိမ်ဖော်မလေးခင်ဝေကလည်း
အခုကိစ္စနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်နိုင်ဘူးဆိုတော့ သေသူစန်းစန်းမော်နဲ့ တစ်ခန်း
တည်းအတူတူအိပ်တဲ့ ထမင်းချက်တဲ့မချစ်။ ပြီးတော့ - သေသူစန်းစန်းမော်ရဲ့
အစ်မရင်းအချာ မခင်နိုင်နဲ့ ခင်ပွန်း ဦးသိန်းတန်၊ နောက်တစ်ယောက်က
သံသယနဲ့ အဆွဲခံထားရတဲ့ ဦးမိုးကျော်ရဲ့ဇနီး သေသူစန်းစန်းမော်ရဲ့မွေးစား
အစ်မ မကြည်လေးပဲရှိတာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က -

“မူခင်းဖြစ်တဲ့ညက တစ်ညလုံး နံနက်မိုးလင်းလို့ ခင်ဝေတစ်ယောက်
တည်းလန်အော်မှ အိမ်သားတွေအားလုံးနီးကြတဲ့အထိ တစ်အိမ်လုံးအပြင်
တံခါးတွေ တစ်ပေါက်မှ မဖွင့်ရသေးဘူး။ ပြီးတော့ - သူဌေးမ အပျိုကြီး
စန်းစန်းမော် အသတ်ခံရတာကလွဲလို့ ဘာပစ္စည်းမှလည်း အပျောက်အရှ
မရှိဘူးဆိုတော့ လူသတ်သမားဟာ အပြင်လူလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ။
ညအချိန် မူခင်းဖြစ်ပွားတာကို မိသားစုလူစုံအသီးသီး အခန်းချင်းကပ် ရှိနေ
ကြပါလျက်နဲ့ မျက်မြင်သက်သေ မရှိတာဟာလည်း စဉ်းစားစရာပဲဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီး၏ အခန်း
ဖွဲ့စည်းပုံမြေပုံကားချပ်ပေါ်လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြရင်း -

“ဟောဒါ - မူခင်းဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးရဲ့ ကားချပ်ပါပဲ
အိုင်ပီ”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ပြောပြလေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် အင်စပက်
တော် အောင်ထူးတို့ ကြည့်ကြသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ကြွေရသည်။

အမည်	ညွှန်	သောသုရန်အဖွဲ့	ရေချိုးခန်း	အိမ်သာခန်း
ဦးအောင်အောင်	ဦးကျော်စိုး	အိမ်အောင်အောင်	မိမိရန်	ထမင်းစားခန်း

အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီး ဖွဲ့စည်းပုံ

ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ဆက်၍ -

“လူသတ်သမားဟာ သေစေနိုင်တဲ့လက်နက်၊ ဓာတုဗေဒဆေးဝါး၊ ဝှက်သတ်ဆေး၊ အဆိပ်ပြင်းပြင်းတို့ကို မသုံးပဲ၊ လည်ပင်းကိုပဲ လက်နစ်ဖက်နဲ့ ညှစ်သတ်သွားတယ်။ အဲဒီအချက်ကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် လူသတ် သမားဟာ သေစေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကြိုတင်ကြံစည်မှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာရယ်။ အပြုတမ်းတစ်ခန်းတည်း နစ်ယောက်အတူ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသားလူသာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာရယ် ကောက်ချက်ချလို့ရသလို၊ သေသူ စန်းစန်းမော်ဟာ လည်း သူမသေဆုံးမီ တစ်နာရီခန့်အချိန်အထိ လိင်ကိစ္စပျော်ပါး ကျူးလွန်ခဲ့ တယ်ဆိုတာနဲ့အတူ ကိုယ်ဝန်သုံးလကျော်ကျော် ရှိနေပြီဆိုတာကိုလည်း မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးရဲ့ဆေးစစ်ချက်မှာ ဖော်ပြထားတယ်ဗျ...”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော် အောင်ထူးက -

“ဒါဆိုရင် - ကိုယ်ဝန်ပြဿနာကြောင့်ပဲပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လား - ကိုနေမင်း ခေါင်”

ဟု မေးလေ၏။ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က -

“ဒါပဲပေါ့ဗျာ။ မိသားစုတွေ မသိစေချင်တဲ့ အတွင်းကြိတ်ပြဿနာကို နှစ်ဦးတည်းတိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြေရှင်းရာက လက်လွန်သွားတဲ့သဘောပဲ

လို့ယူဆရတာပါပဲ။ ပြီးတော့ - သေသူရဲ့လည်ပင်းပေါ်က လက်ဗွေရာတွေ တလည်း တစ်ချက်တည်းနဲ့ အပိုင်ဗျစ်ညှစ်သတ်ခြတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အထပ် ထပ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီးမှ သေရတာလို့ ယူဆရတယ်”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြော၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အင်စ ပက်တော် အောင်ထူးတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အံ့သြနေမိ ကြလေသည်။

ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ဆက်၍ -

“ကျွန်တော် အခုအချိန်အထိ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိတာက မကြည်လေးနဲ့ အိမ်ဖော်ခင်ဝေတို့ရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေကိုပါပဲ။ သူတို့တစ်ခုခုကိုမှားကွယ်ထား တာ သေချာတယ် - အိုင်ပီ”

“ဗျာ...”

ကျွန်ုပ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားမိလေသည်။ အင်စပက်တော် အောင်ထူးကလည်း -

“ကျွန်တော်တော့ ဦးနောက်လိုက်မမီတော့ပါဘူး - ကိုနေမင်းခေါင်ရယ်”

ဟု လေသံလျော့လျော့နှင့် ညည်းတွားပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်တို့သည် နေမအိမ်၊ ညမအား ကုမ လမ်းဘူတာကင်းဂါတ်မှ ဖမ်းဆီးထားသော အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီး လူသတ် ဖူနှင့်ပတ်သက်သည့် သံသယတရားခံများဖြစ်ကြသော ကိုမိုးကျော်၊ အိမ်ဖော် မလေး ခင်ဝေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို သေချာနားထောင်မှတ်သားပြီး နောက်ဦးမိုးကျော်၏ဇနီး မကြည်လေးကိုတော့ သေချာကျနစွာ ကွမ်းတောင် တုန်းဂါတ်သို့ သီးခြားခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု ပြုလေ၏။

ထိုနောက် ဝမ်းတွင်းဂါတ်မှပို့လိုက်သော ထမင်းချက် မချစ်ကိုလည်း တွမ်းတောင်တုန်းဂါတ်မှာ လွတ်လပ်စွာ နေစေပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ပြုလေ၏။ ကိုသိန်းတန်၏ဇနီး မခင်နိုင်ကိုတော့ ဆေးရုံပေါ်မှာပင် သွား၍ မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်း ပြုလေ၏။

အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးမှလူအားလုံးစစ်ဆေးချက်အခြေများပြည့်စုံသွား
သောအခါရန်ကုန်မြို့အင်းစိန်စီအိုင်အောဌာနသို့တင်ပြအကူအညီတောင်း
ထားသော လက်တွေ့ရာစစ်ဆေးချက်များကိုလည်း သေချာစေရန် စောင့်ရ
ပြန်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ...။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကွမ်းတောင်ကုန်းဂါတ်ပိုင် အော်စတင်ကားနက်
တလေးဖြင့် ပင်ကူမဲလမ်းဘူတာကင်းဂါတ်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက်
ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ကျွန်ုပ်အား -

“ဒီနေ့အဖို့ - အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီး လူသတ်မှုတရားခံအစစ်အမှန်ကို
ဖမ်းနိုင်ပြီ - အိုင်ပီ၊ ခဏကြာရင် အင်ကြင်းမြိုင်ခြံသက် သွားကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်းဝမ်းသာကြောင်းသွားလိုရာ သွားနိုင်ကြောင်းပြောလျှင်
ကူမဲလမ်းဘူတာကင်းဂါတ်သို့သွား၍ အိုင်အိုလုမောင်နှင့်တွေ့ဆုံကာ နောက်
ထပ်တစ်နာရီခန့်အချိန်ကြာလျှင် အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ လူသတ်တရားခံ
အစစ်အမှန်အား ဖမ်းရန်လိုက်လာခဲ့ဖို့ မှာကြားကာ ပြည်တော်သာလမ်း
အတိုင်း ဆက်၍ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

မြို့လယ်ပိုင်းဈေးသို့ရောက်လျှင် အဘရား၏ ကာကာဆိုင်မှာဝင်၍
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီမှာ၍ဝင်သောက်ကြလေ၏။ ပြီးနောက် - နှစ်ဦးသား
ညောင်ပင်သာရပ်ကွက်၊ စပုံဖြစ်ကမ်းနံဘေးမှ အင်ကြင်းမြိုင်ခြံကြီးဆီသို့
လာခဲ့ကြလေ၏။

အင်ကြင်းမြိုင်ခြံဝသို့ရောက်လျှင် အိမ်ကြီးထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး
တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာသော အိမ်မြေပွဲစားကိုသိန်းတန်ကို
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရလေ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်
က -

“ဟယ်လို - ကိုသိန်းတန်၊ ခရီးဆောင်အိတ်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ - ဘယ်ကို
ဈေးခရီးထွက်မလို့လဲဗျ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသိန်းတန်က -

“ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်သွားမှာဗျ။ ခင်ဗျားတို့က ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး - ကိုသိန်းတန်ရာ၊ ခင်ဗျား ခရီး
ထွက်မယ်ဆိုတာ သိလို့ အချိန်မီရောက်လာရတာပါ။ ကဲ - ကားပေါ်မှာ တစ်ခါ
ထည်းသာ တက်လိုက်တော့၊ ခဏကြာလို့ ကူမဲလမ်းဘူတာကင်းဂါတ်က
ဗုလိပ်တွေရောက်လာကြရင် ခင်ဗျားတို့ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးအတွက်
ဗုလိပ်သိက္ခာပိုင်း ထိခိုက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်ဗျ”

ဟု ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုသိန်းတန်က -

“ဘာဗျ ...”

ဟု တုန်လှုပ်ဒေါသထွက်စွာ ပြန်ဟောကံလေ၏။

ကိုသိန်းတန်မသိမသာ စိတ်လှုပ်ရှား၍ ထင်၊ အမူအရာ ပျက်နေ၏။ သား
ကောင်ရန်ရသော မုဆိုးကဲ့သို့ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင် ထပ်မံပြုံးသည်။

သားကောင်ကို တွေ့ပြီမို့ ...။

“သေချာတာတစ်ခု ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာကတော့ စန်းစန်းမော်မှာ
တပ်ငြိနေတဲ့ ကိုယံဝန်ကိစ္စကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြေရှင်းကြရင်း လက်လွန်

သွားတာမို့ကြိုတင်ကြံစည်မှုမဟုတ်တဲ့အတွက်အချိန်မီကြိုတင်ဖြောင့်ချက်
ကိုယ်တိုင်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ပြစ်မှုဒဏ် သက်သာနိုင်ပါတယ်”

ကိုသိန်းတန် ခေါင်းထိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခု
ကိုလည်း လေးလံစွာ ရှိုက်ချလေသည်။

“ခုနကပဲ ကူမဲလမ်းဘူတာကင်းဂါတ်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး
သတင်းပို့ထားတာမို့ အိုင်အိုလုမောင်နဲ့အဖွဲ့လည်း မကြာခင် ရောက်လာကြ
တော့မှာပဲ”

“ဗျာ...”

“ပြီးတော့ - ထမင်းချက်မချစ်ကလည်း ကို သိန်းတန်နဲ့ သေသူ
စန်းစန်းမော်တို့ရဲ့ တိတ်တစိုးနှစ်ပါးသွားဖတ်လမ်းကို ဝန်ခံပြီးဖြစ်သလို၊
တိုမိုးကျော်နဲ့ မကြည်လေးကလည်း မှုခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ညက မနက်သုံးနာရီ
လောက်အချိန်သေသူစန်းစန်းမော်ရဲ့အခန်းထဲမှာ ကိုသိန်းတန်နဲ့စန်းစန်းမော်
တို့နှစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ဝန်ကိုစွဲပြုသာနာကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြေရှင်း
နေကြတာ မြင်ရတဲ့အကြောင်းအစစ်ခံချက်မှာ ထွက်ဆိုပြီဖြစ်ပါတယ်။ မှုခင်း
ဆရာဝန်ရဲ့ဝန်ခံစစ်ဆေးချက်မှာလည်း သေဆုံးချိန် နံနက်သုံးနာရီဆယ်မိနစ်
ခန့်လို့ ခန့်မှန်းဖော်ပြထားတယ်လေ...”

ကိုသိန်းတန်က ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်အား ရောက်ရှားစွာလှမ်းကြည့်
နေ၏။ ငျက်နာမှာ ချွေးစေးတို့ပြန်စပြုနေတာ သတိထားမိ၏။ သူ့လည်ချောင်း
ထဲမှ တက်လာသော တံတွေးများကိုလည်း မကြာခင်က ပြန်ချိုချနေလေ
သည်။

ထို့နောက် ကူမဲလမ်းဘူတာကင်းဂါတ်မှ အိုင်အိုလုမောင်နဲ့ ပုလိပ်သား
သုံးဦးလည်း ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်သည် ကား
သားကောင်ရသော မုဆိုးတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဒီကောင်-ဘယ်လောက်အထိ
ယုတ်မာပက်စက်သလဲဆိုရင်
စန်းစန်းမော်ကို ပါတီပွဲတွေ၊
ဘတ်ဒေးပွဲတွေကနေစပြီး
အသွင်းလာခဲ့တာ နောက်ဆုံး
မိန်းကလေးဖြစ်လျက်နဲ့
စန်းစန်းမော်ဟာ တောင်ပိုင်းက
မိခင်ကြီးရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့
ပုလွားချစ်တီးထန်ပလန်ရဲ့
ဘိန်းခင်းကို
ရောက်တဲ့အထိပဲလေ။”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီး လူသတ်မှုတရားခံ
အိမ်ခြံမြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်ကို အပ်နှံ၍ ကွမ်းတောင်ကုန်းဂါတ်သို့ ပြန်လာ
ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်း၌ ကျွန်ုပ် မရှင်းလင်းသော အချက်များကို မေးမြန်းရလေ
သည်။

“အိုင်ဆေး ကိုနေမင်းခေါင် - ကိုသိန်းတန်ကို ဘယ်လိုများ သဲလွန်စ
ရသလဲဗျ”

“တိုင်ချက်မှာ အိုင်အိုလုမောင်ရေးထားတာနဲ့ ဖမ်းဆီးခံနေရတဲ့ သံသယ
ထရားခံတွေအပေါ် သူ့ရဲ့အကျိုးဆောင်ချက်တွေကစပြီး သဲလွန်စရတာပဲ။”

“အဲဒါတွေက ဘာသဘောလဲဗျ”

“ပရိယာယ်တစ်ခုအနေနဲ့ ဝင်ပူးကပ်တာ။ ပုလိပ်တွေက တခြားတရားခံ
တို့ ရှာတယ်။ သူက တရားလိုအဖြစ် တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး ခပ်တည်တည့်နဲ့ ရှိနေ

တယ်။ အခြေအနေမကောင်းမှ ခြေရာဖျောက်ပြေးမယ်ဆိုရင်လည်း အေး
အေးဆေးဆေး အချိန်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတစ်ချက်လျှော့သွားတာနဲ့ တရားစံ
မပေါ်တဲ့အမှုအနေနဲ့ ဒီကောင်ကတော့ လွတ်နေမှာဗျာ။”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနေမင်းခေါင် စေ့စပ်သောချာစွာတွေ့ခေါ်ပုံ ပရိယာယ်
ကြွယ်ဝစွာ အမှုရဲ့သလွန်စ ဆွဲထုတ်နိုင်ပုံများကို မချီးကျူးပဲ မနေနိုင်ပါ။
ကိုနေမင်းခေါင်သည် ဆက်၍ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒီကောင်က အိမ်ခြေပွဲစားဆိုတော့ စကားပြောအရာမှာ လိမ္မာပါးနပ်မှ
ရိုသလို ပရိယာယ်လည်း ကြွယ်ဝရတယ်ဗျာ။ သူတို့အလုပ်ရဲ့သဘောသဘာဝ
မို့လားဗျာ။ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်မဆိုးမကြီး သူဌေးကတော်
အိမ်ကြည်သိန်းမှာ မခင်နိုင်နဲ့ စန်းစန်းမော်ဆိုတဲ့ တစ်မိတည်းဖွား ညီအစ်မ
နှစ်ဦးတည်းရှိတယ်ဗျာ။ မကြည်လေးကတော့ သူဌေးကတော်အိမ်ကြည်သိန်း
မသေခင်ကမှ တောဘက်က ဆွေမျိုးမကင်း မိသားစုရဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့
မိန်းကလေးဆိုပါတော့ဗျာ။ ခေါ်ယူမွေးစားတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ဖော်သာသာ
ပါပဲ။ သူဌေးတတော် အိမ်ကြည်သိန်းရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မခင်နိုင်နဲ့
စန်းစန်းမော်က ညီအစ်မရင်းချာတွေဆိုပေမယ့် မခင်နိုင်က မွေးကတည်းက
ရောဂါသည်။ ကျန်းမာရေးချို့ရွာသလို အရာရာကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
နေတတ်တယ်။ စန်းစန်းမော်ကတော့ မဟုတ်မခံ၊ ဆတ်ဆတ်ကြဗျာ။ ထက်
ထက်မြက်မြက် ဝီရိတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သူဌေးကတော်
အိမ်ကြည်သိန်းက သူမသေခင် စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ အမွေထိန်းအဖြစ်
အငယ်မစန်းစန်းမော်ကို လွှဲထားခဲ့တာဗျာ။”

“သဘာဝမကျသလိုပဲ - ကိုနေမင်းခေါင်၊ ဆက်စမ်းပါဦး”

“အဲဒါကတော့ မခင်နိုင်ရဲ့ခွင့်ပွန်း အိမ်ခြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်ရဲ့ အဖဗ္ဗတ္တ
ဖိတ်ကိုဖိတ်တိုင်းမကျမနှစ်သက်လို့ပဲဗျာ။ အဲဒါကိုမကျေနပ်တဲ့ကိုသိန်းတန်က
သူ့တာပည့် မိုးကျော်ကို ခြောက်ပေးပြီး စန်းစန်းမော်နဲ့ နေရာချဖို့ စီစဉ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ - မိုးကျော်က ဒေရိုင်ဘာအဖြစ် ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတော့ စန်းစန်းမော်
ကိုမကပ်ပဲ သူ့တာကယ်ချစ်မိတဲ့ မကြည်လေးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတယ်လေ။
အဲဒါကို ဖိတ်တိုင်းမကျဖြစ်တဲ့ အိမ်ခြေပွဲစား ကိုသိန်းတန်က တစ်စက်လှည့်နဲ့
မိုးကျော်နဲ့ စန်းစန်းမော်ကို မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံပြီး သတင်းဖြန့်တယ်။ ပြီးတော့
အရှက်သိက္ခာထိခိုက်နေတဲ့ စန်းစန်းမော်ကို ဖျောင်းဖျာတရားချသလိုနဲ့ အပိုင်
စည်းရုံးပြီး အပျော်အပါးဘက်ကို တွန်းပို့၊ မူးယစ်ဆေးစွဲအောင်လုပ်ပြီး လိုအပ်
သလို ခြယ်လှယ်ကြိုးကိုင်တော့တာပေါ့ဗျာ”

“တော်တော်အကြဲပက်စက်တဲ့လူပဲဗျာ - နော် - ကိုနေမင်းခေါင်”

“အမှန်ပဲပေါ့ - အိုင်ပီ၊ ဒီကောင် - ဘယ်လောက်အထိယုတ်မာပက်စက်
သလဲဆိုရင် စန်းစန်းမော်ကို ပါတီပွဲတွေ၊ ဘတ်ဒေးပွဲတွေကနေစပြီး မိုင်း
သွင်းလာခဲ့တာ နောက်ဆုံးမိန်းကလေးဖြစ်လျက်နဲ့ စန်းစန်းမော်ဟာ တောင်
ပိုင်းက ဇိမ်ကြီးရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလားချစ်တီးထန်ပလန်ရဲ့ဘိန်းခင်းကို
ရောက်တဲ့အထိပဲလေ။ စန်းစန်းမော် ဘိန်းစွဲတဲ့ဘဝကိုရောက်မှ မယားဝယ်
အဖြစ် သူက ထပ်မံသိမ်းပိုက်လိုက်တာဗျာ။”

“လုပ်ပုံကလေး တယ်ပြီးအကွတ်လှပါလား - ကိုနေမင်းခေါင်ရယ်”

“အဲဒီကိစ္စတွေကို တစ်အိမ်လုံးက သိကြ၊ ရိပ်မိကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ
မပြောရဲကြဘူး။ မဝေဖန်ရဲကြဘူးဗျာ။ မခင်နိုင်ကိုတော့ ကျန်းမာရေးအကြောင်း
ပြုပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာ လန့်ချိပြီးကြာအောင် ဆေးကုစံသလိုလိုနဲ့ ပို့ထားတယ်။
အိမ်ဖော်ခင်ဝေကတော့ ဆေးရုံနဲ့အိမ် ကူးချည် သန်းချည်ပေါ့ဗျာ။”

“ဒါဆို - တစ်အိမ်လုံး သူ့လူတွေချည်းဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့။

ဟုတ်ရဲ့လား - ကိုနေမင်းခေါင်ရယ်”

“ဒီသဘောပဲပေါ့ - အိုင်ပီရယ်၊ ယောက်ျားသားဖြစ်တဲ့မိုးကျော်က သူ့ တပည့်ဖြစ်သလို၊ မကြည်လေးယောက်ျားမို့ သူတို့က လုံးဝမဆန့်ကျင်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဝေကလည်း ဆေးရုံနဲ့အိမ် ကူးချည်သန်းချည်မို့ မသိလိုက်ဘာသာပဲ နေ တယ်လေး၊ ဒီပြဿနာကို ဖွင့်ချဖို့ တကဲကဲဖြစ်တဲ့ ထမင်းချက် မချစ်ကိုတော့ သုံးလစာနစ်နာကြေးပေးပြီး ကိုသိန်းတန်ကပဲ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့”

“ဪ - ဒါကြောင့်ကိုး”

“မူခင်းဖြစ်တဲ့ညက အရက်တွေ မူးနေအောင်သောက်ထားတဲ့ စန်းစန်း မော်က ထုံးစံအတိုင်း အရွဲတိုက်ပြီး ပွဲကြမ်းနေတာပေါ့”

“မရှင်းလို့ မေးပါရစေဦး - ကိုနေမင်းခေါင်၊ စန်းစန်းမော်က အရက်တွေ မူးနေအောင်သောက်ပြီး ပွဲကြမ်းနေတာ ဘာလို့ သူ့အခန်းထဲမှာမဟုတ်ပဲ အိမ်ဖော်ခင်ဝေအခန်းမှာ လုပ်ရတာလဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ် - အိုင်ပီရယ်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ကိုသိန်းတန်က ထုံးစံ အတိုင်း ရောက်နေပြီမို့လို့ပဲပေါ့ဗျာ၊ တခြားသူတွေကလည်း ဘယ်သူမှ အတူ အညီတောင်းလို့မှမရပဲ ...”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း စန်းစန်းမော်မမျှာ ကူညီသူမဲ့ ဖြစ် နေရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ - ကိုနေမင်းခေါင် - ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေကို အတိအကျ သိအောင် ဘယ်လိုစုံစမ်းသလဲဗျ”

ဟုမေးလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်က ကုလားအုတ်စီးတရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ရင်း -

“ထမင်းချက်မချစ်ကို ခေါ်စစ်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ထွက်ချက်တွေက ကျွန် တော့်အတွက် အမှုကွင်းဆက်အထောက်အကူ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ် လည်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာကို ဖတ်လမ်းဆင်ပြီး ကိုမိုးကျော်နဲ့မကြည်လေးတို့ လင်မယားကို အစ်အောက်မေးလိုက်တော့ ဒီအမှုက လုံးဝပေါ်ရတာပဲပေါ့ အိုင်ပီရယ်”

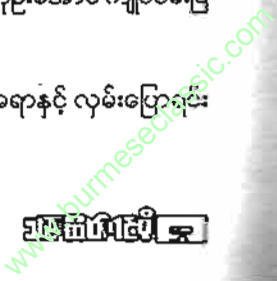
ဟု ပြောကာ တဟားဟား ရယ်မောနေလေသည်။ ပြီးနောက် - စီးက ရက်ကို အားပါးတရရှိက်စွာ၍ မျက်နှာကိုမော့ကာ မီးခိုးငွေ့များအား လွတ် လပ်စွာ မှုတ်ထုတ်နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သာလွန်မြို့အနောက်ပိုင်း၊ ညောင်ပင်သာရပ်ကွက်၊ စပုံမြစ်ကမ်းနံဘေး အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးမှ မိသားစုအတွင်းကြိတ်ပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော လူသတ်တရားခံ အိမ်ခြေပွဲစားကိုသိန်းတန်အား ဖမ်းဆီးအပ်နှံပြီး ဖြစ်၍ ကွမ်းတောင်ကုန်းဂါတ်သို့လည်း ချောမောစွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မောင်းနှင်လာသော အော်စတင်ကားအနက်ရောင်ကလေးဂါတ် ဝင်းအတွင်း ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် စက်ဘီးကိုစီးနင်း၍ ဌာနေပြန်၊ သပြေတောင်းနယ်မြေတာဝန်ကျ ဆားပုလင်းဖော်ဝင်းနှင့် တွဲဖက် ဝါတ်စာရေးကြီး ဇိုးထင်တို့အား ဆုံမိကြစဉ် -

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် - ခင်ဗျားထက် တရားခံကိုဦးအောင် ကျုပ်ဖမ်းပြ ချင်ပါသေးရဲ့ - ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်ရယ်”

ဟု ဆားပုလင်းဖော်ဝင်းက နာလိုခံခက်အမှုအရာနှင့် လှမ်းပြောရင်း ရှောင်ထွက်သွားကြလေတော့၏။

အခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါကျွန်ုပ်သည်လည်းထိုအမှုတွဲကြီးအား
အသေးစိတ်ရေးမှတ်၍ ဖိုင်တွဲတစ်ခု သေသင်စွာ ပြုလုပ်၍ နောင်တစ်ချိန်
တွင်စာတစ်စောင်ပေးတစ်ဖွဲ့ရေးပါက နှိပ်ငြိမ်းကိုးကားအထောက်အထားများ
သေချာစေရန်အတွက် ဖိုင်တွဲပေါ်တွင် "ဆားပုလင်းနေမင်းခေါင်နှင့်အင်ကြင်း
ဦးအိမ်ကြီး လူသတ်မှု" ဟူ၍ ရေးမှတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

→ စိုး (ပုသိမ်)

စာမူများ

ဗေဒပညာရေး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည်အိမ်ထောင်ရေး
အဖွဲ့ (၅၅၀/၅၅၂) (၂/၁) ပထမထပ်
ကုန်တည်ကမ်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တို့၏ ဖွဲ့စည်းပုံကို

ကျွန်တော်နှင့်
လူလိမ်များ

ထောင်မှူးကြီး

Handwritten signature in Burmese script

www.burmeseclassic.com

အပြောင်းလဲကျွမ်းကျင်မှု နှစ်ချိန်ပြင် ပုံကြည့်ပုံပုံစံအား ပစ္စည်းအားအရ ထပ်တင်ပုံပြင် ပုံပုံစံအားပုံပုံစံအား အပြောင်း ပေးရမည် ကျွမ်းကျင်မှု ပုံပုံစံအားပုံပုံစံအား ပုံပုံစံအား

ကျွန်တော်

အကျဉ်းထောင်က ထွက်ပြီး ....

ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ လုပ်တယ်။ ဝါသနာအရ စာဖတ်တယ်။ စာရေးတယ်။ စာရေးဆရာဖြစ်လာတော့လည်း ထောင်ကိစ္စနဲ့ တင်းပြိတ်တာ။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ရပ်ကွက်က အကူအညီ တောင်းတော့ ထောင်က သူငယ်ချင်းတွေ၊ တပည့်တွေဆီမှာ အကူအညီတောင်းပေးရပြန်ရော။ ဆရာကြီး လူထုဦးလှရဲ့ "ထောင်နဲ့လူသား" ဆိုတဲ့ စာအုပ်နာမည်လို ထောင်နဲ့မတင်းနိုင်ခဲ့ ဝါသနာ

တော့ - အခုလည်း သွားရင်းလာရင်း ထောင်ထွက်နာရီပြင် ဆရာဦးတင်ရီနဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။

"ဟာ - ဆရာ - တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဆရာ - ထောင် မှူးကြီးက ထွက်သွားပြီဆို၊ အခု - ဘာလုပ်နေ သလဲ"

"ထွက်တာ ကြာပါပြီကွာ။ အခုတော့ - အသက်လည်း ကြီးလာတော့ အိမ်နာပါရာ စာရေးဆရာ လုပ်နေပါတယ်"

"အဆင်ရော ပြေရဲ့လား - ဆရာ"

"အေး - ပြေပါတယ်။ မင်းရော - အခု ဘာလုပ်နေလဲ။ ဘယ်မှာနေသလဲ"

"နာရီပြင်ဆရာပဲပေါ့ - ဆရာရယ်။ လှိုင်သာယာမှာ နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိပ်စာ ပေးခဲ့မယ်။ နာရီပြင်စရာရှိရင် ဘာနာရီပဲဖြစ်ဖြစ် ယူလာခဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ အဖေအဖေ နာရီဟောင်း (SPARE PARTS) တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဆရာတို့လိုလူကြီးအကြိုက် ဂျပန်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန် နာရီတွေအတွက် အထူးပြင်ပေးပါတယ်"

တင်ရီမှာ စက်နာရီပြင်ရာတွင် အလွန်တော်သည်။ လိမ်လည်မှုဖြင့် ဆောင်(၃)နှစ်ကျစဉ်တုန်းကလည်း ထောင်ထဲ၌ ဝန်ထမ်းများ၏ နာရီများကို မင်းချက်ဖိုကြီးမှ ရရာသံချောင်းကလေးများကို ပုံစံအမျိုးမျိုး လက်နက် ဝန်ဆောင်ပလာလုပ်၍ ပြင်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲ၌ အနေချောင် ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲတွေတော့ လိမ်လည်တတ်သည့် ဝါသနာကလေးကို အတော်ထိန်းထားရသည်။ မထိန်းလျှင်တော့ အပြစ်အင်္ကျီတိုက်နှင့် ညားမှာ ဆရာပါသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် အမြဲတမ်းဖတ်သော RADO နာရီသော့တံ၊ အသံရောက်ပြီး ကျိုးသွားသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်း နာရီပြင်ဆိုင်များတွင် လွယ် လည်ထောင်၊ ပစ္စည်းအမှန်ရလျှင်လည်း ရှေးအလွန်ကြီးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လှိုင်သာယာမှာ နာရီပြင်ဆရာ တင်ရီကို သတိရပြီး သူပေးထားသော လိပ်စာ အတိုင်း လိုက်သွားရာ လှိုင်သာယာ၊ တမာကုန်းမှ ရပ်ကွက်အစွန်အဖျား သူ့ အိမ်သို့ရောက်သွားသည်။ (၁၀၀၀၊ ၆၀၀၀) ခြံကလေးထဲတွင် ထပ်မံကလေး ခြံဆောက်ထားသော ပျဉ်ထောင်၊ ဓနိဗ္ဗိဒ်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ ခန်းဆီး ထားခြင်းမရှိ။ နာရီပြင်သောခုံကလေးတော့ ချထားသည်။ ထိုခုံအနီးတွင် အိမ်ရာများ ခင်းထားပြီး အနောက်ဘက်ကပ်လျက်တွင် ထမင်းစားခွဲဖြင့်

မီးခိုးရောင်၊ အနောက်ဘက်ခြံထဲတွင် ကြသောင်းဝါး(၂)လုံး ခင်းထားသော အိမ်သာသွားရာလမ်း၊ ကန်စွန်းပင်များက ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ အိမ်သာက ခန့်ခိုး၊ ခန့်ကာ၊ အဝင်အထွက်တံခါးအကာအရံက ပိန်ဆန်အိတ်စွဲ၊ သူ့မိန်းမက အတော်ပိန်သည်။ ယောက်ျားမအဘွားကြီးကလည်း အသက်(၇၀)ခန့်ရှိရော မည်။ ကလေးပေါက်စများက (၃)ယောက်၊ (၅)နှစ်သမီးတစ်ယောက်၊ (၂)နှစ်သားတစ်ယောက်၊ (၆)လသား၊ မိခင်ရင်ခွင်ထဲနို့စို့နေသူက တစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်၊ ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝဏ်ခေတ်စမ်းစာများထဲမှ "ပစ္စန္ဒရာဇ်" ဟူသော ဝတ္ထုတိုကလေးကို သတိရမိသည်။ ယခု - ကိုတင်ရီတို့ မိသားစုကတော့ ခေတ်သစ်ပစ္စန္ဒရာဇ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ကလေး ဆောက်ထားသည်က ရေစပ်စပ်၊ ကန်စွန်းကန်ထဲမှာ ဖြစ်ပါသည်။

"ဆရာ - ကြွပါ။ နာရီကိစ္စပဲ ထင်ပါရဲ့"

"ဟုတ်ပါကွာ။ ဆွစ်ဇာလန်နာရီဆိုတော့ မင်းကို သတိရပြီး အားကိုးလို့ လာခဲ့တာ"

"ဘာနာရီလဲ - ဆရာ"

"RADO နာရီပါ"

"အော် - သော့သီးကျိုး သွားတာကိုး။ မပူနဲ့ - ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ ORIGINAL ပစ္စည်း ရှိတယ်။ ဆရာ - ကံကောင်းပါတယ်"

ကိုတင်ရီ၊ သူ၏ထင်းရှူးသေတ္တာကိုရိုက်ထားသောပုံးထဲမှ ပလတ်စတစ်ဘူးများကို ဖွင့်ရှာပြီး သော့သီးတံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ (R) အမှတ်အသားပါ၍ အပေါ်တွင် အစက်ကလေးသုံးစက်ပါသော (RADO) သော့သီးအစစ်၊ ကျွန်တော့်နာရီအား ဖွင့်၍ ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ ချေးဆေးပေးသေးသည်။ တကယ့်ကို နာရီပြင်ဆရာပါရမီရှင် ဖြစ်သည်။

"ကဲ - ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ - တိုတင်ရီ"

"မပေးနဲ့ - ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနာရီပြင်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ရှိန်းထားတယ်။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ဘိယာသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့"

"အေး - ကောင်းပါတယ်။ ဝါ - ဒကာခံဖို့မယ်"

ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်ထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းဘေးမှ ကိုတင်ရီ၏သူငယ်ချင်း ဆာရီဆရာကို ဝင်ခေါ်၍ လမ်းတစ်ဖက်ကူးကာ ဘိယာဆိုင် ဝင်ခဲ့သည်။

"ဒါ - ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နာရီပြင်ဆရာ၊ ကိုသောင်းစိန်တုံး၊ ဒါက ခွဲဆရာ ထောင်မှူးကြီး ဦးသိန်းဝင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ - တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် - ဆရာ။ ကိုတင်ရီမရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို ဝင်ပါ - ဆရာ"

ထိုနေ့က ဘိယာသောက်ရင်း ကိုသောင်းစိန်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ထိုသောင်းစိန်ကလည်း ကျွမ်းကျင်သောနာရီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည် တဲ့လေ။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် တွေ့ဆုံကြပြီး ဘိယာဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးခင်မင်လာရာ ကိုတင်ရီမှာ နိန်း(၃)ဦးရှိကြောင်း သိလာရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံခဲ့သော ကလေး(၃)ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးမှာ ခုတ်ယအိမ်ထောင် ဖြစ်သည်။ ပထမအိမ်ထောင်စာ အင်းစိန်ကမ်းနားတွင် အိမ်ငှားနေသည်။ သားသမီးများက အပျို၊ လူပျို ဖြစ်နေပြီတဲ့။ တတိယအိမ်ထောင်ကတော့ (၁၈)နှစ်သမီးကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ တိုတင်ရီက ပိန်ပိန်ပါးပါး အပြောတော့ ကောင်းသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဝင်ငွေနှင့် မမျှအောင် မိန်းမပွေသည်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။

(၆)လခန့်ကြာတော့ ကျွန်တော်၏ RADO နာရီကြီး ရပ်သွားပြန်သဖြင့် ကိုတင်ရီတို့ လှိုင်သာယာသို့ ပြေးပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ရွှေရင်းအေး ဘုရားလမ်း၊ ကိုသောင်းစိန်၏ နာရီဆိုင်တွင် လူစုံတက်စုံ တွေ့ရသည်။ ကိုတင်ရီအပြင် ဗလကောင်းလူတစ်ယောက်ပါ တွေ့ရသည်။ စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ်ဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခါးထိုးထားသည်။ လက်ကလည်း ရွှေရောင် နာရီဖြင့် တစ်ဖက်က ဟန်းချိန်းရွှေကြိုးဖြင့် ကျွန်တော်မြင်ဖူးသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

ကိုတင်ရီက - "လာ - ဆရာ - ဒီမှာ - မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ဘော်အိကိုဒိုးကြီးတဲ့ လှိုင်သာယာမှာတော့ လူသိများတယ်။ သူက အလုပ်စုံတယ်။ ရဲစခန်းနဲ့လည်း ပိုင်တယ်။ စစ်ထွက် - ဟဲ - ဟဲ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လို ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ပဲ"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိုးကွင်းမင် ကြောင်နှင့် ခေါင်းတုံးဆံတောက်ဆံပင်၊ အသားဖြူပြီး ဝဝဆိုတော့ ကြည့်လို တော့ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော် ယခုမှ သတိရမိသည်။ အင်းစိန်ထောင်မိန်း ဂျေးက ထောင်မှူးကြီးတပည့် ခိုးတွမ်တီးဒိုးကြီး။

ဒိုးကြီးက ထိုင်ရာကထ၍ ကျွန်တော့်အား ထိုင်ခုံတိုးပေးရင်း - "ကြွမိ ဆရာ၊ ဆရာ - နည်းနည်းပိန်သွားတယ်နော်၊ ကျွန်တော်က ဒီနေ့ခွင့်မိလာလို့ အပေါင်းအသင်းတွေကို လာပြုစုတာ။ ဆရာလာတာနဲ့ အတော်ပါပဲ"

"ဆရာနာရီ - ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ"

"ကိုတင်ရီရေ - ဘာဖြစ်မှန်းတော့မသိဘူး - ရပ်သွားတာပဲ။ ကြည့်ဖူး ပါဦး" ကိုတင်ရီက နာရီကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးတော့ -

"ဆရာရေ - လေးကျိုးသွားတာ၊ ဒါမျိုးတော့ - ကျွန်တော့်မှာ စပယ်ယာ မရှိဘူး။ မြို့ထဲသွားမှ ရှာပေးပါ့မယ်။ ဆရာ - ထားခဲ့ပေးပါ။ အခုတော့ - ဒီမှာ

SEIKO 5 နာရီတစ်လုံး ရောင်းဖို့လာပေးထားတယ်။ မှန်တော့ ကွဲနေတယ်။ ကျွန်တော် မှန်လဲပေးမယ်။ (၃၀၀၀၀) ကျပ်ထဲ - ဆရာ၊ ဆရာ - လောလော ဆယ်ပတ်ရတာပေါ့"

"အေး - အေး - လုပ်ခမ်းကွာ၊ ငါ့ RADO က နှစ်ခါရှိပြီ - ဒုက္ခပေးတာ၊ ဝစ္စည်းကလည်း ရှားတယ်"

"SEIKO နာရီက ပစ္စည်းပေါတယ်။ ဈေးလည်း ပေါတယ် - ဆရာ"

ကိုတင်ရီက ပြောပြောဆိုဆို နာရီမှန်တစ်ချပ်ကို ရွေး၍ သွေးပြီးတပ်ပေး သည်။ ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်၍ အလွန်မြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို နာရီပေးတော့ ကျွန်တော့်လက်တွင် ဝတ်ကြည့်ရာ အတော်ပင်။ (DAY AND DATE) ခဲသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ - ဆရာ - ဆရာလိုချင်လို့ မှာထားတဲ့ ကျွန်တော့် RADIO 2 BANDS (NATIONAL) ကလေးကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမဈေးသုံး မရှိလို့ နှစ်ထောင်ထဲနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ - ဆရာ။ အခု - အသိအပေါင်ဆိုင်မှာ အပေါင်ဆုံးပစ္စည်း NATIONAL (3BANDS) တစ်လုံး တွေ့ထားတယ်။ လေးထောင်တည်း - ဆရာ။ အလတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ တန်တယ် - ဆရာ"

"အေး - အေး - ရော့ - ကျေးဇူးပဲ။ ဒီနာရီက (၃၀၀၀)၊ NATIONAL RADIO က (၄၀၀၀) ဆိုတော့ (၇၀၀၀) ပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ။ ကျွန်တော် RADIO ကို အပေါင်ဆိုင်က ယူထား လို့တယ်။ နောက်အပတ် နာရီလာယူရင်း ယူပေါ့ - ဆရာရယ်"

"အေးပါ - ရပါတယ်"

ထိုနေ့က ဒိုးကြီးက ညောင်ခဲသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘီယာဆိုင်တွင် ထိုင်ခြစ် သည်။

"ဒိုးကြီး - မင်း - အခု ဘာလုပ်နေလဲ"

“မြေအရောင်းအဝယ်၊ အိမ်အရောင်းအဝယ်ပေါ့ - ဆရာရယ်၊ ချီခိုင်လေးလည်း ကိုင်ပါတယ်”

“ချီကိုင်တော့ ရဲက မဖမ်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်က သတင်းပေး - ဆရာ၊ ရဲကို လက်ထောက်ချပြီး ဖမ်းခိုင်းတာ၊ အကြောင့် - အပြင်ရောင်းတဲ့ခိုင်တွေ ပြုတ်သွားတာ၊ ကျွန်တော်တစ်ခိုင်တည်း စိတ်ချရတော့ ရောင်းအားကောင်းတာပေါ့။ ဆရာ - ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာလည်ပါဦး။ ကျွန်တော့်မိန်းမနန္ဒာက အချက်အပြုတ်အရမ်းကောင်းတယ် ဆရာ၊ ဆိုင်ကြီးက တရုတ်လက်ရာကို မိပါတယ်၊ နောက်အပတ် ဆရာလာရင်

အဲဒါအားဖြင့် သမီးကြီးက ငွေ အတော်ပေါ့ပုံရတယ်။ ခြံစည်းရိုးတာတာ ပစ္စည်း ကျွန်တော် အကုန်ဝယ်ပေးရ တယ်။ ဈေးမဖမ်းဘူး။ မင်္ဂလာခွီမှာနေတာတဲ့။ လာတော့တက်စိနဲ့လာတာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ချဲထိုးရင်လည်း သောင်းဂဏန်းပဲ - မပျော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မုန့်ဖိုးဆိုပြီး ခဏခဏ ပိုက်ဆံပေးတယ်။

ကိုတင်ရီတို့ ဆိုက်ကား စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ စားသောက် ငြိတာနဲ့ ကျွန်တော်က ကားငှားပြီး ဆရာ့ကို အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ ဆရာ - ဆက်ဆက်ကြာခဲ့ပါ - ဆရာ”

“အေး - အေး - ငါလာခဲ့ပါမယ်”

“ကျွန်တော် - ချက်ပြုတ်ပြီး စောင့်နေမှာနော် - ဆရာ၊ ဆက်ဆက်လာ ခဲ့ပါ”

“အေးပါကွာ”

နောက်အပတ် ကျွန်တော် သွားတော့ ရွှေရင်အေးဘုရားလမ်းရှိ တိုသောင်းစိန်စိန်နာရီဆိုင်မှာ ပိတ်ထားသည်။ အနီးအနားမှ မျက်နှာသိ ဆိုက်ကားသမားကို တွေ့၍ -

“ဒီမှာ - ဆိုက်ကားဆရာကြီး - ကိုသောင်းစိန်တို့ ဆိုင်မဖွင့်ဘူး။ ဘယ် သွားကြသလဲ။ သူ့အိမ်က ဒီအနားမှာဆို -”

“ဆရာကြီးရှေ့ - ကိုသောင်းစိန်တို့မိသားစု ဒိုးသွားကြပြီဗျ။ ဒီက ဈေး ညောင်တွေနေစဉ် ဆုပဲတွေစုကြပြီး (၆)သိန်းလောက် စုမိတော့ ကိုသောင်းစိန် နဲ့သူဦး လစ်တာပေါ့ဗျာ။ သူတို့က မြိတ်ကလို့ ပြောတယ်။ ဘယ်မှာနေမှန်း သိ - ဘယ်ကိုလိုက်ကြမလဲ။ သူတို့နေတာက ဟိုးရှေ့က ကြက်ခြံကြီးတန်း မှာမှာ ငှားနေကြတာ”

“အော် - အေး - အေး”

ကျွန်တော် ဆိုက်ကားဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက်ရပ်ကွက်အထဲက ဆိုင်ဆရာ ကိုတင်ရီတို့အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကိုတင်ရီအိမ်တွင် မရှိပါ။ အလေးများက ဆော့နေကြသည်။

ကျွန်တော်က - "အစ်မကြီး - ကိုတင်ရီရော - ဘယ်သွားသလဲ"

"အော် - ဆရာပါလား။ ကိုတင်ရီက သူ့မိန်းမတွေအိမ် တစ်လှည့်စီနေတာ။ ကျွန်မတို့က ဈေးရောင်းကျွေးရတာပါ။ အခု - ဘယ်အိမ်အလှည့်ကျနေသလဲမသိပါဘူး"

အမျိုးသမီးက အသက်(၃၅)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ရင်လျားကြီးဖြင့် အရိုးပေါ်အရေတင်၊ အတော်ပိန်ရှာသည်။ ကျွန်တော်လည်း အားနာ၍ -

"နောက်အပတ် - ကျွန်တော် လာဖိုမယ်။ သူလာရင် ပြောပေးထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ကျွန်တော် လမ်းဝ ဆိုက်ကားဂိတ်ပြန်ခဲ့တော့ အစောက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောခဲ့သော ဆိုက်ကားဆရာက ရှိနေသေးသည်။

"နောင်ကြီး - ခိုးကြီးအိမ်ရော သိသလား။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခိုးကြီးကတော့ လူမိုက် - ဆရာဈေးကြည့်လည်း ပေါင်းဦးနော်"

ဆိုက်ကားဆရာက ကျွန်တော့်အား ရွှေရင်အေးဘုရားလမ်းအတိုင်း ဆိုက်ကားနင်း၍ ခေါ်သွားသည်။ အတွင်းလမ်းဆုံအနီးရောက်တော့ ဆိုက်ကား ရပ်ပေးသည်။

"ဆရာ - လက်ဝဲဘက်လမ်းထဲဝင်ရင် လမ်းထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး တွေ့မယ်။ ညာဘက်ချိုးကွေ့အတွင်းဝင်၊ အထဲမှာ လက်ဝဲဘက်က မြန်လမ်းကလေးတွေ့ရင် ဝင်သွား။ ကုတ္တီပင်ကြီး ကွေ့မယ်။ အဲဒီနားမှာ သူတို့အိမ်ပဲ။ ခိုးကြီးကို လူတကာ သိတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်ကြတယ်။ ရွံလည်း ရွံကြတယ်။ သူတလည်း မိန်းမက အများသား..."

ကျွန်တော် တကယ့်လူတွေဖြင့် တွေ့နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ထဲဝင်သွားတော့ ကုတ္တီပင်ကြီးအနီး ဗံဒါပင်ကလေးအရိပ်တွင် ခုံကလေးများ ရှု၍ ထိုင်နေသော ခိုးကြီးတို့ကို တွေ့ရသည်။ ခိုးကြီးက အင်္ကျီချွတ်နှင့် သူ့အနီးတွင် သားသားနားနား ဝတ်ဆင်၍ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးပေါင်ပေါ် တင်ပြီး ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မိန်းမတစ်ဦး။ အနောက်ဘက်တဲအိမ်ကလေးရှေ့ရေကပြင်တွင် မိန်းမတစ်ဦးက ကြော်လှော်ချက် ပြုတ်နေသည်။ ခိုးကြီးမိန်းမ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ခိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် -

"ဆရာ - ကြွပါ။ မိန်းမရေ - ဆရာ လာပြီဟေ့။ စားဖို့ သောက်ဖို့ပြင်တော့"

ခိုးကြီးက နေရာပေးသဖြင့် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ရာ -

"ဆရာ - ဒီကအစ်မကြီးက ဒေါ်တင်တင်ဦးတဲ့။ ဗိုလ်မှူးကတော်ပဲ။ ဒီမှာ သူတို့ရထားတဲ့ မြေကွက်ကို ဝင်းလာခတ်လို့ ကျွန်တော် ကူညီနေတာ။ အစ်မကြီး - ဒီက ကျွန်တော့်ဆရာ ထောင်မှူးကြီးပါ။ စာရေးဆရာလည်း လုပ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ - တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်"

ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးသွားကြတော့ ထိုအမျိုးသမီးက -

"ကျွန်မ - မြေအရောင်းအဝယ်၊ အိမ်အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဗိုလ်မှူးကတော်တွေ စုလုပ်ကြတာပါ။ ဆရာကြီးမှာရော အိမ်မြေရောင်းစရာ ရှိပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ - အိမ်တော့ ရှိပါတယ်။ မရောင်းသေးပါဘူး"

"ရောင်းရင် ပြောပါရှင်။ ဈေးကောင်းပေးပါမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား"

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ် တောင်း၍ ပေးခဲ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းစသည်။

ဒိုးကြီးက -

“ဆရာ - အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးက ငွေ အတော်ပေါပုံရတယ်။ ခြံစည်းရိုး ကာတာပစ္စည်း ကျွန်တော် အကုန်ဝယ်ပေးရတယ်။ ဈေးမမေးဘူး။ မင်္ဂလာခုံ မှာနေတာတဲ့။ လာတော့ - TAXI နဲ့လာတာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ချဲထိုးရင်လည်း သောင်းဂဏန်းပဲ - မလျှော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မုန့်ဖိုးဆိုပြီး ခဏခဏ ပိုက်ဆံပေးတယ်။ ထောင်တန်ချည်းပဲ - ဆရာ”

“ချဲထိုးတာ ပေါက်ရော ပေါက်ရဲလား”

“နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးပဲ - ဆရာရယ်။ ပေါက်တာ နည်းနည်း၊ ကျွန်တော်တို့ ခိုင်ဝါးတာက အမြဲတမ်းပေါ့ - ဟဲ့ - ဟဲ့ - ဟဲ့”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် စားသောက်ပြီး ပြန်တော့ ဒိုးကြီးက TAXI ငှားပေး သည်။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကြာတော့ ထိုအမျိုးသမီးဆီက ဖုန်းလာသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရောင်းလျှင် ဈေးကောင်းပေးမည်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော်က နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့တွင် နာရီဆရာဆီလာရင်း ဒိုးကြီးတို့အိမ် သို့ဝင်ခဲ့မည်။ ထိုအခါမှ စကားပြန်ပါသည်။ ယခုတော့ - မိန်းမနှင့် တိုင်ပင်ပါဦး မည်ဟု အကြောင်းပြန်လိုက်ပါသည်။

တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်တော် ငွေမလိုပါ။ သခိုင်းအိမ်ငှားခ၊ လှိုင်သာယာ အိမ်ငှားခ၊ ကျွန်တော့်စာရေးခနှင့် အမျိုးသမီး၏လခများဖြင့် လုံလောက်ပါ သည်။ ဇနီးသည်ဖြင့် တိုင်ပင်တော့ ကားလေးတစ်စီး ဝယ်စီးရန် ရောင်းလိုက် ရန် တိုက်တွန်းသည်။

ထို့ကြောင့် စနေနေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော် လှိုင်သာယာ၊ နာရီဆရာ ကိုတင်ရီသို့ သွားရပြန်သည်။ ကိုတင်ရီ ပြန်လောသေးဟု သူ့ဇနီးက ဆိုပြန် သည်။ ဒိုးကြီးတို့အိမ်သို့ ဆိုက်ကားဖြင့် ဆက်သွားသည်။ ဒိုးကြီးကို အဆင် သင့်တွေ့ရသည့်အပြင် ယခင်အပတ်က တွေ့ခဲ့ရသော ဒေါ်တင်တင်ဦးအပြင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဒိုးကြီး - မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဝိုင်း

မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်ဟု သိရသည်။ ယနေ့ဒိုးကြီးတို့အိမ်အား အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာလာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒီနေ့ - ဆရာတပည့် ဒိုးကြီးတို့အိမ်ကို တွန့်မတို့ညီအစ်မက စပ်တူဝယ်တာပေါ့။ သိန်း(၄၀)နဲ့။ ဆရာ - အသိသက် သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးပါဦး။ ပြီးရင် - ကျွန်မတို့က နေ့လယ်စာ ကောင်း ကောင်းကျွေးမှာပါ”

“ရပ်ကွက်ရုံးမှာ စာချုပ် ချုပ်မှာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် လိုမယ်မထင်ပါ ဘူး။ လိုအပ်ရင်တော့ ထိုးပေးပါ့မယ်”

သူတို့ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။ ရပ်ကွက်ရုံးတွင် စာချုပ် ချုပ်ကြ သည်။ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးစရာမလို။ ရပ်ကွက်ရုံးက အသိသက်သေ အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ - ဘူဇေးမြန်မာထမင်းဆိုင်ကြီးတွင် ဆင်းစားကြသည်။

ဒေါ်တင်တင်ဦးက -

“ဆရာ - အိမ်ကိစ္စ - ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကတော့ ဈေးကောင်းရရင် ရောင်းမယ်ပြောပါ သယ်”

“ဆရာတို့ ဘယ်လောက် ခေါ်ထားသလဲ”

“သိန်း(၁၅၀) လောက်ပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်က တိုက်အိမ်၊ ထောင့်ကွက်၊ (၁၀၂၀ x ၆၀) ပါ။ နေရာလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ ဒီက ဝိုင်းမှူးတတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်တို့ စပ်တူဝယ်မှာပါ။ သိန်း (၁၂၀) ထားပါ”

“ကြည့်ပြီးမှ ဈေးပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒါဆို - စားသောက်ပြီးတာနဲ့ သွားကြည့်ကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုနေ့ကညနေစောင်းတွင်လှိုင်သာယာ(၁၅)ရပ်ကွက်ရှိကျွန်တော်၏ တိုက်အိမ်ကို လိုက်ပြရသည်။ ဒေါ်တင်တင်ဦးက သဘောကျသော်လည်း ဒေါ်စိန်ပွင့်က သဘောကျဟန်မရှိ။ ဈေးများသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်တင်တင်ဦးထံမှ ဇနီးလာသည်။ မနက်ဖြန် စရန်ချမည်။ ဒေါ်စိန်ပွင့်အား (၁၅၀)သိန်းမလျှော့ဘူးဟုပြောထားကြောင်း၊ တကယ်တမ်းတွင်သိန်း(၁၂၀) ထားရန်၊ မနက်ဖြန်စရန်ချရာတွင် သိန်း(၂၀)ဖြစ်သော်လည်း သိန်း(၅၀)ဟု ရေးထားကြောင်း၊ သိန်း(၃၀)ကို သူမအတွက် ပိုတင်ထားကြောင်း၊ ဇာတိပြု လာပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကတော်အချင်းချင်းတောင် ကွက်ကျော်တင်ရိုက်ပါ ကလားဟု ကျွန်တော် အံ့ဩမိသည်။ ကျွန်တော်လိုချင်သောဈေး ရမည်ဖြစ် သဖြင့် ကျွန်တော် မပြောတော့ပါ။ သဘောတူလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်းကျွန်တော်(၁၅)ရပ်ကွက် ရုံးရောက်၊ သူတို့ရောက်နေကြပြီးရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဖြင့်စကားပြောနေကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကတော်များဟုဆိုသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ဖော်ရွေစွာ ဆောင်ရွက် ပေးသည်။

ကျွန်တော်စာချုပ်ကိုဖတ်ကြည့်တော့ သိန်း(၁၅၀)ဖြင့်အရောင်းအဝယ် ပြီး ယနေ့ စရန်ငွေသိန်း(၅၀)ချကြောင်း၊ ကျန်ငွေ သိန်း(၁၀၀)အား နောက် အကြာတွင်ပေးမည်ဖြစ်ပြီးနောက်(၆)လအကြာတွင်ငွေအကြေမချေနိုင်က စရန်ငွေအဆုံးဖြစ်ကြောင်းစာချုပ်ချုပ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံ အရ ဤစာချုပ်မှာ စာချုပ်စည်းကမ်းနှင့်မညီ။ တစ်စုံတစ်ရာ လျှို့ဝှက်ထား ကြောင်း သဘောပေါက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်အား သူတို့ ပြင်ဆင်ဝင်းခတ်သည်။ ပွဲစားများပီပီ စရန် သာပေးပြီး သူတို့အပိုင်အနေဖြင့် (၆)လအတွင်း ဈေးတင်ရောင်းမည်ဖြစ် သည်။ စရန်ငွေ(၂၀)သိန်းပေးပြီး အမြတ်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ထောင့်ကွက်အခွန်နေရာ ကောင်းဖြစ်သော်လည်း မူလ ပိုင်ရှင်ထံမှ ပေ(၄၀ x ၆၀)ကို တစ်ဝက်ခွဲဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် မြေချပါမစ် (ဂရန်)မိတ္တူသာ ရှိပါသည်။ မူရင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ဦးတို့က သူတို့အကုန်ခံ၍ ဂရန်လုပ်လိုကြောင်းအရေးဆိုလာပါသည်။ ကျွန်တော်က လည်း သူတို့ အကုန်ခံ၍ ဂရန်လုပ်မည်ဆိုသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

မူလမြေ (ပါမစ်/ပိုင်ရှင်) ဦးသိန်းလွင်က မကျန်းမာပါ။ သူတို့ အဖိုးကြီး အား ငွေကန်တော့၍ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ဝယ်သည် ခဟုတ်။ မူလမြေပိုင်ရှင်ထံမှ တိုက်ရိုက်ဝယ်သောပုံစံဖြစ်သည်။ ရှေ့နေငှား၍ စာချုပ်ချုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ - အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော လိမ် လည်မှုကိုပြုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ စရန်သာပေးပြီး ဂရန်နာမည်ပေါက်ရရန် ကြံစည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း (၆)လစာချုပ်ချုပ်ထား သဖြင့် (၆)လအတွင်း သူတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်ရန် လက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့ သည်။

ထိုအတွင်း သူတို့ဦးကြီးအိမ်အား အမြတ်တင် ရောင်းကြသည်။ ငွေချေ ခြင်း အဝယ်က စည်ပင်ရုံးတွင် မြေချပါမစ်ဓာတ်ပုံကို စစ်ဆေးရာ ဓာတ်ပုံမှာ စစ်သားယူနီဖောင်းနှင့် မိသားစုဓာတ်ပုံအတူကြီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အဝယ် လန်သွားသည်။ ဦးကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးကတော်များ ရပ်ကွက်ရုံးတွင် အမှု ခြစ်ကြသည်။ ဦးကြီးကလည်း သူ့ကို ရောင်းသွားသူအား နယ်တွင် လိုက်ရှာ သေမည်ဆိုပြီး လိမ်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကတော် (၂)ယောက်ခံလိုက်ကြပြီး စကားများကြသည်။ ထိုနောက် ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်က သူ ဇိုက်ထား

သောငွေတစ်ဝက်ကိုပြန်တောင်းသဖြင့်ဒေါ်တင်တင်ဦးကပြဿနာမဖြစ်စေရန် စိုက်ပေးလိုက်ရသတဲ့။ ထိုတွင်မက ဒေါ်စိန်ပွင့်က ဒေါ်တင်တင်ဦးကို မယုံကြည်တော့သဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်ဝယ်ရာတွင် သူမစိုက်ထားသော စေ့ရန် ငွေ သိန်း(၂၀)ကို ပြန်တောင်းတော့သည်။

ဒေါ်တင်တင်ဦး အလူးအလဲ ခံရတော့သည်။ သူတို့တပ်ထဲ၌ မျက်နှာမပျက်လိုသဖြင့် ကျွန်တော့်ထံမှ စရန်ပေး၍ဝယ်ထားသော အိမ်ကြီးအား ခေတ္တပေါင်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သနားတတ်သူ၊ သူတစ်ပါးအား ကူညီတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အိမ်က ပါမစ်(ဂရန်)အစစ်မရှိ၊ မိတ္တူသာရှိသဖြင့် သူမပေါင်၍မရပါ။ နောက်ဆုံး ဒေါ်တင်တင်ဦးက သူမမောင် ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ပုလဲမြေကွက် ဂရန်ကို ယူပြီး ပေါင်ပေးလိုက်ကြောင်း သိရသည်။ နောက်တစ်ဖန် ငွေလှိုပြန်သည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်ထံမှ (၃)သိန်းနှင့် ထောင်ပိုင်သူငယ်ချင်းထံမှ ငွေ(၁၃) သိန်း ကျွန်တော်က တာဝန်ယူပြီး အတိုးဖြင့် ချေးပေးလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အရောင်းအဝယ် (၆)လပြည့်တော့ ဒေါ်တင်တင်ဦး ငွေမချေနိုင်ပါ။ စာချုပ်အရ ကျွန်တော် ငွေသိန်း(၂၀)ပိုင်ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် သူတစ်ပါးငွေအား အလကားမယူလိုပါ။ ဒေါ်တင်တင်ဦးအား စာချုပ်သက်တမ်း (၆)လ ထပ်တိုးပေးလိုက်သည်။ ထိုအတွင်း သူ့ကံကောင်းသဖြင့် ဦးကြီးအိမ်မှ လပိုင်ရှင်အစစ်ပေါ်လာပြီး ဒေါ်တင်တင်ဦးအား သနားသဖြင့် (၃၅)သိန်းခန့် အလျော်ပြန်ပေးသည်။ ဒေါ်တင်တင်ဦး အထက်ရှုချောင်ပြီဟု ထင်ရသော်လည်း ကြွေးရှင်များ ပြန်ပေါ်လာပြန်ပြီး သူမပေါင်ထားသော သူ့မောင် ဗိုလ်မှူးကြီးကလည်း သိသွားသဖြင့် မောင်နှမကားများကြတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ဦးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တော့ ဗိုလ်မှူးကတော် မဟုတ်

ဆာရှင်ကြီးကတော်သာ ဖြစ်သည်။ အသုံးအစွဲကြီးသည်။ လက်ဖွာသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းသော်လည်း ပွဲစားပီပီ အပေါင်းအသင်းများပြီး အသုံးအစွဲကြီး၍ ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ မမျှဘဲ ကြွေးတွေ့ပိုင်းနေသဖြင့် လူလိမ်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကြောင်း သိရတော့သည်။

ဟော့ - အခုတော့ - ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းထံမှ ချေးပေးထားသော ငွေ(၁၃)သိန်းအတွက် အတိုးငွေကို ဒေါ်တင်တင်ဦးက ပထမတစ်လသာ အတိုးငွေပေးပြီး နောက်လများတွင် မပေးနိုင်တော့။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်က စိုက်၍ပေးနေရသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်အား ရောင်းရန်ဆိုတော့လည်း သူမကျွန်တော့်အိမ်အား ပြုပြင်ခြင်းနှင့် ဂရန်လုပ်ရန် ကုန်ကျထားသည့် ငွေများအတွက် (၄၅)သိန်းပေးရန် တောင်းဆိုနေပါတော့သည်။

သနားတတ်သော၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော၊ သူတစ်ပါးအား ကူညီချင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် ကျွန်တော် ထောင်မှူးကြီး ဖိုးတွမ်တီးများဖြင့် တွေ့ပြီး သည်တစ်ခါတော့ အကြီးအကျယ် ခံရပါတော့မည်ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

→ ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်

ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်
ဒဂုန်ရွှေမျှား

Shwe Mye Thar
1942

ငါးရွေးကြီးနှင့်အတူ ပင်လယ်ငါးခူသုံးကောင်လည်း မိထားသေး၏။
ယခုအခါတွင် ဦးပိုက်ကြီး သဘောပေါက်လိုက်သည်မှာ ပင်လယ်ငါးခူကို
အချောင်လာ၍ဆွဲသော ငါးရွေးကြီးမှာ ပင်လယ်ငါးခူကို ရေအောက်မှ ဆွဲဖျို
လိုက်ရာက ငါးများတံပါငါးမျိုးမိရင်း ရေလုပ်သား ဦးပိုက်ကြီးတို့၏ လက်တွင်း
ကျရောက်ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သားအဖနှစ်ဦးပျော်သွားကြသည်။ ငါးရွေးကြီးအား ခါးလယ်မှ ကြီးဖြင့်
ထပ်၍ချည်လိုက်ပြီး လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ သည်တစ်ခါတော့
ငါးရွေးကြီး မလှုပ်နိုင်တော့။

ဦးပိုက်ကြီးတို့ သယံဇာတကြီးရွာ လှေဆိပ်သို့ ရောက်လာသောအခါတွင်
သူဇနီးမဖော့နှင့် သားနှင့်သမီးအပြင် ရေလုပ်သားအချို့ငါးခိုင်မှ အဝယ်တော်
တရုတ်ကပြား မောင်စိန်တို့က အသင့်ကြိုလျက် ရှိလေသည်။

“ဟေ့ - ဦးပိုက် - ခိုင်ကို တစ်ခါတည်း ဝိုမယ်လား။ ထောင့်ငါးရာဈေး ဈေး
မယ်နော်”

မောင်စိန်က လက်ထောင်၍ အများကြားအောင် အော်၍ ပြောလိုက်၏။
ဦးပိုက်ကြီးက မဖော့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မဖော့က ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။

အပေါင်းအသင်းများကလည်း -

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ။ ဈေးရတုန်း တစ်ခါတည်း ခိုင်ကို တင်လိုက်တာ
ပေါ့”

အမှန်တော့ မောင်စိန်ပေးသောဈေးမှာ အများဆုံးဖြစ်သည်။ သို့နှင့်
ဦးပိုက်ကြီးကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

နောက်ဆုံး မောင်စိန်၏ခိုင်မှ ရေလုပ်သားများက ငါးရွေးကြီးအား ကြီး
များဆိုင်း၍ ငါးနက်ငါးတစ်လုံးဖြင့်လျှို၍ ထမ်းယူသွားကြ၏။ ပင်လယ်ငါးခူ
သုံးကောင်အနက် နှစ်ကောင်ကိုပါ မောင်စိန်၏ငါးခိုင်သို့ ဦးပိုက်ကြီးက ရောင်း
ချပစ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဦးပိုက်ကြီးမှာ မောင်စိန်ထံမှ ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား၊ လက်ဖက်
ခြောက်၊ ဆေးလိပ်ကအစ အကြွေးဝယ်ယူခဲ့ရသည်။ လိုအပ်သော ငွေကြေး
ကိုပင် ဈေးငှားခဲ့ရသဖြင့် ကြွေးမကင်းသူဖြစ်၏။

ဤသို့ပင် မောင်စိန်၏ငါးခိုင်နှင့် ကြွေးကင်းသူ ရေလုပ်သားဆို၍ ခပ်ရှား
ရှားပင်။

မောင်စိန်၏ငါးခိုင်မှ ငွေပိုက်၍ ပြန်လာသော ဦးပိုက်ကြီး၏ နောက်တွင်
ဇနီး မဖော့နှင့် သား ဖိုးထောင်၊ အပေါင်းအသင်း ပိုက်သမား ဖိုးချက်နှင့်
ကြွက်နီဆိုသူတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

ရေလုပ်ငန်းနှင့် မကင်းကြသော တွေ့သမျှမိတ်ဆွေများက ပြုံး၍နှုတ်
ဆက်ကြ၏။ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရသည်မှာ အမော။

ဦးပိုက်ကြီးက ငွေစက္ကူများကို လုံချည်အိတ်ထောင်ထဲတွင် ထည့်ကာ
လက်တစ်ဖက် ကိုင်ထားရင်း မဖော့ကို မေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ - မဖော့ - တို့မိုးတွင်းစာ ယူထားတဲ့ ကြွေးက သုံးရာငါးဆယ်ဆိုတာ
နှင့် သေသေချာချာ သိရဲလား”

“တော်ကလဲ - သူ့မိန်းမက စာရင်းနဲ့ သေသေချာချာ ရေးထားတာဟာ
ပဲ”

“သူက ရေးထားပြီး နင်ကရော ရေးထားလို့လား”
ဤတွင် မဖော့က မျက်စောင်းတစ်ချက် ပက်လိုက်ကာ -

“ကျုပ်က စာမှမတတ်ဘဲ။ ဘာလို့ရေးရမလဲ။ ခေါင်းထဲမှာ မှတ်ထားတာ
ပေါ့။

“ငါကြည့်တော့ သူရေးထားတဲ့ ကြွေးစာရင်းက ရှုပ်နေတာပဲ”

“အို - တော်ပဲကွမ်း၊ ဆေးလိပ်အယူခိုင်းရတာနဲ့၊ လက်ဖက်ခြောက်ဖိုးဆိုနည်းသလား၊ ဧည့်သည်လာလို့ လက်ဖက်စုံ၊ ထန်းလျက်ဝယ်ရ၊ ကလေးတွေအတွက် မုန့်ဝယ်ရနဲ့၊ ပြီးတော့ - ရှင့်အတွက် ငါးဆယ်တန် လုံချည်တစ်ထည်၊ ကျွန်အတွက် ထမိတ်တစ်ထည်၊ ဒါတောင် - ပထမရေတုန်းက ရလို့ဆပ်လိုက်တာ တစ်ဝက်လောက် ကျေသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဤတွင် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းပိုက်သမား၊ ဖိုးချက်က ဝင်၍ပြောလိုက်၏။

“မောင်ပိုက်ရာ - မောင်စိန်ပယား မကြည်က ပိုပြီးမှတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒီဟာမက ရိုးပါတယ်၊ သူတို့ကလည်း တို့ငွေလိုရင် ထုတ်ပေးတာပဲ ဟုတ်လှပြီကွ”

ဦးပိုက်ကြီးသည် ဘာမှမပြောတော့၊ မကြာမီ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“မောင်ပိုက်ရေ - မင်း တစ်ခါတည်းပြန်ပလား၊ တို့ - ဒီက စောင့်နေရမလား”

ဤတွင် ဦးပိုက်ကြီးက -
“ရော - မိဖော့ - ငါတို့ ဆေးဝင်သောက်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးပိုက်ကြီးသည် လုံချည်အိတ်ထောင်ထဲမှ ငွေစက္ကူထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပတ်ထားသော သတင်းစာစက္ကူပတ်ကို ဖြေလျက် အစိတ်တန်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ သူ၏အိတ်ထောင်တွင် ထည့်၍ ကျန်ငွေစက္ကူများကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပြန်ပတ်ကာ မဖော့အား ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် - ဖိုးထောင် - မင်း ဒီနေ့အနားယူဦး၊ ဝါပြန်လာမှ စီစဉ်မယ်”

ဖိုးထောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် ဦးပိုက်ကြီးသည် ဖိုးချက်နှင့် ကြွတ်နီကိုခေါ်ကာ သူတို့ရောက်နေသော အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြတော့သည်။

ယခုအခါတွင် ဦးပိုက်ကြီး သဘောပေါက်လိုက်သည့်မှာ ပင်ပယ်ငါးခွကို အချောင်လာ၍ ဆွဲသော ငါးရွေးကြီးမှာ ပင်ပယ်ငါးခွကို ရေအောက်မှ ဆွဲမျှလိုက်ရာက ငါးမျှားတံပါ ငါးမျှဖြင့် ရေလှောင်သား ဦးပိုက်ကြီးတို့၏ လက်တွင်း ကျရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်အဝင် သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခုကို အိမ်ရှေ့တံခါးအပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရ၏။

“အရက်ဖြူဆိုင်”
အရက်ဖြူဆိုင်သည် ကျေးရွာကြီးများတွင် သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်ဆိုင်

အသိအမှတ်ပြု ခွင့်ပေးထားသော အရက်ဖြူဆိုင်ကလေးများတည်း။ ထိုအချိန်တွင် မဖော့နှင့် သား၊ ဖိုးထောင်တို့သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေ

ကြစဉ်၏။
“အမေ - ကျွန်တော့်ကို ငွေအစိတ် ပေးပါဦး၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ဝယ်

အစားပေးပါ။ ပြီးတော့ - မိညိုကလည်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေမယ်ဗျ”

မတော့က ငွေထုပ်ထဲမှ အစိတ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးရင်း-

“ဇိုးထောင် - နင်လည်း နင့်အဖေလို အရက်တွေ သွားမသောက်နဲ့နော်၊ နင်နဲ့မိညိုကိစ္စလည်း လူကြီးတွေ သဘောတူထားပြီးပြီပဲ။ တပေါင်းလဆိုရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့။”

ဇိုးထောင်သည် သူ့အမေ၏စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်ဘဲ ရွာတောင်ဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်လာတော့သည်။

မကြာမီ နေတောကလေးကျော်ကာ ကန်ကုန်းသို့ ရောက်လာ၏။ ဤတွင် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်ဝန်းဝင်းဝင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ် အသားညိုညိုနှင့် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးသည် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ ရေတစ်ထမ်းကို ထမ်းကာ လမ်းတွင် ရင်ဆိုင်တိုးမိကြ၏။

“ဟေ့ - အညို”

“ဟော - ဇိုးထောင်”

နှစ်ဦးစလုံး ပြိုင်တူလိုလို ခေါ်ရင်းမှ လမ်းတွင် ရပ်သွားကြသည်။

အညိုဆိုသူ မိန်းကလေးမှာ ရေထမ်းကိုချကာ အပြုံးကုဋေကုဋာစွင့် လျက်ရှိသလို ဇိုးထောင်ကလည်း အပြုံးကမ္ဘာပေးလျက် အနီးကပ်ရင်း-

“ငါ နင့်ဆီကိုလာတာ၊ အိမ်မှာ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရေကန်ကို လိုက်လာတာ။ ညကျရင် မသန်းတို့ရေဆိပ်နားမှာ ဆုံကြရအောင်”

“ဒါထက် - နင်တို့ အထိအမိများလို့ ငွေတစ်ထောင်ကျော် ရတယ်ဆို ကြားရတာ - ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် - အမေကလည်း တပေါင်းလကျရင် နင်နဲ့ငါ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးမယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် - ရှင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းကလေး စုထားဦးပေါ့တော်”

“အေးပါ - ငါ အခုရတဲ့ငွေထဲက ငါးရာစိုးလောက်ကို လိုအပ်တဲ့အိမ်ထောင်ပစ္စည်းကလေး ဝယ်ထားဖို့ အမေကလည်း သဘောတူပါတယ်”

ဤတွင် အညိုဆိုသော မိန်းမပျိုကလေးသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွား၏။ ပြီးမှ မလုံမလဲဖြင့် သူ၏မောင်လေးဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်လေးကို ဝဲကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်လေးက ပြုံးနေ၏။

“အစ်ကို ယောက်ဖလောင်းကြီး - ငွေတစ်ကျပ် ပေးဗျာ”

ကောင်လေးက လက်ဝါးဖြန့်တောင်း၏။ ဇိုးထောင်က တဟားဟားရယ်တာ အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ရှေ့ - နင်ဝယ်ချင်တာဝယ်၊ ငွေအစိတ် - ယူထား”

ဇိုးထောင်က သူ့အမေထံက တောင်းလာသော အစိတ်တန်တစ်ရွက်ကို အညိုအား ပေးလိုက်၏။ အညိုက လှမ်းယူကာ အကျီအောက်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ရင်း နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရေထမ်းကိုယ်စီနှင့် လာနေကြသည်။

“ဟိုမှာ မိစိန်တို့ လာနေကြပြီ၊ ကျွန်ုပ် သွားမယ်”

အညိုက ရေထမ်းကို ကယျာကသီ ကောက်ထမ်းရင်း ထွက်သွား၏။

ဇိုးထောင်က ရပ်၍ကျန်ရစ်ကာ ရှေ့သွားရမလိုလို၊ အညိုနောက် ပြန်ပြန်ဆုတ်ရမလိုလိုနှင့် ငေးနေမိ၏။ သည်အခိုက် အစိန်ဆိုသူ မိန်းကလေးနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရေထမ်းဖြင့် ရောက်လာသည်။

“တိုဇိုးထောင် - ရှင် အညိုကို ဘာတွေကျိတ်ပေးနေတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို နှစ်စဉ်စာရင်းပေးရမယ်နော်၊ မကျွေးရင် တစ်ရွာလုံး ပြောလိုက်မယ်”

အစိန်ဆိုသူက ပြောလိုက်သဖြင့် ဇိုးထောင်မှာ တဟားဟားရယ်ရင်း တ

အညိုမယ်ဗျာ - ကျွေးပို့မယ်” ဟု စကားလောကွတ် ထိုးလိုက်ရသည်။

“အညိုမယ်ဗျာ - ကျွေးပို့မယ်” ဟု စကားလောကွတ် ထိုးလိုက်ရသည်။

သည့်နောက် ဇိုးထောင်သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း
လှေဆိပ်သို့ ခြေလှမ်းကို ဦးလှည့်လိုက်တော့၏။

အညို -

သူမသည် သယံဇာတကြီးရွာ၏ အလှူဘုရင်မကလေး မဟုတ်ပါ။
ပန်းတောင်ကိုင် အလှူသရဖူမဆောင်းပါ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုအလှူ။

သို့တစေ၊ ပိုက်သူကြီး သမီးပျို၊ ဦးပိုက်ကြီးမိတ်ဆွေဖြစ်သော ပိုက်
ထောင်သူကြီး ဦးဖောင်၏သမီး၊ ဦးဖောင်တို့က ဦးပိုက်တို့ထက် ငွေကြေး
ချောင်လည်သည်။

ကလေးချင်းမေတ္တာမျှသည်ကို လူကြီးတွေ သိထားကြသည်။ သဘော
တူထားကြ၏။

တရားဝင် နားဖောက်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။ ယခုနစ် ဦးပိုက်ကြီးတွင်
အထိအမိများသည်။ ငွေကလေးပို၍ပိုက်မိသည်။ သူလည်း ပိုက်သူကြီးလှေ
သူကြီး၊ ပြီးတော့ - ကျားပိုက်သူကြီး ဦးပိုက်ကြီးဆိုလျှင် မသိသူ ရှားပါး၏။

ရေလှုပ်သားများအဖို့ အရက်မပါလျှင် အလှုပ်မဖြစ်သကဲ့သို့ အရက်တို့
ဆေးအဖြစ် သောက်သူတွေ များကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးပိုက်၏သား
ဇိုးထောင်သည်ပင် သူငယ်ချင်းများနှင့် အနည်းငယ် သောက်တတ်နေပြီဖြစ်
၏။

ဇိုးထောင် လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာသည်မှာ အရက်ပုန်းရောင်းသော
ဇိုးမောင်၏အိမ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ချိန်
ထားခဲ့သည်။ ဇိုးထောင်၏အဖေမှာ အရက်ဖြူဆိုင်တွင် သောက်နေသဖြင့်

ဇိုးထောင်တို့က တောအရက်ရောင်းသောဇိုးမောင်၏အိမ်သို့ လာရခြင်း ဖြစ်
၏။

“လာဟော့ - ဇိုးထောင်၊ တို့တော့ တစ်လုံးနီးပါး ကုန်နေပြီ၊ နောက်တစ်
လုံး - ဇိုးမောင်ရေ”

ဇိုးမောင်က အသင့် အရက်တစ်လုံး ချပေးသည်။ ကြမ်းစင်းပေါ်တွင်
ပျဉ်ပြားတစ်ချပ် ချထားကာ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များအပြင် ကြက်သား
တစ်ပွဲ ချပေးထားသည်။

ထိုင်နေသူများမှာ လူငယ်သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ ဇိုးထောင် ချိန်ထား
သော သူငယ်ချင်းများမှာ မြကျော်နှင့် ထွေးမောင်။ ယခုတစ်ယောက်တိုးလာ
သူမှာ ရွာပြောက်ပိုင်းမှ မောင်နီခေါ်သော ပိုက်သမားတစ်ဦး၊ မောင်နီသည်
ဦးဖောင်၏ ဂါးဖောင်ဦးစီးသမား။

“အစ်ကိုမောင်နီလည်း ရောက်နေပါလား။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာ
ပဲ - အစ်ကို”

ဇိုးထောင်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောလိုက်သည်။
မောင်နီက မပွင့်တပွင့်ပြုံးလျက် -

“မင်း အထိများသွားတယ်ဆိုပြီး မြကျော်တို့က ငါ့ပါ ဆွဲခေါ်လို့ လိုက်လာ
ရတာ - ဇိုးထောင်၊ မင်း တကာမခံလည်း ငါက ခံပုံမယ်”

“ဟာ - အစ်ကိုကလဲ။ ကျွန်တော့်တာဝန် ထားမိပါ။ ကဲ - စိတ်တိုင်းကျ
သောက်ဗျာ”

“ဟော့ - ဇိုးထောင် - ရော့ - အခု မင်းအလှည့်”

မြကျော်က အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ ဇိုးထောင်ကို လှမ်းပေးသည်။ အား
လုံးတပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ ဇိုးထောင်ကလည်း မငြင်း၊ အရက်ဖန်နှုတ်တို့
သု၍ မော့သောက်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းတွင် ပူ၍ဆင်း၏။

ယင်းအခိုက် နောက်ထပ်လူနှစ်ယောက် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လာပြန်သည်။

“ဟာ - ကိုစိုးကြီးနဲ့ကိုအောင်သိန်းကြီးတို့ပါလား။ လာပါ - တစ်ခွက်တစ်ဖလား ဒါနကလေး ပြောက်သွားရအောင်”

ထွေးမောင်က ပြောလိုက်လျှင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အရက်ဖောဖောနေသည့်မျက်နှာနှင့် အောင်သိန်းကြီးဆိုသူက တဟားဟားရယ်၍ -

“ဟား - ဟား - ဟား - တို့က တိုင်ကီနဲ့ မော့ရမှပေဟ့။ သောက်ကြပါ အလှူရှင်တို့ရာ”

ထိုသူနှစ်ဦးလည်း အိမ်ကလေး၏ အတွင်းခန်းထရံဘေးတွင် ထိုင်ချလျက် “တစ်လုံးပေးပေဟ့ - ဖိုးမောင်” ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့နှင့် အတန်ကြာလျှင် ဖိုးထောင်တို့ဝိုင်းမှာ အရက်ရိန် တက်လာပြီဖြစ်၍ ဆူဆူညူညူ စကားပြောလာကြသည်။ ဖိုးထောင်လည်း အတော်ကလေး မူးလာကာ မျက်လုံးမှာပင် ရီဝေလာသည်။ မကြာမီ သူက “ဘယ်လောက် ကျသလဲ - ဦးလေးမောင်” ဟု အသံသြကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အားလုံး သုံးပုလင်းနဲ့ အမြည်းနှစ်ပန်းကန်ဆိုတော့ သုံးဆယ့်ငါးကျပ် တူတယ်”

“ရပါတယ် - ဦးလေးမောင် - ဟား - ဟား - ဟား”

ဖိုးထောင်သည် ခပ်စောစောက သူ့ခင် ဦးပိုက်ကြီးအား ငွေထုပ်ပေးစဉ်ကပင် ငွေငါးဆယ်ကို ဆွဲထုတ်ယူထားပြီးဖြစ်၍ ငွေသုံးဆယ့်ငါးကျပ်ကို အလွယ်တကူပင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းများနှင့်တွဲကာ ဖိုးမောင်၏ အရက်ပုန်းရောင်းသော အိမ်ကလေးမှ ထွက်လာကြသည်။

အထူးသဖြင့် သူ မူးနေသဖြင့် သူ၏ယောက္ခမကြီးတော်ရမည့် ပိုက်သူကြီး ဦးဖောင်၏အိမ်ရှေ့မှ မူးမူးဖြင့် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်ကို သတိမရတော့။

ဖိုးထောင်၏မိခင်ဒေါ်ဖော့မှာ သားဖြစ်သူအရက်မူးလွန်လာပြီး သူငယ်ချင်းများကတွဲ၍ အိမ်အထိ လာပို့သည်ကို အံ့သြခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းများနှင့် ဗျာများရတော့သည်။

“အဒေါ်သားက ယောက္ခမတော်ရမယ့် ဦးဖောင် အိမ်ရှေ့မှာတောင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်လိုက်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့ မနည်းထိန်းခေါ်ခဲ့ရတယ်”

မောင်နီက မျက်ခုံးချိုကာ ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ဖော့ကတော့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းသာ ပြောလိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဖိုးလင်းလျှင် ဖိုးထောင်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

ထိုစာမှာ ဖခင် ဦးပိုက်ကြီးထံသို့ ပိုက်သူကြီး ဦးဖောင်က ပေးသောစာ ဖြစ်သည်။

ပိုက်ကြီး

မင်းရဲသား မနေ့က အရက်တွေ မူးလာပြီးတော့ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာတောင် မလေးမမားနဲ့အော်ပြီး “အရက်သောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ - ဘာဖြစ်လဲ” နဲ့ပြောသွားတယ်။ မင်းလည်း အရက်သမား။ သားလည်း အရက်သမားမို့ ငါ့သမီးနဲ့ လုံးဝမပေးစားနိုင်တော့ဘူး - အိပဲ”

ဦးဖောင်

“ကဲ-သားရေ-မင်းကလည်း မဆင်မခြင်နဲ့ လုပ်လိုက်တော့ ဦးဖောင်
လည်း ဒေါသဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။ ငါလည်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

ဦးပိုက်ကြီးမှာ သားဖိုးထောင် ဝိုင်တွေနေသည်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်း
မသာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“တောက်”

ဖိုးထောင် “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့ “တောက်” ခေါက်
သံကြောင့် သူ့အဖေ ဦးပိုက်ကြီးရော အမေ ဒေါ်ဖော့ပါ ခေါင်းထောင်သွားကြ
၏။ သားကလေးချစ်သူအတွက် ထင်ရာကြံသွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်သွားကြ
သည်။

တကယ်တော့ ဖိုးထောင်က သူ့ချစ်သူ မိညိုကို အပိုင်စီးရန် ကြံနေသည့်
မောင်နီကိုတွေ့၍ ဒေါသဖြစ်ရခြင်းတည်း။

မောင်နီ ...။

သူသည် ဦးဖောင်၏ ဂါးဖောင်ဦးစီး၊ မိညိုကို မျက်စိကျနေသူ။ သို့တစေ၊
ဖိုးထောင်နှင့်မိညိုက ချစ်သူ။ လူကြီးချင်းလည်း သဘောတူထား၍သာ ငြိမ်
ဝပ်တာ အစာချောင်းနေသည့် ကျားတစ်ကောင်နယ်။

မနေ့က အခွင့်အရေးရတုန်း မောင်နီက သူ့ယောက္ခမကြီးအိမ်ရှေ့မှ သူ့
တို့ခြတ်၍ခေါ်သွားရုံမက သူ့ဘဝပျက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သူမဟုတ်လား။

မိညိုကို သူ့အဖေ ဦးဖောင်က မောင်နီနှင့် လက်ထပ်မပေးစားဟု မည်
သို့သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ရာခိုင်နှုန်းကိုးဆယ်က သေရာသည်။ သည်တော့
ဖိုးထောင်မှာ သူ့ယောက္ခမလောင်းကြီးက သူ့အပေါ် အမြင်မှန်ရလာအောင်
တစ်ခုခုတော့ ကြံစည်ရတော့မည်။

အကြံတစ်ခုက ဦးခေါင်းထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်လာသည်။ မိညိုကို
ဦးယူထွက်ပြေးရန်သာ။ ဒါကတော့ သူတို့ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသ လူငယ်
များအဖို့ မဆန်း။

သို့တစေ၊ မိညိုကို သူ့ခိုခာတွေက လွယ်လွယ်နှင့် အပြင်သို့ လွှတ်ပါမည်
လော။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဒုတိယအကြံတစ်ခုကို စဉ်းစားရပြန်သည်။

ထိုအကြံ ကောင်းသည်။ မောင်နီသည် အရက်အလွန်ကြိုက်တတ်သူ
ဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်သောလုပ်ရပ်နှင့် သူ့ကို ပညာပေးရမည်။

ယင်းဒုတိယအကြံကို ဖိုးထောင်က သူ့အဖေအား တီးတိုးတိုင်ပင်သည်။
ဦးပိုက်ကြီးက သဘောတူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါ်ဖော့က သားအဖနှစ်ဦး တီး
တိုးတိုင်ပင်လိုက်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်နှင့် ရှိနေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း ဘာတွေ
တိုင်ပင်နေသည်ကို သိချင်သည်။ သို့တစေ၊ နေရာတကာ မိန်းမပီပီ လိုက်
စပ်စုသည်ဟု အပြောခံရမှာကို သူမ မလိုလားပါ။ ဆေးလိပ်တိုကို ဆေးလိပ်
ခွက် လုပ်ထားသည့် တစ်ခြမ်းပို စဉ်ခွက်ကလေးတွင်း ပစ်ထည့်ကာ ဆေးပေါ့
လိပ်အသစ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီး တဖွတ်ဖွတ် ဖွာလိုက်သည်။

သားဖိုးထောင်နှင့် ဦးပိုက်ကြီးသည် ပိုက်တန်းဖော်ရန်အတွက် ဟု ပြော
ရင်း လှေဆိပ်သို့ ဆင်းသွားကြ၏။

သားအဖနှစ်ဦး ပိုက်တန်းဖော်ရန် လှေနှစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်
သွားကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ် ဦးဖောင်၏ ဂါးဖောင်ရှိရာသို့ ဖိုးထောင်က
လှော်ခတ်လာသည်။

ဖိုးထောင်အဖေ ဦးပိုက်ကြီးက ပိုက်တန်းချထားသော နေရာသို့ ဆက်၍
လှော်ခတ်သွား၏။ ဦးဖောင်၏ ဂါးဖောင်ကို ရေကြောင်းလမ်းတွင် တယ်မ်း
ယိမ်းနှင့် တွေ့ရပြီ။ မောင်နီက ဂါးဖောင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး အော်၍ မေးလိုက်
၏။

“ဟေ့ - ဖိုးထောင် - မင်း မနေ့က တော်တော်မူးသွားလို့ ငါလိုက်ပို့တာ မှတ်မိလား။ မင်းယောက္ခမလောင်းကြီး အိမ်ရှေ့မှာကွာ ငါဖြင့် မင်းကို မနည်း ထိန်းရသေးတယ်”

ဖိုးထောင်သည် ဂါးဖောင်သေး ရေစင်ခြေရင်းရှိ လှေကားတွင် လှေကို ကပ်၍ ကြိုးချည်ကာ ဂါးဖောင်ပေါ်သို့ လွယ်အိတ်တစ်လုံး ဆွဲတက်သွား သည်။

“ဟေ့ကောင် - မောင်နီ - ငါ့ယောက္ခမလောင်းကြီးက ငါ့ကို အခုနေတော့ အပြစ်မတင်သေးဘူးကွ။ ငါက သူ့သမီးကို လုပ်ကျွေးရမယ့်ကောင် မဟုတ် လား။ မင်းအပို့ကောင်းလို့ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ရတာ။ အခု - မင်းအတွက် ငါ အရက်နှစ်လုံး ယူလာတယ်။ ဒေါ်ပွင့်ဆိုင်က အမဲခြောက်ပါ ယူခဲ့တယ်ဟေ့။ ကဲ - တို့တစ်တွေ သောက်ကြရအောင်”

မောင်နီကလည်း အရက်ပုလင်း မြင်သည်နှင့် တဟားဟားရယ်ရင်း ကျေနပ်သွား၏။

“မင်း အမဲခြောက်ပေးဟေ့။ ငါ - အခု မီးနဲ့ဖုတ်လိုက်မယ်”

မကြာမီမောင်နီနှင့် ဖိုးထောင်တို့အပြင်ဖောင်အလုပ်သမားတစ်ဦးအပါ အဝင် အရက်ကိုသောက်ရင်း စကားတဖောင်ဖောင် ရှိနေကြသည်။

ဖိုးထောင်အိမ်သို့ ပြန်သောအခါတွင် မောင်နီမှာ အရက်မူးလွန်ကာ မောက်ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖိုးထောင်သည် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ကာ လူငယ်များနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ရင်း ကြွလာသော ပရိသတ်ကို နေရာချ၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလျက်ရှိ၏။ မိန်းမပျိုတစ်သိုက်ကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ကြွ လာသော ဧည့်ပရိသတ်ကို ဧည့်ခံကျွေးကြ၏။

ထိုနေ့မှာ ရွာဦးကျောင်းဘုံကထိန်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံး စုပေါင်း၍ အလှူ လုပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရေလုပ်ငန်းကိုလည်း အနားယူထားသောနေ့ ဖြစ်သည်။ ရွာကာလသားများထံဝယ် မောင်နီတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရ။

“မောင်နီ - အရက်မူးလွန်ပြီး ပိုက်မဖော်နိုင်လို့ ဂါးဖောင်သူကြီး ဦးဖောင် တာ အတော်ဆူလိုက်သတဲ့”

ဟူသောသတင်းသည် လူငယ်များထံ သတင်းပျံ့သွားသလို -

“ဖိုးထောင်က ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့မှာ သီလခံယူပြီး အရက်မသောက်ပါ လို့ကတိပေးလိုက်သတဲ့”

ထိုသတင်းများနှင့်အတူ ဘုန်းတော်ကြီးက ရွာလူကြီးများနှင့် ပြောဆို နေရာတွင် -

“ဖိုးထောင်လို အမြင်မှန်ရပြီး အရက်ဖြတ်တဲ့လူငယ်တွေများလာရင် လူငယ်တွေ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းရုံမက အလုပ်ကိုပါ ကြိုးစားလုပ်လာနိုင် ပြီး ရွာရဲစီးပွားရေးလည်း တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာမယ် - ဒါယကာကြီး တို့”

ပရိသတ်ထဲတွင် ဂါးဖောင်သူကြီးဖြစ်သော ဦးဖောင်နှင့် ဦးပိုက်ကြီး သည်လည်း ပါရှိကြ၏။

ဦးဖောင်က တရားပွဲပြီးသောအခါတွင် ဦးပိုက်ကြီးကို ခပ်တိုးတိုးပြော လိုက်၏။

“မောင်ပိုက်ရေ - တပေါင်းလထဲမှာပဲ ငါ့သမီးနဲ့ မင်းသားကို လက်ထပ် ပေးဖို့ စီစဉ်ပေတော့ မင်းရဲ့သား ဖြစ်ရတာဟာ မောင်နီကြောင့်ဆိုတာ ငါ သိ ဒါတယ်”

ဦးပိုက်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ကာ -

“သူငယ်ချင်းရာ - မင်းသဘောကို ငါသိပါတယ်။ မင်းရေးလိုက်တဲ့စာ
ဟာ ပြုန်းခနဲ ခေါ်သန့် ရေးလိုက်မှန်း သိပါတယ်ကွား အခုတော့ မောင်နီလည်း
သူလုပ်တာ နောင်တရလောက် နေပြီကွ”

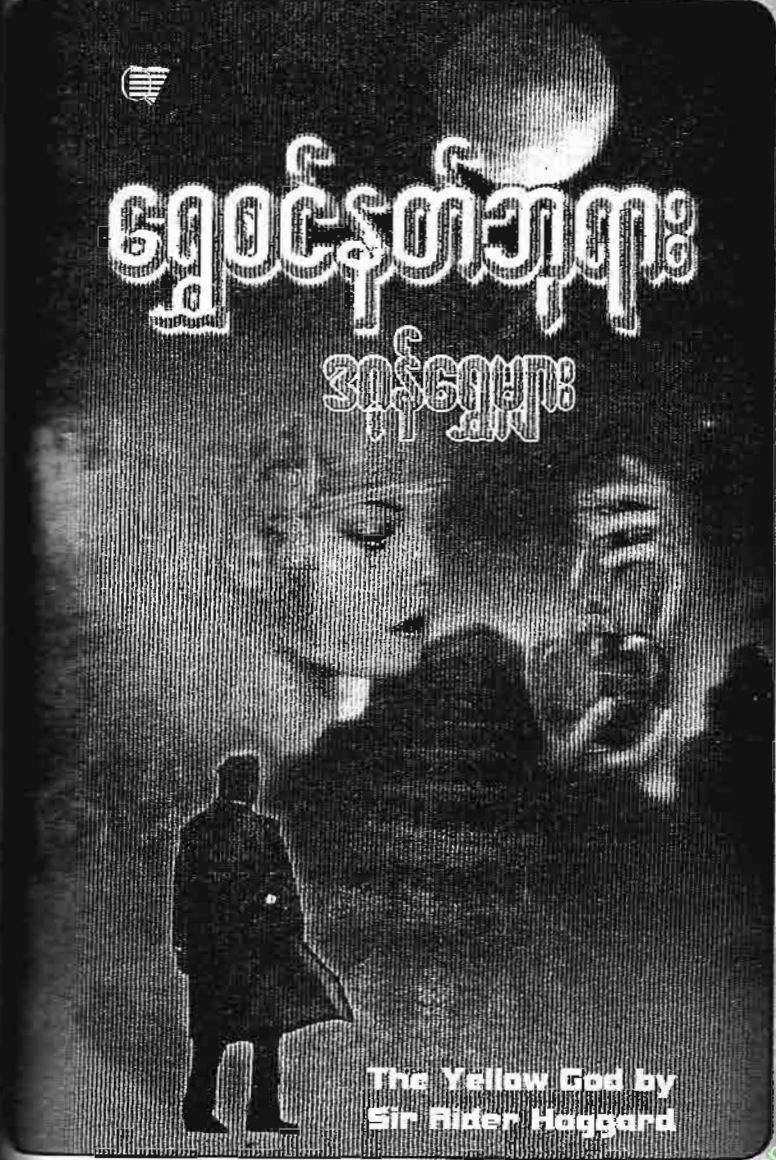
ယင်းသို့ ပြောရင်း လူကြီးနှစ်ဦးသည် လက်တွဲ၍ ထွက်သွားကြသည်။
ကျောင်းပိုင်းတစ်နေရာ သစ်ပင်အောက်တွင် လူငယ်နှစ်ဦးသည် အဘိုး
ကြီးနှစ်ဦး တွဲ၍ ထွက်သွားသည်ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။
သူတို့ကား ဖိုးထောင်နှင့် မိညိုတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးပါတည်း။

→ ၆၀၈

စာမူရှင်များသို့

မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေးပို့
မည်မဟုတ်ပါ၍ မိတ္တူ၊ ပွားထားကြပါရန်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည်းထိတ်ရင်ခိုမဂ္ဂဇင်း

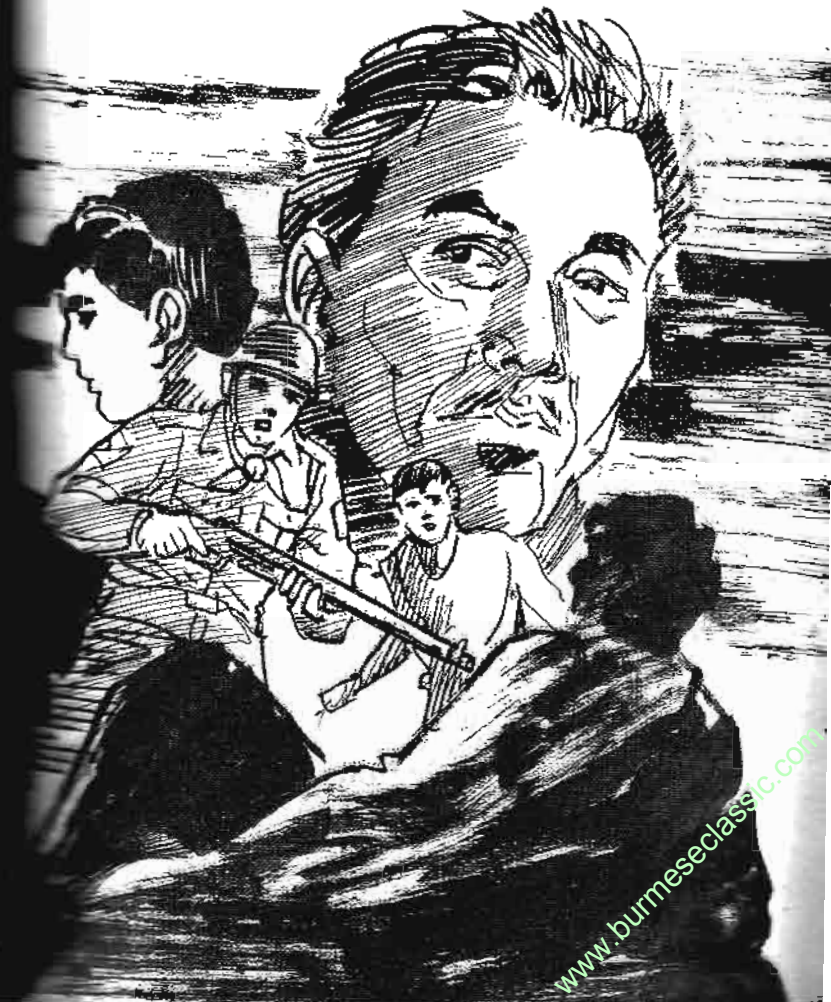
ရွှေစင်နတ်ဘုရား
ဒဂုန်ရွှေများ

ကင်းမိုးလျှော်နှင့် ကျွန်တော် ဒေါ်ပုမြို့နယ် တရားရုံးရှေ့ရေကန်...
ရထားလမ်း ဟိုမှာဘက်မှာ အင်းစိန်ထောင်ပြန် အချုပ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာကို
မြင်တယ်။ သံတိုင်စိပ်စိပ် စိုက်ထားတဲ့ တိုင်ကြားကနေ ထောင်ပြန်အချုပ်သားအချို့
ထွားလမ်းလာများကိုလည်းကောင်း...၊ ကားအနီးရပ်ပြီး မျက်ရည်စိုစွတ်နှင့်
ကြည့်နတ်ဆက်နေကြတဲ့ သားမယား မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမများကိုလည်းကောင်း
တွေ့ကြည့်ရုံ...
ဘိသာဝေကြည့်ရုံ...

နဂါးလား၊ ပုဂံ၊ ဇလကမိ ဂါးအိမ်ကန် ငါ့အသံ၊ ပု မိမိ ငါ့အိမ်ကန် (သန်လျှော်)

မိသားစု သေဆုံးသည်ကိုပင် မသိခဲ့ရသည့်
နှလုံးရောအကျဉ်းသား ထောင်ကျ၏တင်၊
ရင်နဲ့ဖွယ်အဖြစ်ကို ဖတ်ရှုရမည့် ..

ရသမျှအချိန်လေး တုံ့ပြန်စကား ပြောနေကြတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် နှင့် စာရေးဆရာ မောင်မိုးလျှော် (သန်လျင်) လို့ မြင်နေရတယ်။

“ဆရာ - ဒီအချုပ်ကားတွေ အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ကို ပြန်မှာလား ဟင်”

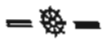
“ဟုတ်တယ် - ကိုယ်နဲ့ဆိုတော့ မြို့နယ်တရားရုံး၊ တိုင်းတရားရုံး စသည် တွေမှာ အင်းစိန်ထောင်ကနေ အမှုလာရင်ဆိုရတာ။ တရားရုံးမှာ အာမခံရ ရင် ဒီထောင်ပြန်အချုပ်ကားနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ကို ပြန်လိုက်စရာ မလိုတော့ ဘူး။ တရားရုံးမှာ လွတ်မိန့်ကျရင်တော့ ပျော်စရာပေါ့ကွာ။ တရားရုံးမှာ တရား သေလွတ်မိန့်မကျပဲ ထောင်ဒဏ်စီရင်ခံရရင်တော့ ဒီထောင်ပြန်အချုပ်ကား ဝေဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နောင်တရပြီး ပြန်ပါသွားရတာလည်း ရှိတယ်။ အချို့ သောတရားခံများ ကျတော့လည်း ပေါက်ကွဲသွားတာရှိတယ်။ အဲဒီလိုအချုပ် သားတို့၊ တရားခံတို့ကို အင်းစိန်ထောင် အရောက်ပြန်ပို့ပေးရတာပေါ့။

“ရင်နှင့်စရာပဲနော် - ဆရာ”

“အင်း - အပြင်လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရရင်တော့ ရင်နှင့် စရာပဲပေါ့။ သို့သော် အမှုသွား၊ အမှုလာဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်နိုင်ခွင့်၊ သိနိုင်ခွင့် ရရင်တော့ အချို့က ရင်နှင့်စရာ၊ အချို့က ရွံရှာမှန်းတီးချင်စရာ၊ အချို့ကျတော့ သနားစရာ အမျိုးမျိုးရှိတာကို မြင်ရမှာပဲ။ သူ့အကြောင်းတရား သူပါပဲ။ အချို့ က ကိုယ်ကျိုးအတွက်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ် အစွန်းထွက်ပြီး ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မိရာက အချုပ်သား၊ ရာဇဝတ်သား၊ တရားခံဘဝ ရောက်ရတာ ရှိသလို အချို့ကျတော့လည်း ကိုယ့်အကျိုးအတွက် လုံးဝမပါဘူး။ အများအတိုင်း တိုင်းပြည်အကျိုးအတွက် မဟုတ်မတရားဖြစ်နေတာကို ခံစားပေါက်ကွဲပြီး ယိုဝင်ဆန့်ကျင်ရာက တရားခံဘဝ ရောက်သွားရတာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို တရားခံမျိုးကျတော့ ရင်နှင့်စရာ ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်သူမပြု၊ မိမိပူပဲပေါ့ - ဆရာ”

“မှန်တာပေါ့။ သိပ္ပံနည်းကျ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ရင် ဘယ်သူမပြု၊ မိမိပူ၊ တစ်နည်း - ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးပဲ”

အချုပ်ကားထဲက အချုပ်သားတွေနဲ့ ကားအောက်မြေပြင်ကနေ မော့ ကြည့်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေကြတဲ့ မိသားစုရဲ့ ဖြစ်အင်ကို မြင်ရတော့ ...

ကျွန်တော် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ အမေ့ကို ပြေးမြင်သတိရမိတယ်။ အဲဒီကာလ ...

(၁၉၈၈) ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို အာဏာသိမ်း၊ တပ်မတော် အစိုးရ ဖြိုခွဲပြီး အရေးတော်ပုံမှာ တက်ကြွစွာ ဦးဆောင်ပါဝင်ကြသူ ကျောင်း သား၊ အရပ်သား၊ ဝန်ထမ်း၊ နိုင်ငံရေးသမား စသည်တို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက် ခမ်းဆီး။

အကျဉ်းထောင် ...

ရေကြည်အိုင်နှင့် စစ်ကြောရေးစခန်းတွေမှာ ထောက်လှမ်းရေးက နှုတ်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၊ စစ်ကြောရုံးတင်တရားစွဲ၊ ဖိအားပေး ထောင်ချနေချိန် ...။

ဆရာကြီး ဦးဝင်းတင် ပြောသလို ပြောရရင် ...

ဖက်ဆစ်ခရဲခန်းပါပဲ။

ခုတော့ - ဝဋ်လည်တာလား၊ မသိဘူး။ ထောက်လှမ်းရေးတွေလည်း သမားပူတွေကြောင့် အလုပ်ပြုတ်၊ ထောင်ကျ၊ ဝရမ်းပြေးဖြစ်သူဖြစ်နဲ့ နာမည် နဲ့ အတွေ့နဲ့ ဘဝပျက်ကုန်ကြပါပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်တာလို့ အားရပါးရ အော်ဟစ် ကြွေးကြော်လိုက်ချင်ပေမယ့် ...။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာစိတ်နှင့် ယှဉ်ကြည့်ပြီး သူများကို ဘဝပျက် အောင်၊ နာမည်ပျက်အောင်၊ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် လုပ်ရင် ကိုယ် ထည်း တစ်ဖန် ဒီသံသရာလောကဝဋ်ကို ပြန်ခံစားရမှာပါကလားလို့ ဆင်ခြင် နိဗ္ဗာပါ။

နှိုင်းဝေးသမား ထောင်ကျတွေနဲ့ သင်းတို့ကို ယှဉ်ကြည့်ရင် လူ့တန်ဖိုး အရမ်းကို ကွာတာပဲ။

မင်းက ဘာပုဒ်မနဲ့ ဘာလုပ်လို့ ထောင်ကျခဲ့တာလဲလို့မေးရင်၊ ပြန်ဖြေရင် ရာဇဝတ်မှုနဲ့ နှိုင်းဝေးမှု ပုဒ်မချင်း ကွာတယ်။

သမိုင်းတန်ဖိုး၊ လူ့တန်ဖိုး ဆီနဲ့ရေလို ကွာသွားရော ...။

ပုဂံသိက္ခာချင်း ယှဉ်မကြည့်နဲ့တော့ ...။

ဘဝဆက်တိုင်း နှိုင်းယှဉ်မကြည့်နဲ့တော့ အချို့ကတော့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်တာ များသွားလို့ ငရဲကျမှာ စိုးရိမ်တာနဲ့ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ပုတီးစိပ်နဲ့ အမှုပေါ်အောင် လုပ်နေကြလေရဲ့ ခင်ဗျ။

အပြစ်ကလေးသေးပြီး ကုသိုလ်ကကြီးရင် ငရဲကျရေး ပ.ပျောက်နိုင်ဖွယ် ရှိပေမယ့် ...

ကိုယ့်လူတို့က အဖေအရွယ်လူကိုတောင် မပြောနဲ့ သံဃာအပေါ်မှာ တောင် ရက်စက်ခဲ့ကြဖူးတော့ ...

ဗေဒင်မေးစရာ မလိုပါဘူး။

အဝီစိငရဲနစ်ရှည်ခရီးသွားလက်မှတ်က အထူးတန်းဈေးကြီးကြီးနဲ့ ရှိပြီး ပါပြီ။ ပြန်မလာဝီဇာလည်း ပါ၊ ပါတယ်။

အဝီစိငရဲမှာ အရိမေတ္တာယှဉ်စွာဘုရားပွင့်မှ လွတ်ချင် လွတ်ပါလိမ့် မယ်။ မလွတ်လေ ကောင်းလေပါပဲ။

သာဓု - သာဓု - သာဓု။

(သာဓုဆိုတာ ကောင်းလေစွာလို့ပြောတာပါ)

(၉၈ - ၉၉) ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ (၆)ဦး အရေးပေါ်စီမံမှု အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(ည) နဲ့ အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ တိုက်ပိတ် အရေးယူခံနေရချိန် ပေါ့။

ရှေ့က ဝတ္ထုတွေမှာ ရေးခဲ့သလို ...

ထောင်ဝင်စာ ပိတ်ခံရလို့ မိသားစုနဲ့ ဧည့်တွေလည်း မတွေ့ရ။ ထောင်ဝင် တာလပေါဟင်းနှင့် ပဲဟင်းကိုပဲ မမြိန်၊ မြိန်အောင် အာရုံသွင်းစားနေရချိန် -

(၁၅) ရက်တစ်ကြိမ် ရုံးထုတ်တယ်။

ညဘက်မှာ အကျဉ်းထောင်မှတ်ပုံတင်ရုံးအနီးက ရုံးထွက်ဆောင်မှာ နက်ဖြန်ရုံးထုတ်မည့် အချုပ်သားတွေ စုပေါင်းအိပ်ကြရတယ်။

ရုံးထွက်ဆောင်က နှစ်ထပ်ဆောင် ...။

တရားရုံးထုတ် ရင်ဆိုင်ရမည့် အချုပ်သားက မနည်းဘူး ခင်ဗျ။ အဲဒီမှာ တစ်ညစုပေါင်းအိပ်၊ ဟိုးရင်ရင်ထောင်ဘူးဝအနီးက ခြေပြင်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ပုံစံထိုင် ...။

တာဝန်ရှိသူက စာရွက်ကိုင်ပြီး အော်ပြောမယ်။

"သန်လျင်က ပုဒ်မ ၅(ည) တွေ ..."

"ရှိ ..."

"ချစ်သန်းမြင့်"

"ရှိ"

"ညိုမြိုင်"

"ရှိ"

"ခင်မောင်လေး"

"ရှိ"

"လှမြင့်ဦး"

"ရှိ"

"အေးသိန်း"

"ရှိ"

"ကျော်မြင့်"

"ရှိ"

"အားလုံး သန်လျင်ပုဒ်မ ၅(ည) (၆)ဦးထွက် ..."

ပြီး - အချုပ်ကားပေါ်ကျပ်ညပ်ဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဘားလင်းအချုပ် ထောင် ဝတီးဝပ်အချုပ်) အရောက် အချုပ်ကားနဲ့ ပို့ပေးတယ်။

ကျွန်တော့်ကို (သ)ရက်၊ (သ)လ၊ ညဉ့်(သ)နားရီ
လာဖမ်းချိန်က သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်က
သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ ရဲရဲလို့၊ စစ်သားတွေလိုလိုတွေတွေကို
ကြည့်ပြီး ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေကြတယ်ဗျာ။ အငယ်ဆုံးသမီး
ခိုင်မာလင်း ယခု-စာရေးဆရာမ ခိုင်မာလင်း(သန့်ရှင်)က
လမ်းပျောက်တတ်ခါစအရွယ်လေး ...။ သူတို့သုံးဦး ဥမမည်၊
အရွယ်မရွေးတကလေးတွေ။

ဘားလမ်းအချုပ်တဲ့ဗျာ။
(ယခု-၎င်းအချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်)
အထဲကအခန်းတွေမှာ တိုင်းတရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရမည့်အချုပ်သားတွေ
ပြည့်နေတယ်။
တိုင်းတရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အမှုတွေ၊ အမှုကြီးတွေ ...
(၁၉၈၈)ကာလရဲ့ပုဒ်မ(ည)များ၊ လူသတ်မှုများ၊ စားပြမှု၊ မုဒိမ်းမှုကြီး
များ စသည်နှင့် ...။
ဘားလမ်းအချုပ်ထဲ လူပြည့်နေတဲ့အပြင် အထဲက အိမ်သာတွေထ
လည်း ချေးရော၊ သေးရော ပြည့်လှုံနေပြီး အပြင်ကို ချေးနဲ့ သေးတွေ လှုံတု
နံဟောင်နေတယ်။

နေ့စဉ်အချုပ်သားတွေကို ခေတ္တထားတဲ့နေရာလေ ...။
ချေးနဲ့ သေးက သိမ်းမနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်(ည)တွေ သေးကြောင်း၊ ချေးကြောင်းလွတ်
တဲ့ ဆန်ကောတစ်ချပ်စာ သမံတလင်းမှာ ရပ်နေကြရတယ်။ နံလိုက်တာ
လည်း မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ သေးက ရေစီးသလို စီးလာနေတယ်။
တိုင်းတရားရုံးမှာ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လို့ သန်လျင်ကလာတဲ့ ရဲအရာ
ရှိခဲ့ရတာပဲ။ သေးက ထုတ်တော့မှပဲ လေကောင်းလေသန်ရှုပြီး အသက်
ချုပ်နေတော့တယ်။
(၈၈)ကာလတုန်းက တိုင်းတရားရုံးက ယခင်ပါတီဌာနချုပ်ရုံးကြီး၊ အဲဒီ
ထိုင်တရားရုံးမှာ အမှုကို ရင်ဆိုင်ရတာ။
သန်လျင်ရဲအမှုထမ်းတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။
သူတို့က ကျွန်တော်တို့ (ည) (၆)ဦးကို လေးလေးစားစား ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံစောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ယနေ့တိုင် မမေ့ပါဘူး။
ထိုင်းတရားရုံးရဲ့ လူသွားစင်္ကြံလမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ (ည) တွေရော၊
အခြားအမှုထမ်းတွေက ပုဒ်မ (ည) တွေရော ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သူထိုင်၊ တင်ပျဉ်
ထိုင်သူထိုင်။
အဲဒီအိမ်ကို မောင်နမများ၊ အသိမိတ်တွေများက မျက်ရည်စိုရွဲနဲ့
အိမ်ထဲမှာ ရှိကံသူက ရှိကံ၊ ရင်နင့်သူ ရင်နင့်။
မှတ်မိပါသေးရဲ့ဗျာ။
တို့အေးသိန်းမိန်းမကလည်း လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့်လင်သားလင်သူ
အိမ်ထဲမှာ ရှိ ...။

www.burmeseclassic.com

ကိုလှမြင့်ဦးက သူမိန်းမရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်စို့၊

ကိုကျော်မြင့်မိန်းမ မသင်းသင်းညှိက လင်လုပ်သူ ပုဒ်မ ၅(ည)ကြီးရဲ့
လက်ကို ကိုင်ဆုပ်ပြီး မျက်ရည်ကျ ...။

ကျွန်တော့်အဖေ မဆိုးမကြီး အသက်(၇၀)နီးပါးက စီးကျလာတဲ့မျက်
ရည်ကို ခေါင်းပေါ်က သဘက်နဲ့ သုတ် ...။

ခုတော့ - သိလိုက်ပါပြီ။

ငါ့သားက သူပုန်ဖြစ်နေတာပါလား။

သူတို့ အစိုးရကို အာဏာစီဆန်ပုန်ကန်လို့ သူပုန်၊

အမေက ငိုရင် အော်ပြီး မငိုဘူး။ အမေ့ကို သနားလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်

ဖန်း မခင်စန်းမြင့်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ယောင်လို့ပါလား။

“မင်း - ငိုထားလို့လား”

“ဟင့်အင်း - မငိုပါဘူး”

“မျက်စွဲတွေ ရောင်နေတယ်လေ - မိန်းမရဲ့”

“မျက်လုံးထဲကို ဖိုးကောင်ဝင်လို့ပါ - အစ်ကို”

“မငိုပါနဲ့ကွာ - နော်”

“အင်းပါ”

“မင်းတို့ငိုရင် ငါတို့ရန်သူက ဝမ်းသာသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ - မငိုပါဘူး။ အစ်ကို - စိတ်ချပါ”

“ငါတို့ကို တိုင်တဲ့လူရှိလို့ ဖမ်းတာပါလို့ ရဲသတင်းတစ်စွဲနဲ့ ထောက်ရှုခွင့်

ရေးက ပြောတယ်”

“အင်း”

“အဲဒီလူ - ဘယ်သူလဲ - သိလား - မိန်းမ”

“မသိပါဘူး - အစ်ကို”

(တိုင်တဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့ ထောင်က လွတ်လာတော့ သိလိုက်ရပါ
တယ်။ ယနေ့ထိ သူတို့ကို စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး။ သူတို့လည်း ခုတော့ ဘဝပျက်
နေပါပြီလေ။)

“ငါ့သမီးတွေ၊ သားတွေ နေတောင်းရဲ့လား ဟင်”

“ကောင်းပါတယ်”

“အငယ်မရော အဖေ့ကို မေးသေးလား”

“မေးတယ်”

“မင်း - ဘယ်လိုပြောထားလဲ ဟင်”

“အဖေ - ခရီးသွားတယ်လို့ ပြောထားပါတယ် - အစ်ကို”

ကျွန်တော့်ကို (၁၁)ရက်၊ (၁၁)လ၊ ညဉ့်(၁၁)နာရီ လာဖမ်းချိန်က
သီးနှံစယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်က သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ ရဲလိုလို၊
စစ်သားတွေ လိုလိုလူတွေကို ကြည့်ပြီး ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေကြတယ်
...။

အငယ်ဆုံးသမီး ဝိုင်မာလင်း (ယခု - စာရေးဆရာမ ဝိုင်မာလင်း (သန်လျင်)
လမ်းလျှောက်တတ်ခါစအရွယ်လေး ...။

သူတို့သုံးဦး ဥမမည်၊ အရွယ်မရောက်ကလေးတွေ။

သူတို့ကျန်းမာရေး၊ စားဝတ်နေရေး၊ ကျောင်းနေရေး ဒီအမေ (ကျွန်တော့်
ဖန်း) ဘယ်လိုများ ရှန်းကန်ရပါ။

တွေ့ပြီး ရင်ပူခဲ့ရတယ်။

သို့သော် ညီအငယ်ဆုံး မောင်စံကြည် (ယခုကွယ်လွန်) က အားပေးရှာ
...။

“အစ်ကိုကြီး မိသားစုအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ - အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်တို့
ဖန်း မခင်စန်းမြင့်မိသားကပါ ဝိုင်းကြည့်စောင့်ရှောက်မှာပါ။ အစ်ကိုကြီး
ထောင်ထဲမှာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

“အေး - အေး - ညီလေး”

ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ခံစားနေရသူက ...

စာရေးဆရာကြီး ဆရာချစ် (အဘချစ်) ...!

ဆရာချစ်က အသက် (၈၀) ဝန်းကျင် ခန့်ရှိပြီ။ သို့သော် ရဲရဲတောက်
ယုံကြည်ချက်ရှိသူ စာရေးဆရာကြီး။

ပြီး - သူက အင်္ဂလန်နိုင်ငံက အရိုးဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘွဲ့ရရှိခဲ့
သည့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ပထမဦးဆုံး အရိုးကြောဆေးပညာရှင်။

စာရေးဆရာဘဝ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာဘဝကို ရံမင်မြတ်နိုးလွန်းလို့
ဆေးပညာလောက ကျောခိုင်းခဲ့သူ။

ဆရာချစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာပီပီ (၈၈) အရေးတော်ပုံမှာ
တစ်ပါတီစနစ်ဆန့်ကျင်ရေးတရားတွေကို ကျိုက်ဒေးယုံဘုရားကွင်း စင်မြင့်
ပေါ်မှာ ဟောခဲ့ကြတာ။

ရှေ့နေ ကိုခင်မောင်လေးက သပိတ်စခန်းရဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး။
နိုင်ငံရေးတရား အဟောအပြောကောင်း။

အဟောအပြောကောင်းလို့ အာဏာသိမ်းစစ်အစိုးရက ပုဒ်မ၅ (ည)
နှင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုပြီး အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်တိုက်ထဲမှာ
တိုက်ပိတ်သောခတ် လုံလုံခြုံခြုံထားတာ ခင်ဗျ။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။

ဒီမှာ - အဓိကပြောချင်တာက ကျွန်တော့်ဆရာအမှုတွဲဆရာချစ်ရဲ့ဘဝ
အစိတ်အပိုင်းပါ။

ဆရာချစ်က သားသမီးပညာတတ်တွေချည်း မွေးထားတာလေ။
ဆရာချစ်ရဲ့ဇနီးကလည်း ရော့ရော့ခန့်ခန့် သဘောမနောအလွန်ကောင်း
သူပါ။ (ယခု ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ)

ဆရာချစ်မှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ သားလေးတစ်ဦး ရှိတယ်။ ကလေး
က ခရီးဝေးအနီး သွားလို့ မရရှာဘူး။

ဆရာချစ်က ဒီကလေးကို အလွန်တို ချစ်တာပါ။
ဇနီးသည် တိုင်းတရားရုံးကို ရုံးထုတ်လာတွေတိုင်း တဖွဖွ မေးရှာတယ်။

“မိန်းမ - ငါ့သားငယ်လေး နေကောင်းလား ဟင်”

“ကောင်းတယ် - ချစ်”

“ကလေးတက်သေးလား”

“မတက်ပါဘူး။ ဆရာဝန်နဲ့ အချိန်မှန်ပြပေးလို့ နေထိုင်ကောင်းပါတယ်
ချစ်”

“မောင်တင့်တို့ရော ...”

“အားလုံးနေကောင်းတယ်”

“ငါ့သားလေးကို ဘာလို့ခေါ်မလာတာလဲ - မိန်းမရယ်”

“ချစ်လည်း သိသားပဲကွယ်။ မိုးနဲ့လေနဲ့ သဘောနဲ့ ရန်ကုန်မြစ်သုံးဆိုင်
တို့ ဖြတ်လာရတာလေ။ ကလေး ပင်ပန်းပြီး ...”

“အေး - အေး - ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ်။ ငါ့သားလေးက ကျန်းမာရေး
အားနည်းချက် ရှိတယ်။ အထူးဂရုစိုက်ပါဇနော် - မိန်းမ”

“စိတ်ချနေပါ - ချစ်”

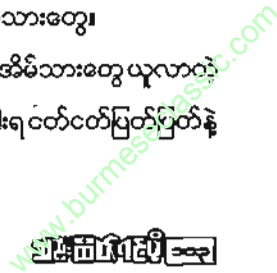
ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးစာရေးက မခေါ်သေးဘူး။

ထမင်းစားရင် ရတယ်။ တိုင်းတရားရုံးမှာ လူတွေလည်း ဥဒဟိုသွားလာ
အတောမှ ပရုံးချင်းတိုက်ပဲ။

လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ သူလိုကိုယ်လို အချုပ်သားတွေ။

ထမင်းစားရင် လူသွားစကြိုလမ်းနံရံမှာ ကပ်ပြီး အိမ်သားတွေ ယူလာလို့
ဆင်းကောင်း၊ ထမင်းကောင်းလေးတွေကို အားရပါးရ ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့

အုတ်စတမ်း စားရတော့တယ်။

မိသားစုတွေက ကျွန်တော်တို့ အငမ်းမရ စားနေတာကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲကြ။

တော်ပါသေးရဲ့...။

ရဲအမှုထမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ၅(ည) (၆)ဦးကိုလေးစားယုံကြည်လို့ လက်ထိတ် ခဏဖြုတ်ပေးကြတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ရဲဘော်တို့။

စားလို့ပြီးတော့ ရှေ့ဘက်စာရေးက လာအကြောင်းကြားလို့ တိုင်းတရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာ အစစ်ဆေးခံရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က သန်လျင်ဘားကောင်စီက ရှေ့နေကြီး ဦးစံသိန်း (စာရေးဆရာကိုမောင်စံသိန်း၊ ဝိုလ်ချုပ်ရွာ) ရှေ့နေ ဦးတင်ထွေး (ယခုကွယ်လွန်) ရှေ့နေကြီး ဦးတင်အောင်၊ ရှေ့နေ ဦးအုန်းမြင့် (ကွယ်လွန်) ကျွန်တော်အမည်မေ့နေတဲ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ရှေ့နေ ပညာရှင်ကြီးတွေက အခဲတရားလို အကျိုးဆောင်များအဖြစ် လိုက်ပါကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြတယ်။

(ကျွန်တော်တို့ သေပြီး နောက်ဘဝများတိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်နေဦးမှာပါ။ အကျိုးတော်ဆောင် ရှေ့နေကြီးများ ခင်ဗျား)

တရားလို ရှေ့နေကြီးများက အာမခံပေးဖို့ တရားသူကြီးကို တင်ပြလျှောက်ထားတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ - အာမခံပေးနိုင်ဖို့ စဉ်းစားဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

တိုင်းတရားသူကြီးကလည်း ရုံးချိန်းတိုင်း အာမခံပေးဖို့ စဉ်းစားပေးပေးပြောခဲ့သလို ...

ကျွန်တော်တို့ ပုဒ်မ ၅(ည) တရားခံအကျိုးတော်ဆောင်များကလည်း ရုံးချိန်းတိုင်း အာမခံပေးဖို့ကို လျှောက်ထားခဲ့တယ်။

အာမခံတော့ မရခဲ့ပါဘူး။

ပုဒ်မ ၅(ည)လေ။ ဘယ်တုန်းက အာမခံရလို့လဲ။

နောက်ဆုံး ထောင်ဒဏ်စီရင်ရတာပါပဲ။ အာမခံမရတော့ မိသားစုတွေ တလည်း စိတ်ဓာတ်ကျ။

ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်း။

ညနေ (၃)နာရီကျော်ရင် အချုပ်ကားပေါ်တရားခံတွေ၊ အချုပ်သားတွေ စုပွဲတတ်။ မွန်းကျပ်လှောင် ...။

အချုပ်သားအပြည့်ပါတဲ့ အချုပ်ကားက ဘားလမ်း (စတီးဝပ်) အချုပ်ရှေ့ဆနေ အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ကို ရှေးရှုပြီး ကားက ဘီးစလိမ့်လို့ အထွက်၊ အမေရယ်၊ ဇနီးသည်ရယ်၊ ညီလေးရယ်က ကားနောက်ကနေ ပြေးလိုက်တာကြ။

အခြားအမေတွေ ...

ဇနီးသည်တွေ ...

သားချင်းတွေကလည်း အချုပ်ကားနောက်ကနေ ပြေးလိုက်၊ လက်ပြအော်ဟစ်ပြောဆိုကြ။

- ဒီလိုနဲ့ အချုပ်ကားက အရှိန်နှင့် မောင်းသွား။

နောက်ကစကားတန်းလန်းပြေးလိုက်လာကြသူများ ဘားလမ်းတတ္တရာပေါ်မှာ မောဟိုက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ။

အမေရယ် ...

ငါးဆင့်သတ္တုထမင်းချိုင့်ကြီးကို ရင်ရင်းနဲ့ လမ်းမှာ ရပ်ရင်း၊ ဝေးရင်း။

ကျွန်တို့ရင်း မျက်ရည်စိုစွတ်စွာနဲ့ ဝေးကွာကျန်ရစ်ခဲ့။

ဘင်း ...။

တို့သိုက်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

နင်လားဟဲ့ ၅(ည) ...။

နင်လားဟဲ့ ၅(ည) ...။

နှင့်နောက်မှာ ဆယ်ညမက ရက်ပေါင်းများစွာ ဝမ်းနည်းဆီနှင့် ကြော့ကွဲ
ပူဆွေး ဘဝနာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေ အနမတဂူ။

(၁၅)ရက်တစ်ခါ ရုံးထွက်ရတယ်။ ရုံးချိန်းမြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ တစ်
ရက်ပြီးတစ်ရက် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ကြတယ်။

ထောင်ထမင်းအစား အိမ်ထမင်း စားချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်
သားတွေအကြောင်း၊ သမီးတို့အကြောင်း၊ အမေအကြောင်း သိချင်လို့ပါ။

တွေ့ရင် မေးနေကျစကားက -

“အမေ - နေကောင်းလားဟင်”

“မိန်းမ - နေကောင်းရဲ့လား”

“ငါ့သမီးတွေရော ကျန်းမာရဲ့လားဟင် - ဟင်လို့”

ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ဆရာချစ်(ခေါ်)အဘချစ်ကလည်း သူ့ဖုန်းသည်တို့
တွေ့လိုက်သည်နှင့် -

“မိန်းမ - ငါ့သားငယ်လေး - နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် - ချစ်ရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား - ငါ့ကို မညာနဲ့နော်”

“ကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ခေါ်လာခဲ့ရမလား - ပြော”

“မ - မ - ခေါ်ခဲ့နဲ့ - မ - ခေါ်ခဲ့နဲ့။ နေကောင်းတယ်ဆို ငါ ဝမ်းသာတယ်။
လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ဖအောက်ငါ့သားငယ်မြင်သွားရင် - အို - မခေါ်ခဲ့နဲ့နော်။
ကြားလား - ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် - ချစ်ရယ်။ ကျွန်မ ကြားပါတယ်”

အဲဒါ - ရုံးချိန်းတိုင်း ကျွန်တော်တို့အမောတကောမေးရတဲ့စိုးရိမ်မှုစကား
များ၊ ပုပန်မှု နလုံးသားများ။

ခက်တာက အဘချစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ခန်းချင်း မတူဘူး။ ကျွန်
တော်တို့ငါးဦးက အကျဉ်းတိုက်တစ်ခန်း။

အဘချစ်က အခြားအကျဉ်းတိုက်ခန်းမှာ ...။

သူက အသက်ကြီးသူမို့ ကျွန်တော်တို့က စိုးရိမ်ပူပန်ရတာပေါ့။ သို့သော်
သူက သူ့နေတဲ့တိုက်မှာ ဟန်ကျနေတယ်။

“ငါ့အခန်းထဲမှာ သမတနာဆာနဲ့ ကျောင်းနေဖက်အရာရှိကြီးလည်း
ရှိတယ်ကွ။ ပြည်ပြေး( )ရဲ့သား ကဗျာဆရာလည်း ရှိနေတယ်။ ငါ့ကို မပူ
ငါနဲ့”

တို့ယုံနာမည်ခေါ်ရင် ပုံစံနဲ့ရပြီ။ လက်နှစ်ဖက် ရွှေမှာထပ်ထား၊
တော်တော်ရပြီ။ ဂျာနယ်ရင် အချုပ်ကားပေါ်တက်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့
ဘားလမ်းအချုပ်မှာ ခေတ္တတည်းခို။ ချေးနဲ့၊ သေးနဲ့ကိုတစ်ကြိမ်ရဲ့
သေ ဆိုသံ၊ ကြိမ်းဝါးသံ၊ စိန်ခေါ်သံတွေကိုနားဝင်ခံရင်း သန့်လျှင်က
ရဲ့အကျဉ်းတွေ အလားအခေါ်ကို စောင့်နေရတယ်။

ရှိစေတော့ ...။

ယမန်ကြီး (၁၅)ရက် ရုံးချိန်းကျမှ အဘချစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ရ
ပြီး သာကြောင်း၊ မာကြောင်းကနေ အမှုသွား အမှုလာကို ရှေ့နေကြီးများနဲ့
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရတယ်။

ပြီး - အာမခံကို ထုံးစံအတိုင်းလျှောက်။

တရားသူကြီးက စဉ်းစားပါမယ်။ ဓာတ်ပြားကို ပြန်ဖွင့်။

ညနေစောင်းရင် အချုပ်ကားနှင့် အင်းစိန်ထောင်ကို ပြန်။

မိသားစုတွေက ဘားလမ်းအချုပ်ရှေ့မှာ မျက်ရည်နဲ့ လွမ်းငွေ့ရှိဝေ ကျန်
ရစ်ခဲ့ကြ။ အချိန်တွေ၊ ရက်တွေလည်း ကြာမြင့်ခဲ့။

နောက်တစ်ခါ ရုံးချိန်းမှာ ပြန်ဆိုကြပြန်တယ်။

သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေပေါ်က အပြုံးရိပ်တွေတလည်း မေးမေးမှိန်မှိန် ရှိနေ
သလိုပဲ။

ဒီနေ့ ရုံးချိန်းလေ ...။

ကျွန်တော်တို့တိုက်ထဲမှာ နေရတုန်းက ရုံးထုတ်မညှိနံနက်မှာ တာဝန်ခံ
ဝါဒီတွေ လာခေါ်တယ်။

တိုက်ထဲက ထွက်။

တိုက်တန်းခေါင်းရင်းက ဝန်အိပ်အောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ပုံစံထိုင်။

ပြီးရင် - တန်းစီထွက်။ စောင့်နေတဲ့ အချုပ်ကားပေါ်တက်။

နောင်အခါ (၇)ဆောင်ခေါ်တန်းလျှားအဆောင်ကို ရောက်တော့ နေရာ
ထိုင်ရတာ ကျယ်ဝန်းပြီး ပြင်ပလေကောင်းလေသန့်ကို ရှုရှိုက်ခွင့်လည်းရ။

အိမ်သာတက်ရတာလည်း တိုက်ထဲမှာထက် လွတ်လပ်။ တစ်ခုတော့

ရှိတာပေါ့။

ချေးအိုးနဲ့ သေးအိုး ရှိတယ်။ (၇)ဆောင်ရဲ့အနောက်မှာ။ ကျွန်တော်တို့
တိုက်က ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ စာရေးဆရာ၊ ရှေ့နေ
ပုဒ်မ (ည)များနှင့် အမှုကြီးသမား၊ အချို့က (၇)ဆောင်ရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ နေ
ရတယ်။

အောက်ထပ်မှာက ရဲဘက်အလုပ်စခန်းပြန်၊ ဂိခေါ် နာမကျန်းအကျဉ်း
သားများ ...။

အဆောင်ကိုရောက်တော့ ...

ရုံးထွက်ရင် တစ်ညကြိုပြီး ရုံးထွက်အဆောင်မှာ အချုပ်သား လေးငါး
ခြောက်ရာ တစ်ညအိပ်ရတယ်။

ရုံးထုတ်ကြိုအိပ်ဆောင်ကလည်း အပေါ်ထပ်။ အောက်ထပ်ပဲ။ အောက်
ထပ်မှာ တစ်ညရန်ဖြစ်ကြတာ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းပဲ။ မီးပိတ်ပြီး လက်
နက်ကိုင်တွေရောက်မှ မီးပြန်ဖွင့်၊ ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ခဲ့ရတယ်။ ကွဲပြဲကျိုးနာ
ကြလို့ဗျာ။

အဲဒီတုန်းက ရုံးထွက်အချုပ်သားများ ညအိပ်ဆောင်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့
အိပ်စောင့်တာဝန်ခံ တန်းစီးက ကိုအောင်ကြီးတဲ့ ...။

ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းနဲ့အချုပ်သားနှစ်ရာကျော်ကို ထိန်းကျောင်းအုပ်ချုပ်
သွားတာ။

မိုးလင်းရင် ဆောင်းတွင်း နင်းကျချိန်၊ နင်းတောထဲမှာ အမှုရင်ဆိုင်ရန်
ရုံးထွက်ဖို့ အချုပ်သားပေါင်း လေးငါးရာ ဆောင့်ကြောင့်ပုံစံထိုင်ပြီး အချုပ်
သားကို စောင့်ရတယ်။

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်ရင် ပုံစံနဲ့ရပ်။

လက်နှစ်ဖက် ရှေ့မှာ ထပ်ထား။ မတ်မတ်ရပ်။

လူစုံရင် အချုပ်ကားပေါ်တက်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ဘားလမ်းအချုပ်မှာ စေတနာတည်းခို၊ ချေးနံ့၊ သေးနံ့
တို့ တစ်ဝကြီးရှု။

ဆဲသံ၊ ဧဝံသံ၊ ကြိမ်းဝါးသံ၊ စိန်ခေါ်သံတွေကို နားဝင်ခံရင်း သန်လျင်က
နဲ့အရာရှိတွေ အလာအခေါ်ကို စောင့်နေရတယ်။

လာခေါ်ထုတ်ပြီး တိုင်းတရားရုံးပေါ်ကို လက်ထိတ်တွေခတ်ပြီး ခေါ်သွား
အောင်မှ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းရတော့တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်တွေကြုံမြင်သိရသလောက်တော့၊ ပုဒ်မ၅(ည)အရပါသား
တွေကမရိုင်းပါဘူးဗျာ။ နိုင်ငံရေးခံယူချက်ယုံကြည်ချက်နဲ့ထောင်ထဲဝင်လာ
သူတွေဆိုတော့ ပညာတတ်နဲ့ အသည်းနှလုံးလှသူတွေ များတယ်။

စောစောကဆဲရေးတိုင်းထွာတစ်ခန်းကို တစ်ခန်းစီခေါ်နေကြတာက
ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ရောက်နေတဲ့ အချုပ်သား၊ ထောင်ကျ၊ နောက်တစ်ဖူ ရင်ဆိုင်
သူလိုလူစားတွေပါ။

သူတို့အကြောင်းနဲ့သူတို့ တွေ့တုန်းစိန်ခေါ်နေကြတာ၊

ထောင်မကြောက်တဲ့သူ၊ သေမှာ မကြောက်တဲ့သူအချို့ပါ။

အခု - သူတို့နဲ့ ခေတ္တဝေးသွားပြီ။

ဘားလမ်းအချုပ်ရှေ့မှာ အမေရယ်၊ ဇနီးသည်ရယ်၊ ညီအငယ်မောင်ကြည်
ရယ်၊ အမေကြီးတို့၊ မောင်တရုတ်တို့ ရောက်ရှိနေကြတယ်။

အမှုတွဲရဲဘော်တွေရဲ့မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးတွေကလည်း ထမင်း
ချိုင့်တွေ၊ စားစရာအထုပ်တွေနဲ့ ပြုလို့ ကြိုလို့ ...။

ရဲတပ်သား ထွန်းကျော်တို့ကလည်း တွေ့ပါများတော့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေ
လို ဖြစ်ပြီး တရားခံနဲ့ ရဲရယ်လို့ သဘောမထားတော့ပဲ ရယ်မောနောက်ပြောင်
ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဖြစ်နေတော့ ...။

လှန့်လို့ ခုလိုဆုံရင် နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြတာပေါ့ဗျာ။

“မသင်းသင်းညှိရေ...”

“ရှင် - ကိုထွန်းကျော် - ဘာလဲဟင်”

“စောစောတုန်းက ကိုကျော်မြင့် ငိုနေတယ်ဗျာ”

“ဟော့တော့ - ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာတဲ့တုံး - ကိုထွန်းကျော်”

ကိုကျော်မြင့်က တေးသံရှင် သန်လျင် သင်းသင်းညှိရဲခင်ပွန်းလေ။

မိုးတွေညှိရင် မျက်ရည်စို့တယ်။

မိုးခြိမ်းသံကြားရင် မျက်ရည်စို့တယ်။

လေတိုက်ရင်လည်း မျက်ရည်စို့တယ်။

ဂီတသမားကိုး ... ခံစားရပြီပေါ့။

“ဘာလို့ငိုတာတဲ့တုံးရှင် - ဟင်”

“ဟင်းမကောင်းလို့တဲ့ ...”

“ရှင် - ကျွန်မတို့အိမ်က ယူလာတဲ့ ထမင်းဟင်းမကောင်းလို့လား၊ ဟင်
ဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ထဲက ငါးသလောက်ပေါင်းဟင်းနဲ့ ဆံယုံနှစ်မျိုး
ဟင်းချို မကျွေးလို့တဲ့”

“ဟာ - ကိုထွန်းကျော်ကြီးကလည်း အိမ်က ပါတဲ့ဟင်းများ မကောင်း
လို့လားလို့ - လန့်သွားတာပဲ။ ထောင်ကတော့ ငါးသလောက်ပေါင်း ကျွေးမှာ
လားရှင်။ ဝါးရင်းတုတ် မကျွေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ - ကိုထွန်းကျော်
ရေ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ခင်ဗျားကို လွမ်းလို့ နှပ်ချေးတွေပါ
ထွက်သတဲ့ - မသင်းသင်းညှိရေ”

“တော် ...”

တိုင်းတရားရုံးပေါ်ရောက်လာကြပြီး ...

အဘချစ်က ထုံးစံအတိုင်း မေးပါပြီ။

“မိန်းမရေ”

“ရှင် ...”

“ငါ့သားလေး - နေကောင်းရဲ့လား - မိန်းမရယ် - ဟင်။ ငါ - ညတုန်းက
အိပ်မက်မကောင်းလို့ကွယ်”

“နေကောင်းပါတယ် - ချစ်ရယ်။ မအေ - ဒီကိုလာမလို့လုပ်တော့ လိုက်
ဖိုမယ်တက်ကဲလုပ်လို့ အစ်မလုပ်သူတွေက ချောခေါ်ထားရတယ် - ချစ်ရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ကျွန်မ - ချစ်ကို ညာဖူးလို့လားလို့”

အဘချစ်ရဲ့ဖုန်း မိန်းမချောကြီးကလည်း ထမင်းချိုကို ဖွင့်ရင်းက ပြော
ရဲ့ဟင်းတွေကလည်း စုံနေတာပဲ။ အဘချစ်က ငါးစင်ရိုင်းအိုးကပ် သိပ်ကြိုက်
တာဗျ။

“အေး - အေး - ငါ့သားလေးတော့ အထူးဂရုစိုက်ပါနော်။ သူက ကျန်းမာ
ရေး မကောင်းတာ မင်းအသိပဲ - မိန်းမရယ်”

“စိတ်ချပါ - ချစ်ရယ်။ မပူစမ်းပါနဲ့”

အဘချစ်အပြင်မှာ ရှိတုန်းကတော့ သူ့သားငယ်နုလုံးရောဂါသည်လေး
ကို အချိန်နဲ့အမျှ ဆေးတိုက်ပြုစု၊ ပျော်ရွှင်စရာလေးတွေ ပြောပြီး ကလေး
စိတ်ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်တာတဲ့။

သူတို့တွေလည်း စကြိုလမ်းနံဘေးမှာ ထမင်းစားကြ၊ အနီးမှာလည်း
အခြားသော တရားရင်ဆိုင်နေကြရသည့် အချုပ်သားတွေလက်ထိတ်တန်း
လန်းနှင့် ထမင်းစားနေကြ။

ဒီမှာ - ကျွန်တော့်ဖုန်း မခင်စန်းမြင့်က ကျွန်တော့်နားကိုတိုးပြီး -

“အစ်ကို ...”

“ဘာတုံး - မခင်စန်း”

“ရှူး - တိုးတိုး”

“ဘာတုံး - ဘာတုံး - ဘာအရေးကြီးလို့တုံး”

“ဒီအကြောင်း - အစ်ကိုပဲ သိပစေနော်။ အခြားသူ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့။
အဘချစ်ဆို - လုံးဝမသိစေနဲ့”

“အေးပါ - ဘာလဲဆိုတာ မြန်မြန်ပြောပါကွ”

“ဟို - ဟိုလေ - ဟို - အဘချစ်ရဲ့သားအငယ်ကလေး ဆုံးသွားတာ
သုံးရက်ရှိသွားပြီ”

“ဟေ - ဟုတ်ရဲ့လား - မိန်းမရာ - ဟင် - ဟင်”

“ရှူး - ရှူး - ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အသုဘလိုက်ပို့ပြီးပြီ အစ်ကို”

“ဖြစ်ရလေကွာ - ဟူး”

ကြားရချက်က ကိုယ်တိုင်ပင် ရင်နှင့်သွားရတဲ့အဖြစ်။

အဘချစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းကို မြိန်ယုက်စွာစားပြီး
သူ့ဖုန်းမျက်နှာကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်လို့ ...။

ခုနေများ - သူ့အချစ်ဆုံးသားလေးရဲ့အဖြစ်ကို သိလိုက်ရင် ...။

အင်း - အဘမှာလည်း နုလုံးသွေးတိုးရောဂါနဲ့။

ဟူး - ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝရယ်။

ဒီလိုနှင့်တိုင်းတရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာ အမှုကို ရင်ဆိုင်ရာမှာ ဝမ်းသာ
စရာစကားကို တရားသူကြီးမင်းမှ ပြောလာတော့တယ်ဗျာ။

“သန်လျင်က ပုဒ်မဂ္ဂ(ည) များကို လာမည့်ရုံးချိန်းကစပြီး ဒီတိုင်းတရား
ရုံးမှာ စစ်ဆေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အမှုကို သန်လျင်မြို့နယ်တရားရုံးကို
လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါပြီ။ သန်လျင်မှာ အမှုကို ရင်ဆိုင်ရပါမယ်။ ဒါကြောင့်
အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ကနေ သန်လျင်အချုပ်စခန်းကို ဒီနေ့ကစပြီး ပြောင်း
ရွှေ့အမှုရင်ဆိုင်ပါ”

အို - ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။

တိုင်းတရားသူကြီးရဲ့အမိန့်နှင့် ရှင်းပြချက်ကို ကြားရပြီး ကျွန်တော်တို့
တရားခံ အချုပ်သား (၆)ဦးရော၊ မိသားစုတွေပါ ပျော်ရွှင်အံ့ဩ ဝမ်းသာ
ကြည်မြူးနေကြတာပဲဗျာ။

သန်လျင်က ရဲ့အမှုတွေထမ်းတွေလည်း ဝမ်းသာကြပေါ့။

အဘချစ်ကတော့ အပျော်ဆုံးပေါ့။

သူ့သားလေးနဲ့ ရဲစခန်းမှာ ဧည့်တွေတွေဖို့ လွယ်သွားပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာ
နေလိုက်တာနယ်ဗျာ။

ဧည့် - အဘရယ်။

တိုတိုရေးရရင် ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်အချုပ်ရှိရာကို ပြန်ရောက်ခဲ့ကြ
ပြီး မြို့နယ်တရားရုံးမှာ အမှုကို ရင်ဆိုင်ရတယ်။

အမ်မယ် ...

အဘချစ်က သန်လျင်အချုပ်ထဲမှာ အခန်းလူကြီး တင်မြှောက်ခံရတယ်
ခင်ဗျ။ ရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေ တာဝန်ပေးတာပေါ့ဗျာ။

အဘတို့၊ ကျွန်တော်တို့က စာရေးဆရာတွေလေ။

မဟုတ်မတရားတာဆို အချုပ်ထဲ ဘာမှမလုပ်ကြဘူး။

အချုပ်ထဲမှာက ချွတ်တာ၊ ဇွာတာ၊ အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ရှိခဲ့ဖူးတော့
အချုပ်သားတိုင်း ရိုသေလေးစားတဲ့အဘကို အခန်းလူကြီးတာဝန် ပေးလိုက်
တော့ ...

အချုပ်သားတွေ ပျော်လွန်းလို့ ...။

အဘက ထမင်းပုံစံ၊ ချိုးရေပုံစံ၊ အိမ်သာသုံးရေပုံစံက အစဉ်မျှစွာ စီရင်
ပေးတယ်။ မျှမျှတတ လုပ်ပေးတယ်။

တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တိုင်း ရေဖိုးစုလို့ရတဲ့ငွေကို
အပြင်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့(ည)မိသားစုများရဲ့အလှူငွေနဲ့ ထပ်ပေါင်းကာ။

မြို့နယ်မှူး၊ စခန်းမှူးတို့ရဲ့ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး ဆန်ဖြူငကျွဲထမင်း၊ သစ်သီးစုံ
ပဲကုလားဟင်း၊ ငါးနပ်ခြောက်ကြော်နှင့် အချုပ်သားအားလုံးကို အာဟာရဒါန
ပြုလုပ်ပေးခဲ့တယ်။

ပြီး - ဆေးပေါ့လိပ်နှစ်လိပ်စီ အချုပ်သားတိုင်းကို ဝေပေးခဲ့တာ ကျွန်တော်
တို့အမှုက လွတ်တဲ့အထိပါပဲ။

အချုပ်သားတွေကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင်၊ ယဉ်ကျေးအောင် မျှမျှတတ
စောင့်ရှောက်ထိန်းပေးပေးတော့ အာဏာပိုင်တွေကလည်း ဝမ်းသာလေးစား
ကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ - သတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်။

မကြာခင် (၈၈)အရေးအခင်းအမှုတွေကို စစ်ခုံရုံးဖွဲ့ပြီး စစ်ဆေးမည်လို့
သတင်းအတိကျကြောင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က လိုက်ပါဆောင်ရွက်တဲ့
ယတိတရားရုံးရှေ့နေကြီး ဦးစံသိန်းက ပြောလာတယ်။

စစ်ခုံရုံးဥပဒေနဲ့ဆို တစ်ချက်လွတ် အာဏာကြောင့် ပုဒ်မ ၅(ည)တွေ
ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကျဖို့ သေချာသလောက်ရှိကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးမှာ
အပြစ်ကို ဝန်ခံခဲ့လျှင် ပြစ်ဒဏ်အနည်းဆုံး (၇)လမျှ ကျခံရဖွယ် ဥပဒေအရ
ရှိနိုင်ကြောင်း ...။

အမှုကို ကြာရှည်ရင်ဆိုင်ပြီး စစ်ခုံရုံးဥပဒေအရ (၇)နှစ်ပြစ်ဒဏ် ကျခံ
လျှင် ...

နောက်ပိုင်း မိသားစုများရဲ့ စားနေဝတ်ရေးဘဝတွေ လုံခြုံမှုမရှိပဲ ဒုက္ခ
ဆင်းရဲနှင့် များစွာကြုံရနိုင်ပါကြောင်း နှိုင်းယှဉ်ရှင်းပြခဲ့တယ်။

ယခု - ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ထောင်နှင့် မြို့နယ်အချုပ်ထဲမှာ (၉)လ
ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။

အချိန်မှာ ပြင်ပမှာလည်း နိုင်ငံရေးဂယက်တွေက နှင်လား၊ ငါလား ပြင်း
ထန်နေချိန် ...။

အတိုက်အခံနှင့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးတို့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး နိုင်ငံရေးပြင်း
ထန်နေချိန်။

နောက်တစ်ကြိမ် အရေးဆို တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်ပြီး ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြ
မြှုပ်ကုန်ရင် မိသားစုတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြမှာတဲ့။

ထောင်ထဲမှာ အသေခံသွားကြမှာလား။

အပြင်မှာ အခြေအနေကြည့်ပြီး ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို စုပေါင်းအင်အား
နဲ့လိုက်လျောညီထွေ လုပ်ကိုင်သွားရင် ဒီမိုကရေစီခေတ်ကို တစ်နေ့ရောက်
လာရမယ်။

အသားလွတ် ထောင်ထဲမှာ ရက်မရှည်သင့်။

ဝန်ခံပြီး ထွက်ကြစို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြို့နယ်တရားရုံးမှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်
(၇)လနှင့် စီရင်ချပြီး ကျွန်တော်တို့ လုံးဝလွတ်မြောက်လာခဲ့ကြတယ်။

အခု - ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်သွားပြီ။

အချုပ်သား မဟုတ်တော့။

ထောင်ကျ မဟုတ်တော့။ ထောင်ထွက် ...။

ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - လှလိုက်တဲ့ စကားလုံးများ။

နိုင်ငံရေးထောင်ထွက်ပေါ့။

ဒီမှာ အဘချစ်ပေါ့များ။

သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားပြီး သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသားလေး နှလုံးရောဂါ
သည်ကလေးကို မေးတယ်။ ရှာတယ်။

“ငါ့သားရော - မိန်းမဟင်”

“ရွာကို အလည်သွားတယ် - ဖအေကြီးရဲ့”

“ကြာပြီလား ဟင်။ ငါ - သွားခေါ်မယ်ကွာ”

“မခေါ်နဲ့ဦး။ ရှင်ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပါဦး - ဖအေကြီးရယ်။ ကလေး
က ရွာမှာ သူ့ကြီးတော်တွေ၊ ဘကြီးတွေနဲ့ ပျော်နေပါတယ်။ လေကောင်း
လေသန့်လည်းရ၊ ကောင်းကောင်းလည်း စားနေရတယ်ရှင်။ ရှင်ခန္ဓာကိုယ်
ကိုသာ ဆေးပြန်စစ် ...”

ဒီလိုနဲ့ အဘချစ်လည်း ဆေးဝါးကုသ စစ်ဆေးခံယူခဲ့တယ်။ နှလုံးကျန်း
မာရေး ဂရုစိုက်ရမယ်။ စိတ်ညစ်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် - ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်
စာဖတ်နဲ့ အိမ်မှာ အနားယူနေလိုက်တယ်တဲ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ - အိမ်မှာ တစ်လခန့် အနားယူနေစဉ် ...

စာအုပ်စင်ပေါ်က တရားစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စာအုပ်တွေကြားကနေ
လှမ်းဆွဲထုတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ။

စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ကျလာလို့ ကောက်ယူဖြန့်ကြည့်ဖတ်လိုက်
ရော -

“ဟင်”

“ဒါ - ဒါ - နာရေးကြော်ငြာ၊ အို - ငါ - ငါ့သားလေး - မောင် - ခင် - မြင့်ရဲ့၊
နာရေးကြော်ငြာ”

“အို - ဘုရား - ဘုရား”

“ငါ့သားလေး - ငါ့အချစ်ဆုံးသားလေး - ငါ - ထောင်ထဲမှာရှိစဉ်ကတည်း
တကွယ်လွန်သွားပကောလား။ ဖြစ်ရလေ - သားလေးရယ်”

အဘချစ် - သူ့အချစ်ဆုံးသားလေး လွန်ခဲ့သည့် လေးလခန့်က ကွယ်
လွန်ကြောင်း နာရေးဇိတ်စာဟောင်းလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးအိမ်ကနေ
ချက်ရည်လုံးတွေ စီးလိမ့်ကျလာတယ်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ တရားစာအုပ်လည်း လွတ်ကျသွားပြီး ရင်ခေါင်း
ထဲက ထိုးအောင့်လာလို့ ကပျာကယာ စာအုပ်စင်ကို ရပ်မီနေလိုက်တယ်။

သူတို့ - ငါ့ကို ဖုံးကွယ်ထားကြတာပါကလား။

ဘာလို့ - ငါ့ကို ဖုံးကွယ်ထားကြတာလဲ။

ကိုချစ်ရယ် ...

မင်း - စောစောစီးစီး သိတော့ရော ...

မင်းက ထောင်ထဲမှာလေ။ တိုက်ထဲမှာ။ မင်းအချစ်ဆုံးသားရဲ့အသုဘကို
ထယ်လိုလုပ်လိုက်ဖို့လို့ရမှာလဲ။

မင်းက ပုဒ်မ ၅(ည)၊

ရာဇဝတ်သား မဟုတ်ဘူး။

မင်း - မျက်ရည်ကျတာကို သူတို့က အားရဝမ်းသာကြည့်ချင်ကြတာပဲ။
ချက်ရည်မကျနဲ့ - ကိုချစ်။

လောကဓံအတိုက်ကို အရှုံးပေး ဒူးမထောက်နဲ့၊ မင်းက ယုံကြည်ချက် သမားလေး၊ ရဲရဲရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ။ မင်း မျှော်လင့်တဲ့ခရီးမှာ ပေးဆပ်မှုဆို တာ ရှိမှာပဲ - ကိုချစ်။

အဘချစ် - အားပြန်တင်းကာ ပါးပြင်ဝေါ်က မျက်ရည်တွေကို အမြန် သုတ်ငင်လိုက်ပြီး စာအုပ်စီရိုထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လို့ အမည် ကို ဖော်လိုက်တယ်။

စာအုပ်ရဲ့အမည်က -

“ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်”

နောက်ထပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

စာအုပ်အမည်က -

“တိုက်ပွဲခေါ်သံ” တဲ့၊

တိုက်ပွဲခေါ်သံ တဲ့ဗျား။

.....> ဖောင်ညှိပြိုင်း(သန်လျင်)

ဖောင်ညှိပြိုင်း

ဥပဒေကို ဖယ်ဖျက်ပစ်ခြင်း ဖျက်ဖျက်ချုပ်ချုပ်
အာဏာကို အစွဲအလှဲအကျင့်ဖြင့် ဖျက်ဖျက်ပစ်ချုပ်ချုပ်
နယ်စပ်ဒေသများကို ဖယ်ဖျက်ပစ်ခြင်း ...

ကိုလိုနီခေတ် ...။

နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတို့ အုပ်စိုးစဉ်ကာလ ...။

ရောဝတီမြစ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့၏ ပုလိပ်ဂါတ်တံတစ်ခုအတွင်းတွင် ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီနှင့် စာသင်ကြားဦးစိုးဟိန်းတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြလေသည်။ ဂါတ်တံရှေ့တွင် ပုလိပ်ကလေးရာဂျီနှင့် သံဘီးတို့က အစောင့်တာဝန်ကျနေသည်။

“ကျုပ်တော့ ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်ကို လွတ်လိုတာ လွတ်လိုက်ရတယ်။ အရင်တစ်ခါက လူဆိုးကြီး ဗိုလ်ကြိမ်လုံးလို ဖြစ်လာမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတယ်ဗျာ”

မြိုင်မဟာရွာတွင် ဖမ်းမိထားသော ဓားပြမှုနှင့် ရောဝတီတိုင်း ပုလိပ်အဖွဲ့မှ အလိုရှိနေသော ဓားပြခေါင်းဆောင် သီဟဆိုသူအား

သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ရန် ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်နှင့် သူ၏တပည့် ဗုလိပ်ကလေးနှစ်ယောက်ကို လွတ်လိုက်ခြင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးဟာဒီစိုးရိမ်နေသော အချက်ကလည်း နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီတစ်ယောက် ပြန်လည်သတိရလာသည်။

မြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသောနေရာတွင် မြိုင်မဟာဆိုသော အိမ်ခြေ သုံးရာခန့်ရှိသော ရွာတစ်ရွာရှိလေသည်။ ထိုအချိန်က ကားလမ်းမပေါက်သေး။ အသွားရကြမ်းသော လှည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။ ခေတ်ဆိုးစနစ်ဆိုးကာလမို့ ထိုရွာတစ်ဝိုက်တွင် ဓားပြမှုများ ကျူးလွန်နေသော တစ်တိုယ်တော်လှူဆိုးကြီး ဗိုလ်ကြိမ်လုံးကို ကြောက်နေကြရလေသည်။ လူတိုင်း ခိန်ခိန်တုန်ကြောက်ရွံ့ကြသော လူဆိုးကြီး ဗိုလ်ကြိမ်လုံးသည် တုတ်ပြီးဓားပြီးသည်ဟု နာမည်ကြီးနေပြီး လက်ထဲတွင် လက်မလုံးခန့်ရှိသော ကြိမ်လုံးတစ်လုံးသာ ကိုင်ထားလေ့ရှိသဖြင့် ဗိုလ်ကြိမ်လုံးဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူကိုင်ထားသော ကြိမ်လုံးဖြင့် သူ့ကိုကွယ်လိုက်လျှင် ကိုယ် ပျောက်သည်ဟု အင်မတန်နာမည်ကြီးနေသူ ဖြစ်လေသည်။ ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီကိုယ်တိုင် ဗုလိပ်သားဆယ်ယောက်ဖြင့် သွားရောက်ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးလေသည်။ ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီတို့ပုလိပ်အဖွဲ့ရောက်သည်နှင့် ဗိုလ်ကြိမ်လုံးက ပျောက်သွားသည်။ မည်သည့်သတင်းအစအနမျှ မရတော့။ တစ်ပတ်ခန့် စုံစမ်းသော်လည်း အကြောင်းမထူးတော့သဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြရလေသည်။ ဂါတ်တံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ချည်မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော မြိုင်မဟာရွာသားနှစ်ယောက် ဂါတ်တံသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ဓားပြဗိုလ်လူဆိုးကြီး ဗိုလ်ကြိမ်လုံးကို ဖမ်းမိထားသဖြင့် လာရောက်ခေါ်ပါရန် မြိုင်မဟာရွာသူကြီးက အကြောင်းကြားခိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတော့ မင်းတို့က လဲသေမှာမို့လား။ အခုတားအလုပ်ရှုပ်အောင် ...”

ထိုအချိန်က ဂါတ်တဲတွင် ရှိနေသော ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က ရွာသားနှစ်ယောက်ကို ဟောကံလိုက်သည်။

“ခေါ် - ခေါ်လာချင်တာပေါ့ - ဆရာကြီးရယ်၊ လိုက်ဖို့ရဲတဲ့သူမရှိလို့ အခု လိုလာပြီး အကြောင်းကြားရတာပါဗျာ”

အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြောလိုက် သည်။

“အင်း - ကျုပ်တို့မှာလည်း အင်အားက နည်းနေတော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက ညည်းလိုက်သည်။

“ဌာနအုပ်ကြီးကလည်းဗျာ - ဒီတာဝန်ကို ကျုပ် ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျုပ် တပည့် သက်တင်နဲ့တင်ဝင်းကို ခေါ်သွားမယ်ဗျာ”

ခရီးက မနီးလှ၊ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ကို အသွားအပြန် ခြေကျင်သွားရဦးမည်။ လမ်းခရီးတွင် ကြုံသောရွာမှ နွားလှည်းဆင့်ခေါ်သွားရမည့် ခရီးဖြစ်သည်။ ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်တို့ ဆရာတပည့် ရွာသားနှစ်ယောက်နှင့် မြိုင် မဟာရွာသို့ လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် လိုက်သွားကြလေသည်။ အပျော်ခရီး ထွက်သည်အလား ဝေးလေးဝေးလေးနှင့် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ဌာန အုပ်ကြီး ဦးဟာဒီတစ်ယောက် သက်ပြင်းကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိလေတော့ သည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဂါတ်တဲရှေ့မှာ တာဝန်ကျသော ပုလိပ်ကလေး သံဘီးက သတင်းပို့လာသည်။

“ဆရာအောင်ကျော်စိန်တို့ ပြန်လာပါပြီ ခင်ဗျ”

ဌာနအုပ်ကြီး ရုံးခန်းထဲမှထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဂါတ်တဲရှေ့တွင် နွားလှည်းတစ်စီးနှင့်အတူ အောင်ကျော်စိန်တို့ ဆရာတပည့်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ သုံးယောက်လုံး မျက်လုံးများ နီနေပြီး အရက်သောက်ထားပုံရလေ သည်။ လှည်းပေါ်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဗျာကြမ်းဖြင့် ဖုံးထားသော အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ - အောင်ကျော်စိန်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ - လမ်းမှာ နွားငိုဆင်းဆိုတဲ့နေရာအရောက်မှာ လှည်းပေါ်က ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးတယ်လေ၊ မပြေးဖို့အော်ပြီး ပြောပါတယ်။ မရပ်လို့ ပစ်ခတ်ဖမ်းလိုက်ရတယ်လေ”

“မသကာ ခြေထောက်လောက် ပစ်ပါလားကွာ၊ အခုတော့ နှလုံးသား နေရာကိုမှ ပစ်ရတယ်လို့ကွာ”

ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက လူဆိုးကြီးဝိုက်ကြိမ်လုံး၏အလောင်းကို စစ် ဆေးကြည့်နေရာမှ ပြောလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်က နောက်ကြောမှဖောက် ပြီး ရင်ဘတ်မှ ထွက်သွားသည်။

“ဟာဗျာ - ဌာနအုပ်ကြီးကလည်း ခုခံပြီးထွက်ပြေးတဲ့ တရားခံတစ် ယောက်ကို ခြေတွေ့ လက်တွေ့ ရွေးပြီးပစ်ဖို့အချိန်မရဘူးဗျာ။ ထိချင်တဲ့နေရာ ထိ ပစ်ရတာပဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး - ဌာနအုပ်ကြီးရဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက် သေသွား တာကို ဘာဖြစ်လို့ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေတာလဲ။ အခုလို သေသွားတော့ လည်း ကျုပ်တို့ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ တရားသူကြီးတွေ ရှေ့နေတွေ အလုပ်ရှေ့ပံတော့ ဘူးပေါ့ဗျာ။ တော်ပြီဗျာ - ကျန်တာ ဌာနအုပ်ကြီးပဲ ဆက်လုပ်လိုက်တော့။ တျစ်ကတော့ အထက်အရာရှိကြီးတွေ သိထားဖို့သွားသတင်းပို့လိုက်ဦး မယ်”

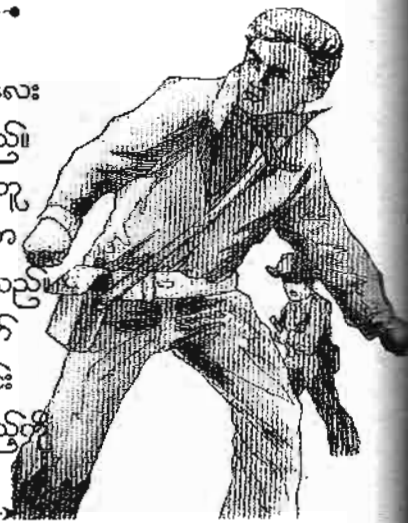
ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က ဂါတ်တဲရှေ့တွင် ရပ်ထားသော စက်ဘီး တိုတက်ခွပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။ မထင်လျှင်မထင်သလို လုပ်တတ် သော ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်သည် အထက်အရာရှိများဖြစ်သော အရေးပိုင်မင်း၊ နယ်ပိုင်၊ မြို့ အုပ် စသည်တို့ကို အောက်ကျိုပေါင်းထားပြီး အခွင့်အရေးယူတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဦးဟာဒီတစ်ယောက် သိပြီးဖြစ်ပါလေ ၏။ ယင်းသို့ သခင်အားရကျွန်းပါးဝဖြစ်နေသော ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန် ကို မြို့ခံလူမိုက်များကလည်း ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။ လူဆိုးကြီး ဝိုက်ကြိမ် လုံးကို အသေပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးပြီး တစ်နှစ်ခန့်အထိ မြိုင်မဟာရွာဝန်းကျင် တစ်ဝိုက် အေးချမ်းသာယာရှိခဲ့သော်လည်း ...။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသော မြိုင်မဟာ ရွာဝန်း ကျင်တွင် ဓားပြတစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်၍ လာပြန်တော့သည်။ ရောဝတီတိုင်း မှ ရှောင်တိမ်းလာသော ပြန်ပေးမှု၊ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုတို့ဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ အလိုရှိနေသော လူဆိုးကြီးသီဟနှင့် လက်အောက်ဝယ်သားနှစ်ယောက်ဟို့ မြိုင်မဟာရွာဝန်းကျင်သို့ ခိုအောင်းရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြိုင်မဟာရွာဝန်းကျင်တွင် ခိုအောင်းပြီး ပြစ်မှုများကျူးလွန်နေကြောင်း မြိုင်မဟာရွာသူကြီး ဦးကျော်ဦးက တိုင်ကြားလာတော့သည်။

တောသူတောင်သား လယ်သမားတို့ဘဝ လုံခြုံအေးချမ်းရေးထက် နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရမင်းများ၏ မြို့အုပ်မင်း၊ အရေးပိုင်မင်း၊ မြို့ပိုင်နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မင်းများ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကို အလေးထားနေရသော စနစ်ဆိုးကြီး အောက်တွင် အမှုထမ်းနေရသော ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီလို မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။ ဝရမ်းပြေး လူဆိုးကြီး သီဟ၏သတင်းမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ကြီးလာသည်။

ဂါတ်တံရှေ့တွင် ပေါက်တွင် တာဝန်ကျနေသော ပုလိပ်ကလေး သံဘီးက သတင်းပို့လိုက်သည်။
စာသင်ကြီး ဦးဖိုးဟိန်းနှင့်အတူ ဂါတ်တံရှေ့တွင် ရပ်ထားသော နွားပွည်းဆီသို့ ထွက်လာကြသည်။
ပွည်းပေါ်တွင် မပျော်မယှက် ထိုင်နေကြသော ဆားပုလင်း အောင်ကျော်စိန်တို့ ဆရာဟပည့်တို့ ရွမ်းကြည့်လိုက်ရာ ...

ပုလိပ်အဖွဲ့များ စေလွှတ်ခဲ့သော်လည်း ပုလိပ်အဖွဲ့များ ရောက်နေချိန်တွင် ငြိမ် နေပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့ပြန်သွားလျှင် ပြန်လည်သောင်းကျန်းလာပြန်တော့သည်။ လက်နက်ပုန်းများ ပေါများသောကာလမို့ လူဆိုးကြီး သီဟတစ်ယောက် သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် မြိုင်မဟာရွာဝန်းကျင်တွင် ထင်ရာစိုင်းနေလေတော့ သည်။ သို့သော် ကြာကြာမင်းမမှုနိုင်ပါလေတော့။ မြိုင်မဟာရွာသူကြီးနှင့် ရွာ သားများမှာ အင်မတန်ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များကြသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရက်မူးနေသော လူဆိုးကြီးသီဟကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဌာနအုပ် ကြီး ဦးဟာဒီထံသို့ ဆက်သားလွှတ်၍ အကြောင်းကြားလာတော့သည်။

“စာသင်ကြီးရေ - ဒီတစ်ခါလည်း ဆားပုလင်း အောင်ကျော်စိန်ကိုပဲ လွှတ်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

ဌာနပိုင်ကြီးက လက်နှိပ်စက်အဟောင်းတစ်လုံးနှင့် စာရိတ်နေသော စာသင်ကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အောင်ကျော်စိန်ကို လွှတ်မယ်ဆိုရင် သတိတော့ပေးလိုက်ဦးနော်၊ တော်ကြာ - တရားခံကို သွားသတ်ခိုင်းသလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

စာသင်ကြီး ဦးဖိုးဟိန်းက ဝိုလ်ကြိမ်လုံးကိစ္စကို မမေ့သေးဟန်ဖြင့် ပြော လိုက်သည်။ ဌာနအုပ်ကြီးတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲတွင် ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန် တစ်ယောက်သာ လည်လည်ဝယ်ဝယ်နှင့် လုပ်ရကိုင်ရဲသူဖြစ်သည်။ တို့ကြောင့် လည်း သတိအတန်တန်ပေးဦး လွှတ်လိုက်ရတော့သည်။

“အဲဒီလူဆိုးကောင်က အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာရင်တော့ ဌာန အုပ်ကြီးလက်ထဲကို အသက်ရှင်လျက် အပ်မှာပါ။ ဝိုလ်ကြိမ်လုံးလိုလုပ်ရင် ဝိုလ်ကြိမ်လုံးလို ဖြစ်သွားမှာပဲ”

မြိုင်မဟာရွာသို့မသွားမီ ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က သတိပေး စကားပြောနေသော ဌာနအုပ်ကြီးကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့တရားခံသွားခေါ်သည်မှာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မည်။ တရားခံလူဆိုးကြီး သီဟတစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက် ပါလာပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီ တစ်ယောက် အလုပ်စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်နေရာမှ ပြတင်းပေါက်ကနေပြန် ဂါတ်တဲအဝင်ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ မြင်တွင်းထဲသို့ လှည်းတစ်စီး ဝင်လာသည်။

“ဌာနအုပ်ကြီးရေ - ဆရာအောင်ကျော်စိန်တို့ ပြန်လာကြပြီ”

ဂါတ်တဲရှေ့ပေါက်တွင် တာဝန်ကျနေသော ပုလိပ်ကလေး သံဘီးက သတင်းပို့လိုက်သည်။ စာသင်ကြီး ဦးဖိုးဟိန်းနှင့်အတူ ဂါတ်တဲရှေ့တွင် ရပ်ထားသော နွားလှည်းဆီသို့ ထွက်လာကြသည်။ လှည်းပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေကြသော ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်တို့ ဆရာတပည့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ -

“အလို - ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

လှည်းပေါ်မှာ လက်ထိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုစဉ် လှည်းပေါ်မှာ အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး ဌာနအုပ်ကြီးရှေ့သို့ ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ကျွန်တော် သီဟပါ - ဌာနအုပ်ကြီး”

ဌာနအုပ်ကြီးက သူ့ရှေ့တွင် ခါးထောက်၍ မထီလေးစားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သော လူဆိုးကြီးသီဟကို သေနတ်ဖြင့်ထုတ်ချိန်ထားလိုက်သည်။ လူဆိုးကြီး သီဟက တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်ကို ဖမ်းချင်ရင် နောက်မှ ဖမ်းလည်းရပါတယ်။ အခု လောလောဆယ်တော့ လှည်းပေါ်က တရားခံသုံးယောက်ကို အရင်ဆုံး အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပါဦး ခင်ဗျာ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ - လူဆိုးက ပုလိပ်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဖမ်းလာတယ်”

စာသင်ကြီး ဖိုးဟိန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ - ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ အခုတော့ - သူတို့ကို အချုပ်ထဲ အရင်ပို့လိုက်ပါဦး - ဌာနအုပ်ကြီးရယ်”

မျက်နှာငယ်လေးများဖြင့် ထိုင်နေကြသော ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်တို့သုံးယောက်ကို အချုပ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်ပြီးနောက် ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက လူဆိုးကြီး သီဟကို သူ့၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ လက်ထဲက သေနတ်ကိုတော့ မချ။ လူဆိုးကြီး သီဟကို ချိန်ထားသည်။

“ရှေ့ကကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပါ”

လူဆိုးကြီး သီဟက ဌာနအုပ်ကြီးခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝမှာတော့ ပုလိပ်များက သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ကိုင်း - ပြောစမ်းပါဦး။ ကျုပ်လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုလုပ်ရတာလဲ”

လူဆိုးကြီး သီဟက ဌာနအုပ်ကြီး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် -

“ကျွန်တော်နာမည်ရင်းက သီဟမြိုးကျော်ဦးပါ။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်မင်းကြီးဆီကို မြိုင်မဟာရွာက ဆရာမလေးတစ်ယောက်ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာက - လူဆိုးကြီး ဝိုလ်ကြိမ်လုံးကို အရှင်ဖမ်းမိပေမယ့် တရားခံကို လွှဲပြောင်းရယူခဲ့တဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က ဝိုလ်ကြိမ်လုံးကို ရိုက်နှက်စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ - တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးမယ်ဆိုရင် လမ်းမှာ လွှတ်ပေးမယ်လို့ တိတ်တိတ်ကလေး စည်းရုံးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆားပုလင်း အောင်ကျော်စိန်ဟာ ဝိုလ်ကြိမ်လုံးဆီက တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေ ရယူလဲပြီးရော၊ လွှတ်ပေးဘဲ လမ်းခရီးမှာ ခုခံပြီး ထွက်ပြေးလို့ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရာမှာ လက်လွန်သွားပါ

တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကို အမှန်ခံစားထုတ်ပေးပါရန် ဆိုပြီး စာရေး အကူအညီတောင်းတဲ့စာ ရောက်လာတယ်။ စုံထောက်မင်းကြီးကလည်း အမှန်တရားပေါ်ပေါက်တဲ့အထိ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ - ဌာနအုပ်ကြီးရယ်”

စုံထောက် သီဟမြိုးကျော်ဦးက အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီသည် သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်တော့ သည်။

“နေပါဦး - စာရေးပြီး အကူအညီတောင်းတဲ့ ဆရာမလေးက ဝိုလ်ကြိမ် လုံးနဲ့ ဘာတော်လို့လဲဗျ”

“ဝိုလ်ကြိမ်လုံးရဲ့နမူနာအငယ်ဆုံးက မွေးတဲ့တူမလေးတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း စုံထောက်မင်းကြီးက တာဝန်ပေးလိုက်တော့ မြိုင်မဟာရွာကို ဧရာဝတီတိုင်း က ဝရမ်းပြေး ဓားပြကြီးအသွင်နဲ့ ဝင်လိုက်တာပဲ။ အဲ - မြိုင်မဟာ ရွာသူကြီးကို တော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အကြောင်းစုံရှင်းပြထားရတာပေါ့။ သူကြီးကလည်း ယုတ္တိရှိအောင် ကူညီပေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဝရမ်းပြေးလူဆိုးကြီးဘဝနဲ့ ဝိုလ် ကြိမ်လုံးအမှုကို စုံစမ်းရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ - ဝိုလ်ကြိမ်လုံးကို လှည်းနဲ့ လိုက် ပို့ရတဲ့လှည်းသမားက ဝိုလ်ကြိမ်လုံးကို ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က “ဟေ့ တောင်ပြေးတော့” လို့ပြောလိုက်သံကိုကြားရပြီးတဲ့နောက် ဝိုလ်ကြိမ်လုံးဟာ လှည်းပေါ်က ခုန်ဆင်းပြေးတော့တာပဲတဲ့။ ပါးတစ်ပြန်လောက်လည်းရောက် ရော တရားခံထွက်ပြေးပြီဟေ့လို့ အော်ပြောပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တာပါ လို့ အစစ်ခံထားပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ဆင်းပြေးတာတဲ့လဲ”
“နဂိုဆင်း(နွားငိုဆင်း)ဆိုတဲ့နေရာလို့ ပြောပါတယ်”
“နေပါဦး - ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က ဝိုလ်ကြိမ်လုံးရဲ့ဓားပြတိုက် လို့ရတဲ့ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေကို တောင်းတယ်ဆိုတာကရော ဘယ်လိုလုပ် ပြီး ကျောင်းဆရာမလေးက သိရတာလဲ”

ဌာနအုပ်ကြီးက ခရေစေ့တွင်းကျ မေးလိုက်သည်။ ဌာနအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းထဲတွင် အချုပ်ခန်းစောင့် ပုလိပ်များကလွဲပြီး အကုန်နီးပါး ဝင်ရောက် နားထောင်ကြသည်။

“မြိုင်မဟာရွာကို ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်တို့အဖွဲ့ရောက်ပြီး ဝိုလ် ကြိမ်လုံးကိုရိုက်နက်စစ်ဆေးကြတယ်ဗျာ။ ဆရာမလေးက သူ့ဦးလေးအတွက် ထမင်းချိုင့် နေ့တိုင်းပို့ပေးရတယ်။ အဲဒီလို ထမင်းချိုင့်လာပို့တဲ့အချိန်မှာ ဝိုလ်ကြိမ်လုံးက သူ့တူမကို “ဦးလေးရဲ့တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာ ကိုပြောရင် လွှတ်ပေးမယ်ဆိုလို့ ဦးလေးတော့ ပြောလိုက်ပြီ။ ဘာမှစိတ်မပူ နဲ့တော့” လို့တိုးတိုးလေးပြောသွားတာတဲ့။ ကျွန်တော်မြိုင်မဟာရွာကိုရောက် ရောက်ချင်း ကျောင်းဆရာမလေးကို အရင်ဆုံး သွားတွေတော့ ပြောပြလိုက် တာပါ။ တိုတိုပြောရရင် မြိုင်မဟာရွာသူကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်က အဖမ်း ခံလိုက်တာဗျ။ အဲဒီတော့မှ ဆားပုလင်းအောင်ကျော်စိန်က ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်မှာလေ”

“ခင်ဗျားက အပိုင်တွက်ထားတာပါလား”

“ကျွန်တော် မြိုင်မဟာရွာကို ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့် တပည့်တစ် ယောက်ကို ဌာနအုပ်ကြီး ထိုမြို့ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ဆားပုလင်းအောင် ကျော်စိန်အကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒီကောင်ဟာ ဘယ်လောက် အောက်တန်းကျသလဲဆိုရင် ဖိမ်ခေါင်းတွေ၊ အရက်ပုန်းရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ၊ ခဲဒိုင်ခံကစားတဲ့အိမ်တွေက ဆက်ကြေးတောင်းတယ်။ မရရင် ဖမ်းတယ်။ ပြီးတော့ - အရက်လည်း ကြိုက်တယ်”

အမှန်တွေပြောနေသဖြင့် ဌာနအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီတစ်ယောက် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။ အောင်ကျော်စိန်တစ် ယောက် အရက်မူးလျှင် သွေးဆိုးတတ်မှန်း သိပြီးသား။

“ကျွန်တော်တွက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ အောင်ကျော်စိန် ရောက်လားတာ ပဲ။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ - ကျွန်တော့်ကို ခေါ်စစ်တာပဲ။ ပြီးတော့ - မူးလည်း

မူးနေတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့သူကြီးကိုလည်း အပြင်ထွက်ခိုင်းပြီး နှစ်ယောက် ထဲရှိတော့မှ”

“မင်း - ရောဝတီတိုင်းဘက်က ဓားပြတိုက်ပြီး ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေဘယ် မှာလဲ”

လို့နှစ်ကိုယ်ကြားမေးလာတယ်ဗျ။ ဒီကောင်ဟာ လိုချင်တာပဲ သိတယ်။ သူ့အပေါ်ကျလာမယ့်အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးလိုက်တော့။

“တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေပေးရင် မင်းကို လွှတ်ပေးမယ်”

လို့ ငြောင်ပြောတာမှ အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ မေးလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ချင်းမပေးသေးဘူး။ ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါးဆိုရင် ဒီကောင် ရိပ်မိသွားမှာလည်း စိုးသေးတာကိုး။ ကြာတော့ - မူးမူးနဲ့ ဒီကောင် ဒေါသထွက်လာပါရော။ ပွဲကြမ်းလာတော့မှ ကြောက်လန့်ဟန်ဆောင်ပြီး တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေ ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို ပြောလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ တိုက်ရာ ပါပစ္စည်းဆိုတာကလည်း သူကြီးဦးကျော်ဦးဆီက ခဏငှားထားတဲ့ပစ္စည်း တွေပါ။ စာရင်းနဲ့မှတ်ထားပြီး မြေအိုးအဟောင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်ထားပြီး ရွာ ပြင်ဘုရားပျက်ထဲမှာ ကြည့်ပြီးဝှက်ထားတာပါ။ အဲဒီနေရာမှာ ဝှက်ထားပါတယ် လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်တာလား”

“ဘယ်လွှတ်ပေးဖို့မလဲဗျာ။ ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်ရင် သူ့လည်ပင်း သူ ကြီးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ လမ်းခရီးတစ်ဝက်လောက်ရောက် တော့ ကျွန်တော့်ကို မြေးခိုင်းတာဗျ။ ကျွန်တော်လည်း လှည်းပေါ်က ခုန်ချပြီး ပြေးတာနဲ့ “ဟိုကောင်ပြေးပြီ - ပစ်ကြကွာ” ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်တော့ တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ - သူ့သေနတ်က ကျည်ဆန်ထွက်မလာဘဲ ချောက်၊ ချောက် ဆိုတဲ့အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီတော့မှ - ကျွန်တော်က အပြေးရပ် လိုက်ပြီး ဝှက်ယူလာတဲ့သေနတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဆားပုလင်းအောင်ကျော်

စိန်တို့ကို ဖမ်းလိုက်တာပါ။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ လှည်းမောင်းသမားကလည်း သေနတ်တစ်လက်နဲ့ သူတို့ကို ချိန်ထားပြီးပြီလေ။ လှည်းမောင်းသမားက လည်း ရန်ကုန်က ကျွန်တော်နဲ့ပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ယောက်ပါ။ အော် - သူတို့သေနတ်တွေ ကျည်မထွက်တာက ကျည်အိမ်ထဲမှာ ကျည်ဆန် တွေမှ မရှိဘဲကိုး။ ညတုန်းက မူးမူးနဲ့ အိပ်နေတုန်း သူကြီး ဦးကျော်ဦးက ကျည်ဆန်တွေ ထုတ်ထားလိုက်တာလေ။ အော် - ဟောဒီမှာ ထိုက်ရာပါ ပစ္စည်းစာရင်းစာရွက် သူတို့အိတ်တွေထဲမှာ ရှာလိုက်ရင် ဒီစာရင်းအတိုင်း တွေ့မှာပါ”

“ဗိုလ်ကြိမ်လုံးအမှုကရော ...”

“လမ်းမှာ ကျွန်တော် စစ်ပြီးပါပြီ။ ဗိုလ်ကြိမ်လုံးရဲ့တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေ ကိုယူပြီး အမှုပေါ်အောင်လို့ ဗိုလ်ကြိမ်လုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်တာပါ လို့ ဝန်ခံထားပါတယ် - ဌာနာအုပ်ကြီးရယ်”

စုံထောက်သီဟဖြိုးကျော်ဦးတစ်ယောက် စကားအဆုံးသတ်ပြီး ထလိုက် တော့ မြိုင်မဟာရွာက ကျောင်းဆရာမလေး၏ ဝင်းဖန့်ဖန့်မျက်နှာလေးက အတွေးထဲမှာ ပေါ်လာသည်။

ဆရာမလေးကျေနပ်နိုင်ပါစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်မိလေတော့ သည်။

→ ကျော်အေးငွေ

အိမ်ကလေးသည်တောင်ပူစာအပေါ်တွင်ရှိသောကြောင့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်အိမ်ပြေဟူ၍လုံးဝမရှိသည်ကတစ်ကြောင်းငယ်ငယ်ငြားသော်လည်းထီးထီးမားမားအသွင်ကိုဆောင်ပေသည်။ အိမ်ကလေး၏ရှေ့တွင်ကျော့၍ရေခဲခင်းထားသောလမ်းကလေးနှင့်မြကတ္တီပါမြက်ခင်းကိုညီညာစွာရိတ်ဖြတ်ထားသောခါးစောင်းခန့်ပုလ္လုရိတ်ပတ်တန်းနှစ်သွယ်ကပိုင်းခြားထားလေသည်။ စိုပြေသောမြက်ခင်း၏အစပ်ငယ်ထိပ်တွင်အဝါနှင့်ကြက်သွေးရောင်ပန်းပန်လျက်ရှိသောဗုဒ္ဓသရက်ပင်နုနုများကဝင့်ကြားသောအလှကိုဆောင်လျက်ရှိ၏။ ကျန်နင်းဆီနှင့်သစ္စာပန်းအခင်းများကိုတော့ သူတို့စောင့်ကြည့်နေကြသော ကိုက်တစ်ရာအကွာ အဝေးမှ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိကြပါချေ။

သူတို့စောင့်ကြည့်ရာတောအုပ်ရှိကားတစ်စင်းသွားနိုင်ရုံမျှသာရှိသောလမ်းမြွှာကလေးသည် ပြည်လမ်းမကြီးမှခွဲထွက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး လမ်းခွဲကလေး၏ထောင့်တွင်အပြာရောင်လင်းရိုဗာကားတစ်စင်းရပ်ထားသည်ကိုတွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ကားတံခါးတွင် “ရီ” အမှတ်တံဆိပ် ရေးခွဲထား၏။ ထိုကား၏နောက်တွင် ဖီးယတ်ကားအနက်နှစ်စီးရှိပြီး ကားခေါင်မိုးပေါ်ရှိမီးလုံးမှန်သားတွင် “ရီ” ဟူသောစာလုံးကိုတွေ့ရ၏။ မှုခင်းစုံစမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှစုံထောက်ရဲမှူး(ဝါ) လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် အပြာရင့်ရောင် အပါးစားဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ လက်လှို့လျက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေ၏။ ကိုမြဒင်၏ဘေးမှ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးမင်းဆွေသည် သစ်ရွက်အကြိုးအကြားမှ ဗြာကျနေသော နေရောင်တန်းက ၎င်း၏မျက်စိပေါ်သို့ ကျရောက်လာသဖြင့် ဘယ်လက်ဖြင့် ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်းလိုက်၏။ ညာဘက်မှ ဝင်ရုတ်စတာသေနတ်ကိုလည်း နေရာပြင်၍ ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘာသံမှလည်း မကြားရပါလား - ဆရာ”

ကိုမြဒင်သည် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မင်းဆွေက အိမ်ကလေးကို မျှော်ကြည့်ရင်းမှတ်ချက်ချခြင်းကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး စကားပြန်ခြင်းမပြုပေ။

ထို့နောက်လင့်ရိုဗာကားအား ဖြတ်ကျော်၍လမ်းခွဲကလေးထောင့်ရှိဖီးယတ်ကားအနီးသို့လျှောက်သွားလေသည်။ ကားထဲရှိရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးသည် စကားပြောကြေးနန်းဖြင့် ပြောနေသည်ကို ဖွင့်ထားသော ကားမှန်ပေါက်မှ မြင်နေရသည်။

“(၂၅)ညွှန်ကြားချက်ရပြီမဟုတ်လား - ဒါပဲ။ နံပါတ်(၁၆)၊ နံပါတ်(၁၆)၊ (၄၄)ပြောနေတယ်။ ခရီးသည်(၁၂၀)နဲ့(၃၄၄)ကြားကို ပြောင်းပြီး နေရာယူပါ။ ထပ်ပြောမယ်။ ခရီးသည်(၁၂၀)နဲ့(၃၄၄)ကြားကို ပြောင်းပြီး နေရာယူဒါပဲ”

ကားထဲမှရဲတပ်ကြပ်ကြီးသည် စကားပြောခွက်ကို နေရာတွင် ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီးနောက် လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သက် လှည့်လိုက်သည်။

အားလုံး - အိုကေပါပဲ - ဆရာ။ ထွက်ပေါက်မှန်သမျှ မကျန်အောင် ပိတ်ဆို့ပြီးပါပြီ။

“ကောင်းပြီလေ”
ကိုမြဒင်က ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမှန်အားဖြင့် အခြေအနေ တသိပ်မကောင်းလှချေ။ လူသတ်သမားသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက် တာဝန်ကျမော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ယာဉ်ထိန်းရဲသားအား သေနတ်ဖြင့် ဖစ်ခတ်ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ၎င်းအိမ်ကလေးထဲသို့ ခိုးဝင်ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်နှင့် ရဲပိုင်ယာလက်ကားများသည် လူသတ်သမားထက် မိနစ်နှစ်ဆယ် နောက်ကျ၍ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ရောက်ရှိကြပြီး ကြာမြင့်သောကာလအတွင်း၌ လူသတ်သမား ခိုလှုံရာအိမ်တလေးအား ဝိုင်းရံပတ်ဆိုထားခိုင်းခဲ့ပေသည်။ ယခုဆိုလျှင် တစ်နာရီတိတိကြာလေပြီ။ ထိုအိမ်ကလေးထဲမှ လှုပ်ရှားမှုကိုကား လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရပါချေ။

သူတို့အနေနှင့် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ အိမ်တွင်းလူသတ်သမား တစ်ဦးတည်းသာရှိပါက ပစ်ခတ်ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြေကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်မှာ ၎င်းအိမ်

ကလေးထဲတွင် အိမ်ရှင် ဒေါ်မြမြနှင့် တစ်ခါလည်သမီးကလေးကလည်း ရှိနေပေသည်။ ဒေါ်မြမြမှစ၍ ဝင်းပွန်းမှာ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခု အချိန်တွင် ဤမြို့၌ ရှိနေပါ။ လူသတ်သမားသည် ပြေးမိပြေးရာ စွမ်းအားနှင့် ငင်းအိမ်ကလေးထဲသို့ အမေ့ဝင်ရောက် ခိုလှုံနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့စောင့်နေကြသည့် တစ်နာရီအတွင်း လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်ထံ လူသတ်သမားအား စုံစမ်းကြည့်ရန် လင့်ရီဖာပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်အုပ်အုပ်မှလွန်၍ ကွင်းစပ်မြက်စင်းစိမ်းစိမ်းကိုဖြတ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးရှိရာသို့ စွပ်မောင်းထွက်ခဲ့ပေသည်။ ကားသီးသည် အပတ်များများပင် မလည်လိုက်ရချေ။ အိမ်ကလေး၏ပြတင်းမှ ထွက်လာသော ခဲတောင့်ပူများသည် လေထုကို အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်လာ၍ မရကတေးကို ကြေးကြော်လာကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားကို သစ်ပင်အုပ်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ကွေ့ချလိုက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ခဲတောင့်ပူ တစ်ခုက ကားကိုယ်ထည်ကို ဖောက်ထွင်းလိုက်နိုင်သေး၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုမြဒင်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အတော်အကျဉ်းအကြပ်တွေ့နေပုံရ၏။ အကျဉ်းအကြပ်တွေ့နေသည်ဟုဆိုခြင်းထက် ဝိုင်းရံနေသည်ဟုဆိုကာ ဝိုင်းရံခြင်းကန်ပေမည်။ အမှန်အားဖြင့် အိမ်တွင်းရှိ မိန်းမသားတစ်ဦးနှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦးအား လူသတ်လက်နက်ကိုင်ဆောင်သည့် လူဆိုးသည် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပြုနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ကိုက်တစ်ရာ အကွာအဝေးရှိ တောအုပ်ကလေးအတွင်းမှ ရဲများသည် လောလောဆယ်အားဖြင့် ထိုမိန်းမသားနှင့် ကလေးငယ်တို့အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် ကာကွယ်ရန် အချိန်အခါမပေးဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ လူသတ်သမား ခိုလှုံရာအိမ်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရှင်းနေခြင်းက ၎င်းအဖို့ တစ်ပန်းသာနေ၏။ ၎င်းအတွက် နီးကပ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ၎င်းအနေနှင့် အိမ်ထဲမှ ရှင်းပစ်နိုင်သော အခွင့်အရေးကို ပိုင်ဆိုင်နေ၏။ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှဖြစ်သော ကြောင့် လူသတ်သမားအဖို့ အထက်စီးကိုလည်း ရရှိနေ၏။ ရရှိပိုင်ဆိုင်သော

ကြော့ရှင်းသော ပေါင်တံနှစ်သွယ်နှင့် ကားစွန့်ပြည့်ဝန်းသော တင်သားများ၏အလှကို ပတ်ထားသောထမီများအတွင်းသို့ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်၏။ ထိုနည်းတူ သေးသွယ်သောခါးအထက် နံ့သာရောင်ဘလောက်(စ်) အင်္ကျီ၏အတွင်း မွိုမောက်ပြည့်တင်း၍ ပုံကျလှပသော ရင်သားစိုင့်နှစ်မြှောက် ရှုမောဖွယ်ရာ အချက်ကိုလည်း ဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။ ပြေပြစ်တင့်တယ်သော ပခုံးနှင့် ညက်ညောသောလက်တိုင်၏ ညှာခပ်ယွန်းယွန်းတွင် ဆန်ကျိုးစေ့ဝန်းမှဲ့ကလေးတစ်လုံး တည့်ရှိလေသည်။

အခွင့်အရေးကိုလည်း လက်မလွတ်တမ်း အသုံးချသူဖြစ်သော ကြောင့် လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်ဦးစီးသော ရဲသားများက အထူးသတိထားလျက် စောင့်စားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူသတ်သမား ထွက်မလာလျှင် သူတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။

သစ်ပင်ကိုမိမိရစ်နေသော ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မင်းဆွေက အကြံပေးလာသည်။

ကိုက်တစ်ရာမှ ခုနစ်ရာအတွင်း မျက်ရည်ယိုကျည်ဖြင့် ပစ်ခတ်နိုင်သော ရဲယားဂန်းလက်နက်ဖြင့် ပွင့်နေသော အိမ်ပြတင်းထဲသို့ ပစ်သွင်းခြင်းအားဖြင့် လူသတ်သမား ထွက်လာနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါကျမှပင် လူသတ်သမားအား ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနိုင်သော အခွင့်အရေး ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဆက်လက်၍ တိုက်တွန်းပြောဆိုခဲ့သည်။ တိုင်အောင် ကိုမြဒင်က လက်မခံပါချေ။

“ငါလည်း ဒါကို တွေးမိတယ် - မင်းဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ - အိမ်ထဲမှာ တစ်ခါလည်း တောင် မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လည်း ရှိနေသေးတာထက် ထည့်တွက်ရဦးမယ်။ မေ့ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ မျက်ရည်ယိုကျည်က ထွက်တဲ့ အစိုးအငွေ့တွေဟာ နနယ်တဲ့ကလေးငယ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသက်ထုတ်ယူနိုင်တာကို နားလည်ရမယ်”

မင်းဆွေ၏ တင်ပြချက်ကို ကိုမြဒင်က ခေါင်းခါယမ်းရင်း ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းတို့အနေနဲ့ ငါ့အမိန့်မရဘဲ အဲဒီအိမ်ထဲထဲ အရမ်းကာရာပစ်ဖို့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျန်တဲ့ရဲတွေကိုလည်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ် လိုက်နာဖို့ ပြောပြထားပါ။ ဒါဟာ - အမိန့်ပဲ”

ထိုအခိုက် ပြည်လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်လာသော လမ်းမြှောက်ကလေးထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မကြာမီ ရဲသားတစ်ဦးသည် ကိုမြဒင်ထံသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာ၍ ကိုမြဒင်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်၎င်းအား ရဲဂိုဏ်းယာလင်ကားမှ ရဲတပ်ကြပ်က လွှတ်လိုက်ကြောင်း နိဒါန်းပျိုးလေသည်။

“ကားနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့စောင့်နေကြတဲ့နေရာထဲ ဝင်လာတယ် - ဆရာ၊ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်တို့က ဆီးပြီး ပြန်လှည့်သွားခိုင်းထားသူက ဒီအိမ်ကလေးကို လာတာပါတဲ့။ အဲဒါ - သူ့ကားထဲကို ရှာကြတယ်။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ယောက်ျားအသုံးအဆောင်တွေနဲ့ အဝတ်အစားအချို့ရယ်။ နောက်ပြီး - ငွေလည်း ခုနစ်သောင်းကျော်ကျော်လောက် ပါလာတာတွေရတယ်။ နာမည်က မြတ်မော်ဦးတဲ့ ကျွန်တော်တို့သူ့ကို ဆီးသွားခွင့် မပေးသေးဘူး။ အဲဒါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကို...”

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် ရဲသား၏ အစီရင်ခံချက်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်တော့ချေး အဓိပ္ပာယ်က ပြည့်စုံရှင်းလင်းနေပြီးဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး၏ ကားရပ်ထားရာသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အမျိုးသမီးသည် ခပ်လတ်လတ် အော်စတင်ကားနက်ကလေး၏ လက်ထိုင်ဘီးပေါ်တွင် ထွေးအိသော မေးကလေးကို လက်မောင်းသားနှင့် အပ်ထားပြီး ပြာလက်သောမျက်သားအလယ်မှ မည်းနက်ရွန်းဝင့်သောမျက်လုံးအစုံကြီးကို မြင်အလားကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ရှည်သွယ်ကော့ကော့သောမျက်တောင်ကို တစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏ ဝါရွှေသော အသားသည် နံသာရောင် ဘလောက် (စိ) အတိုင်း ရေညှိရောင် မာစရိုက်လုံချည်တို့ဖြင့် ပကရလှသည်။ အမျိုးသမီး၏ အထက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ကလေးမျှ ရှိမည်ဟု လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်က နှီးနှင်းကြည့်မိသည်။

“ကဲ - အမိ - တဆိတ်လောက် အောက်ကို ဆင်းခဲ့ပါဦး”
ကိုမြဒင်က လေသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏ သွယ်ပျောင်းနူးညံ့သည့် လက်ချောင်းများက ကားတံခါးထက်ကိုင်ကို လှည့်၍ ဖွင့်လိုက်ကာ ခြေထောက်တစ်စုံက ခြေပြင်သို့ သက်သင်းလာသည်။

အကြောမပေါ်၊ ဖောင်းမို့သော ခြေဖမိုးပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ဖိနပ်၏ ဝါးဖြူဖြူက တင်းတင်းကလေး အိနေသည်။ ပြည့်တင်းသော ခြေမျက်စိ၊ ခြေပြင်သော ခြေကျင်းဝတ်အထက်မှ ကျစ်လျစ်သိမ်မွေ့သော ဆင်စွယ်နှစ်ဆင့် ခြေသလုံးသား၏ တစ်ဝက်အရောက်တွင် တင်းရင်းစွာ ဝတ်ထားသော ခြေရောင် ထမီအောက်နားက ကာဆီးထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကြောရှင်းသော ပေါင်တံနှစ်သွယ်နှင့် ကားစွင့်ပြည့်ဝန်းသော တင်သားများ၏ အလှကို ထင်ထားသော ထမီများအတွင်းသို့ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်၏။ ထိုနည်းတူ သေးငယ်သော ခါးအထက် နံသာရောင် ဘလောက် (စိ) အကျိုးအတွင်း ဝိုင်မတ်

ပြည့်တင်း၍ ပုံကျလှပသော ရင်သားစိုင့်နစ်မြှာ၏ ရှုမောဇွယ်ရာအချက်ကို လည်း ဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။ ပြေပြစ်တင့်တယ်သောပခုံးနှင့် ညက်ညောသော လက်တိုင်၏ ညာခပ်ယွန်းယွန်းတွင် ဆန်ကျိုးစေ့ဝန်း မဲ့ကလေး တစ်လုံး တည်ရှိလေသည်။

အမျိုးသမီးသည် လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်၏ တူရူသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တင်တင်မူ ဟန်ပါသော်လည်း မထိမဲ့မြင် အမူအရာမျိုး ပေါင်းစပ်ထားခြင်းတော့ မရှိပါချေ။ ကိုမြဒင်သည် အနီးသို့ ရောက်လာသော အမျိုးသမီး၏ ဝါရွေ့သော အသားရောင်၊ တောက်ပချောမွေ့ခြင်းကို မြတ်နိုးစွယ်ရာ တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် အသွင်မှာ ညှိုးငယ်နေပုံ ရ၏။

“လုံခြုံရေးမှူးပါလား ရှင်”

စုဝန်းအိစက်သော နင်းဆီလွှာနှုတ်ခမ်းက လှုပ်ရှားသွား၏။ ဖြူဖွေးစင်ကြယ်၍ ညီညာသော သွားကလေးများကို လှစ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက ငြိမ်ညောင်းသာယာလှသည်။

“ဟုတ်တယ် - ကျုပ်နာမည်က မြဒင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ - သူက ပြောပါတယ်”

အမျိုးသမီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော ရဲသားကို မျက်လုံးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ ဖြေကြား၏။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီး၏ နက်မှောင်ပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်တစ်စွေသည် စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးပေါ်သို့ ဝေ့ဝိုက်ကျလာသဖြင့် ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းဖြင့် အသာအယာ ပင့်တင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းအမြောက်တွင် ပြည့်ဝန်းသော ရင်သားဆိုင်တမိုမောက်သွားသည်။

“မော်က ဦးမြဒင်ကို အသက်တော်တော်ကြီးပြီမှတ်လို့...”

စင်ကြယ်သော ပုလဲသွယ်သွားကလေးများ လှစ်လိုက်သည်တွင် ညာယာကြည်လင်သော အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

ကိုမြဒင်၏ ရဲဝတ်ပုံမှာ တောင့်တောင့်ရောင့်ရောင့် မရှိသည့် တိုင်အောင် အလွန်အမင်း ကြေမှုနေပါသည်။ သို့သော် ရှူးဖိနပ်ကတော့ ဖုံများဖြင့် ပေနေလေသည်။ ကိုမြဒင်သည် မိမိ၏ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာမှ ခေါင်းကို ပြန်မတ်၍ အမျိုးသမီး၏ ပြေပြစ်ပြန့်ပြူးသော နဖူးပြင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်အသက် မငယ်တော့ပါဘူး”

“မော် ဆိုလိုတာက အဘိုးကြီး အောက်မေ့နေတာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အစိုးကြီးပါပဲ။ ကျုပ်အသက် (၃၅)နှစ် တော်ပါပြီ”

“နောက်ပြီး - သူတို့က ပြောတယ်။ ဦးမြဒင်ကို ရေခဲတုံးကြီးတဲ့”

ကိုမြဒင်သည် သူ့ရဲသားများအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သူတို့ကတော့ ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်း နာမည်ပေးထားတာပဲ။ ဒါတွေ ထားပေးတော့ မင်းက ကုန်းမြင့်လေးပေါ်က အိမ်ကို ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ။ ဒေါ်မြမြမှန် ဒေါ်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“ဒေါ်မြမြကို မော် တစ်ခါမမြင်ဘူး။ မသိခဲ့ပါဘူး ရှင်”

“ဒါဖြင့် - မင်းဆိုလိုတာက အဲဒီအိမ်မှာ အခုခိုလှုံနေတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဦးမြဒင်၊ မော်ဟာ ဦးမြဒင်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ နေလွင်မြင့်ရဲ့ အိမ်မအရင်းပါ”

လုံခြုံရေးမှူး ဦးမြဒင်သည် မယုံနိုင်သော မျက်လုံးဖြင့် စူးရှစွာ အမျိုးသမီးအား ချက်ချင်း အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ဤသိမ်မွေ့နူးညံ့လှပ၍ ရဲတင်းချွတ်လတ်သော အမျိုးသမီးနှင့် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော လူသတ်သမားသည် တစ်အူထုံဆင်းမောင်ရင်းနှမ ဆိုသည့် အချက်ကို ဟုတ်၊ မဟုတ် ရှတ်ဆရာက ဝေခွဲခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။ သို့သော် မြတ်မော်ဦးဆိုသော အမျိုးသမီးသည် သူ့အား လိမ်လည်ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်သကဲ့သို့ အတည်ပေါက်နှင့် နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်သည်ကိုလည်း အမျိုးသမီး၏ ဖြူစင်ရိုးသားသော အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အကဲခတ်နိုင်၏။

သို့တိုင်အောင် ကိုမြဒင်အနေနှင့် ကျေနပ်ပုံ မရသေးချေ။

“မင်းဟာ သေနတ်သမား စိုးလွင်မြင့်ရဲ့ အစ်မအရင်း ဟုတ်ရဲ့လား”

“မော်ဟာ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ - ရှင်ရယ်၊ မော် - ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ခဲဖူးပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ - မင်းက ဘာတိစ္ဆာ စိုးလွင်မြင့်နဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး”

“အခုအချိန်ဟာ မော်အနေနဲ့ စိုးကို တွေ့ဖို့ အလိုအပ်ဆုံး အချိန်လို့ ယူဆမိပါတယ် - ဦးမြဒင်၊ နောက်ပြီးတော့လဲ ...”

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် သူ့၏လက်ဝါးကြီးဖြင့် တား၍ အမျိုးသမီး၏ စကားကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်၏။

“တော်ပြီ - အမိ၊ မင်းဆိုလိုတာကို ကျုပ်နားလည်ပြီ (တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကလေးသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်၏)။ ငနဲလေးက အဲဒီအိမ်က စောင့်နေတယ်။ မင်းက ငွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေ ယူလာပြီး လစ်ထွက်ပြေးဖို့ ကူညီမယ် ဒီလိုမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ နေပါဦး - အစ်က ငနဲလေး အဲဒီအိမ်မှာ အကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်နေတာကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့တာလဲ”

ကိုမြဒင်က သူ့ဘာသာ တောက်ချက်ချရင်းက အမျိုးသမီးအား တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။

“မော်က ဝင်မွန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဌာနက လက်ရေးတိုလက်နှိပ် စက်စာရေးပါ။ အဲဒါက မောင်လေးစိုးက အိမ်ကလေးကနေပြီး မော်ဆီကို ခုနကပဲ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ မော်လည်း ချက်ချင်းပဲ အကူအညီပေးဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“ဒါကို ထားပါတော့၊ မင်းမှာ ငွေတွေကလည်း ခုနစ်သောင်းလောက် ပါတယ်မဟုတ်လား။ ဒီငွေတွေက ရော ခုချက်ချင်း ဘယ်ကရလာသလဲ”

“ကိုဝင်းမွန်ဆီက မော် ခဏဆွဲလာတာရှင်။ ကိုဝင်းမွန်ဆိုတာ ဇာတ်တို့ဌာနကတော့ (စ်)ပါ။ သူက မော်ကို သိပ်ပြီး အခွင့်အရေးပေးတာပဲ။ နောက်ပြီး

ဒီလောက်ငွေကိုလည်း ပြန်မဆပ်လည်း နေနိုင်ပါသတဲ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ - မော်လခထဲက အရစ်ကျပြန်ဆပ်ဖို့ မော် ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် မော်ပြောသည့် ဤအချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဝင် ယုံကြည်မိ၏။ မော်ကဲ့သို့ လှပကြော့ရှင်းသော အမျိုးသမီးကလေးထံမှ ငွေခုနစ်သောင်းခန့်ကို မည်သည့်အလုပ်ရှင်က မြှော်မြင်နေပါမည်နည်း။ တကယ်ဆိုတော့ မော်သည် ခုနစ်သိန်း၊ ခုနစ်သန်းမက တန်သည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် မော် ခုနစ်သိန်းမက တန်သည်၊ မတန်သည်မှာ ကိုမြဒင်အဖို့ ပြဿနာတစ်ရပ်အဖြစ် ခေါင်းရှုပ်ခံကာ တွေးမနေအားပါချေ။ သူ တွေးရမည့် အချက်မှာ အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်နေသော လူသတ်သမားကလေးအား လွတ်မထွက်အောင် ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်နှင့် မဖမ်းနိုင်ခင်စပ်ကြား အိမ်ရှင် ဒေါ်မြမြနှင့် ကလေးငယ်အား အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် နည်းလမ်းရှာဖွေရန်သာ ဖြစ်ချေသည်။

“ဒါပေမဲ့ - မင်းအနေနဲ့ စိုးလွင်မြင့်ဆီ သွားတွေ့ဖို့ ကျုပ် လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး - အမိ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ - အမိ - ဒီကနေ အေးအေးမေးမေး လှည့်ပြန်သွားဖို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ - ဦးမြဒင်ရယ် - မော်ဟာ သူ့အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း မေ့မထားစေချင်ပါဘူး ရှင်”

မြတ်မော်ဦး၏အသံသည် တုန်ယင်စွာဖြင့် ဝိုသံကလေးများပင် ပါလာလေသည်။ တင့်ရွန်းသော မျက်လုံးအစုံ၏ အရောင်သည် ညှိုးလျော့လာရာမှ မျက်ရည်ကြည်များပင် ရစ်ဝိုင်းလာချေပြီ။ လေးတိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းအကော့သည် ပျော့ညွတ်မယောင် ဖြစ်ရာမှ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ လေအနှော့ဝယ် ဆံယဉ်စကလေးများက လွင့်ဖိုး ဖျံ့ဝဲနေလေသည်။ ကိုမြဒင်က ဒါကိုကြည့်ရင်း ၎င်း၏ရင်တွင်းဝယ် ကြည့်နာသော စံစားမှု မသိမသာ လွှမ်းမိုးလာသည်နှင့် အမျိုးသမီးထံမှ ဘေးသို့ မျက်

နာလွှဲပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ရင်ဘတ်ကြီးကိုကော့၍ လက်နှစ်ဖက်
နောက်ပစ်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေလိုက်လေသည်။

“အေး - မင်းဟာ စိုးလွင်မြင့်ရဲ့အစ်မအရင်းဆိုတာကိုတို့မေ့မထားသလို၊
တို့ရဲသားတစ်ယောက်ကိုလည်း လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်က
စိုးလွင်မြင့်က အသေပစ်သတ်သွားခဲ့တာကိုလည်း တို့ သတိရနေပါတယ်
တာ”

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်က မကျေမချမ်းသံကြီးဖြင့် ဖြေကြားလိုက်သည်။
အမှန်အားဖြင့်လည်း သူ့မောင်အရင်းအကြပ်အတည်းရောက်နေခြင်းကြောင့်
အစ်မဖြစ်သူမြတ်မော်ဦး၏ ကြေကွဲခြင်းသည် ယာဉ်ထိန်းရဲသား အသတ်ခံရ
သဖြင့် ကျန်ရက်သူ သားမယားတို့၏ အားကိုးရာမဲ့ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ခြင်း
လောက် ခံစားမှု မပြင်းထန်ဟု တို့မြဒင်က ကောက်ချက်ချ၍ မြတ်မော်ဦး
အပေါ် ကြင်နာမိသည့်စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပေးပစ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။
တော်ရုံတန်ခိုးရုံ လူသာမန်တစ်ဦးအနေဖြင့် မြတ်မော်ဦး၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု
တို့မြင်ရလျှင် တုန်လှုပ်သွား၍ ချော့မော့နှစ်သိမ့်မည်မှာ မလွဲဖြစ်သော်လည်း
တို့မြဒင်ကဲ့သို့သော လူတစ်ဦး၏ အေးစက်မာကျောသောစိတ်ထားနှင့်
အသည်းနှလုံးကိုကား မြတ်မော်ဦးက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာအောင် မတတ်
နိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်အား ခင်မင်ရင်းနှီးသူ
အကြောင်းသိများက အေးစက်မာကျောသော အသည်းနှလုံးပိုင်ရှင်အဖြစ်
ရေခဲတုံးကြီးဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

“စိုးက ယာဉ်ထိန်းရဲသားကိုပစ်သတ်ခဲ့တာဆိုတာဟာ ဦးမြဒင်တို့ယူဆ
ချက် လွှဲမှားနေတာပါရှင်။ တကယ်တော့ - စိုး မသတ်ခဲ့ပါဘူးလို့ မော်ကို
တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောပါတယ်။ ဒါကိုလည်း မော်က ယုံကြည်ထားပါတယ်
ဦးမြဒင်”

အမျိုးသမီးက ထပ်မံကြိုးစား၍ ကိုမြဒင်အား ဖျောင်းဖျံ့ပြန်လေသည်။

“နောက်ပြီးတော့လည်း စိုးဒီအိမ်က ဓွာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဦးမြဒင်တို့တ
ပစ်ချမှားသေချာနေတော့ စိုးအနေနဲ့ ထွက်လာဖို့ရာ ခက်နေပါတယ်ရှင်။ ဒါကို
မော်က ကြိုးစားပြီး စိုးကို ခေါ်ထုတ်ပါရစေ။ မော်ရဲ့ မောင်အရင်းတစ်ယောက်
ကို မော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခွင့်ပြုပါ - ဦးမြဒင်။ ကိုယ့်အသွေးအသား
တစ်ယောက်ကို ဒီလိုအကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်
ဖြစ် မော်လို့ပဲ ရှိကြတော့မပေါ့ရှင်။ ဒါကြောင့် ...”

“တော်စမ်း - အမိ။ ဘာမှဆက်ပြီး လေရှည်မနေနဲ့တော့ - မင်းရဲ့မောင်
ဟာ လက်နက်ကိုစွန့်ပစ်ပြီး လက်မြောက်လို့အေးအေးသက်သာအဖမ်းခံရင်
တော့ ကျုပ်တို့က ပစ်မချဘူး။ ဒီပြင်နည်းနဲ့တော့ ဒီကောင်ဟာ လွတ်လမ်းမရှိ
ဘူး။ အဆုံးပြောရရင် သူက လက်နက်အားကိုးနဲ့ တို့ကို ခုခံနေသရွေ့တို့က
လည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာမဟုတ်တော့ ...”

ရေခဲတုံးကြီး ကိုမြဒင်အား ချစ်စဖွယ်မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး၏ ဖျောင်းဖျံ့
မှုမှာ အချည်းနှီးပင်။ ကိုမြဒင်က သစ်ပင်အုပ်၏အစပ်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေ
သည်။

“မော် - ရှင်းပြပါရစေ - ဦးမြဒင်။ တကယ်ဆိုတော့ - စိုးဟာ ငယ်ပါသေး
တယ်။ အခုမှ သူ့အသက်ဟာ (၁၉)နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

အမျိုးသမီးက ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ကိုမြဒင်နောက်
မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ရင်း တောင်းပန်နေတော့သည်။

“အဲဒီကောင်လေးဟာ အသက်(၁၉)နှစ်သာရှိပေမယ့် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့
ပြစ်မှုတွေက ဆယ်တိုးကြိမ်တောင် မကတော့ဘူး - အမိ။ ရိုးမူ၊ တိုက်မူ၊
အလစ်သုတ်မူ၊ ဇဲဝိုင်း အရက်မှူးရမ်းကားမူ၊ ဘိန်းချမှု စတဲ့ သူ့မှတ်တမ်းတွေ
ကို ကျုပ်အားလုံးလေ့လာပြီးပြီ။ ဒီနေ့ဟာ အကြီးဆုံးပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လိုက်
တာပဲ။ တာဝန်ကျယာဉ်ထိန်းရဲသားကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မူ။ ဒါကတော့
ခါတိုင်းပြစ်မှုတွေလို အသေးအမွှားမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်ခဲ့လား
အမိ။ ဒါဟာ - လူသတ်မှုကွ။ စိုးမြင့်လွင်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့မောင်ဟာ ကလေးမဟုတ်
တော့ဘူး။ ရာဇဝတ်ကောင်၊ လူသတ်သမား”

“မဟုတ်ဘူး - မဟုတ်ဘူး - ဦးမြဒင်ပြောတာ မော် မယုံနိုင်ဘူး။ စိုးက မော်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောတော့ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်က ရဲသားနဲ့ အတူရှိပြီး စိုးက စက်နန်းထားတဲ့ကားထဲမှာ စောင့်နေတယ်။ ပြုန်းဆိုသေနတ် သံ တစ်ချက်ကြားရပြီး ရဲသား လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကားကို မောင်းပြေးခဲ့တာပဲတဲ့။ ဒါကို - မော် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်။ ဦးမြဒင် - စိုးဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မော်ကို လိမ်မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ စိုးအနေနဲ့ ဒီပြစ်မှု တွေကူးလွန်ခဲ့တာမော်ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကလည်း အပေါင်းအသင်းမကောင်း လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ - စိုးဟာ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ရယ်လို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မော်မယုံကြည်နိုင်ဘူး - ဦးမြဒင်၊ မော် - လုံးဝမယုံဘူး။ မော်မောင်လေးဟာ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ရဲသားကို ဘယ်သူပစ်သတ်သလဲဆိုတာကို ထောင် - စိုး - သိခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။”

ကိုမြဒင်၏ ကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ကြီးနောက်မှ မြတ်မော်ဦးက မျက်နှာကလေး ပန်းရောင်သွေးကြွလာသည်အထိ ဒေါမာန်ပါပြီဖြစ်ပြန်လည် ဖြေရှင်းလိုက်လေသည်။ တခြားသော အချိန်တွင်သာ ဆိုပါမူ ယခုကဲ့သို့ မော် မျက်နှာကလေးနီမြန်းလာပုံမှာ တစ်ခက်ဖွယ်ရာ ကောင်းမည်မှန်သော်လည်း ဝတ္တုအခြေအနေ၌ အလဟဿ ဖြစ်ရပေမည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တစ်ဦး ဖြစ်သူလုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်မှာလည်း အေးစက်မာကျောသော အသည်းနှလုံးပိုင်ရှင် ရေခဲတုံးကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားခြင်းခံရသူဖြစ်သောကြောင့် မြတ်မော်ဦး၏ နဖူးကျောရှင်းခြင်း၊ မက်မောဖွယ်ရာ တင့်တယ်လှပခြင်းတို့မှာ အမှားဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါချေ။ ကိုမြဒင်အနေနှင့် လူသတ်သမားအား ဖမ်းမိနိုင်ရန်သာ အဓိက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်ချေသည်။

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် မြတ်မော်ဦးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။
 “တိတ်စမ်း - အမိ။ တိုသိရတဲ့ အချက်အလက်တွေ အရဆိုရင် စိုးလွင်မြိုင်နဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်ဟာ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကလေးကို အနကြမ်းစီးဖို့ ရောက်လာကြပြီး စိုးလွင်မြိုင်က ကားပေါ်က စောင့်လို့ အဖော်နှစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲ

ဝင်သွားကြတယ်။ ဆိုင်ရှင်နဲ့ ဓာတ်ဆီထည့်တဲ့ ရာတိတ်ကို မခုခံနိုင်အောင် ရာဘာပိုက်လုံးနဲ့ ပစ်ရိုက်လို့ မေ့မြောနေကြတုန်း ပြုန်းဆို တာဝန်ကျ ယာဉ်ထိန်းရဲသားဟာ အမှတ်မထင် ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပြီး ဝင်အလာမှာ အခြေအနေကို တွေ့သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ရဲသား လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သေနတ်သံကြောင့် ရောက်လာတဲ့ ရဲတွေလက်ထဲမှာ လူဆိုးနှစ်ယောက် မိလိုက်ပြီး စိုးလွင်မြိုင်ကတော့ ကားနဲ့ မောင်းထွက်လွတ်မြောက်သွားတယ်။ သူ့နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားတဲ့ ရဲပိုင်ယာလက်ကားက သတင်းပေးလို့ ဒီကောင် ဒီအိမ်ကလေးမှာ ခိုအောင်းနေကြောင်း တို့သိရတာပဲ။ စိုးလွင်မြိုင်ရဲ့အဖော်တွေ အစစ်ခံချက် အရတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲသားကို ပစ်သတ်သွားသူဟာ စိုးလွင်မြိုင်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း အခြေပေးကြတယ်ကွဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ - ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိုးရဲ့အဖော်တွေက စိုးအပေါ် အပြစ်ပုံချကြတာ”

မြတ်မော်ဦးက ခေါင်းမာစွာပင် ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်ပြန်တော့ -
 “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကို - တို့နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့် - သူတို့ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတဲ့ စိုးလွင်မြိုင်အပေါ် အပြစ်ပုံချတာများဖြစ်မလားလို့ ချက်ကင်လုပ်ကြည့်တော့ သူတို့ပြောစကားမှန်တာကို တွေ့ရတယ်။ ဖမ်းမိတဲ့ လူဆိုးနှစ်ယောက်အနက် ဓားမြှောင်ကိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဖယ်ထား၊ ကျန်တစ်ယောက်ရဲ့ သေနတ်တစ်ပွဲ (၄၅) ဖြစ်တယ်။ အသတ်ခံရတဲ့ ရဲသားကိုယ်ထဲက ရတာက စိုးလွင်မြိုင် အခုကိုင်နေတဲ့ သေနတ်က ပွဲ (၃၈) ဂျာမန် လုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူမြတ်မော်ဦး၏ မျက်နှာကလေးမှာ ညှိုးငယ်သွားစွာ ၏။ အမျိုးသမီး၏ လှပသော ခေါင်းကလေးကို ငုံ့လိုက်သည်တွင် တော့လျားသော မျက်တောင်သွယ်ကြီးများမှ တွဲလောင်းနီလျက်ရှိသော ငွေရောင်သံဥကလေးနှစ်စက်သည် မြောက်သွေ့သော ရော်ရွက်ဝါပေါ်သို့ တူးဆင်းသွားတော့သည်။

ထို့နောက် မြတ်မော်ဦးသည် ရွန်းစိုသောမျက်လုံးစုံဖြင့် လုံခြုံရေးမှူး
ကိုမြဲဒင်အား မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို အားတင်း
ထားလိုက်ပုံရ၏။

“မော် - စိုးကို သွားခဲတွဲပါရစေလားရှင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဦးမြဲဒင်တို့အနေနဲ့ ဥပဒေအရ အရေးယူတာကတော့ ယူပေါ့ရှင်။
ခုအတိုင်းဆိုရင် စိုးအနေနဲ့ရောဦးမြဲဒင်တို့ဘက်ကပါ အခြေအနေဟာ တင်း
မာနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ - စိုးကိုလက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံလာဖို့မော်
ကြီးစားကြည့်ချင်ပါတယ် - ဦးမြဲဒင်၊ မော်လေ - မော် တတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့
ယုံကြည်ထားပါတယ်ရှင်။ ဒီအချက်ကိုတော့ ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။ ခွင့်လည်း
ပြုသင့်တယ် မဟုတ်ပါလားရှင်”

အမျိုးသမီးကစိတ်တင်းထားသောလေသံဖြင့်ထပ်မံတောင်းပန်တိုးလျှိုး
ပြန်သည်။ ဤအခါတွင် လုံခြုံရေးမှူးကို ကိုမြဲဒင်၏ နားထင်ကြောကြီးများ
တင်းသွား၏။

“ကောင်းပြီလေ - မင်းစမ်းကြည့်ချင်ရင် စမ်းကြည့်ဦးပေါ့ကွာ။ ငါတော့
အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ သိပ်မမျှော်လင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - မင်းကို အိမ်အထိတော့
သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဟောဒီကွင်းစပ်ကနေပဲ လှမ်းပြောပေတော့”

လုံခြုံရေးမှူးကိုမြဲဒင်သည် မြတ်မော်ဦးအား ကွင်းစပ်သို့ခေါ်ဆောင်သွား
လေသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မင်းဆွေက ဝင်ချက်
စတာသေနတ်ကို ခါးစောင်းသို့ တင်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် ကွင်းစပ်မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးပေါ်သို့ လျှောက်
သွားလေသည်။ နက်မှောင်ပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်တစ်စွေသည် ဝင်းမွတ်
တင်းမော့သော နဖူးပြင်ထက်သို့ ပြေလျော့ကျလာပြန်သည်။ ဆံယဉ်ညွှန်များ
သည် လေဝယ်နေရာနေသကဲ့သို့ အမျိုးသမီး၏ ရေညှိရောင်ထဘီလေးက
တဖျတ်ဖျတ် လွင့်ပါးနေ၏။ ကွင်းစပ်ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်သောကြောင့် လေ

သရမ်းက အကာကွယ်မရှိ၊ ဆော့ချင်တိုင်း ဆော့ကစားနေသည်။ တစ်ချီ
တစ်ချီတွင် ပင့်လိုက်သော လေအဟုန်ကြောင့် ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ပြေပြစ်
လှပသောခြေသလုံးအရင်းမှအပြစ်အနာမရှိ၊ ဝကတိပြည့်ပြီးသော ဖူးဆစ်ကို
ရင်ခုန်လိုက်မော်ဖွယ်ရာ မြင်လာရသည်။

မြတ်မော်ဦးသည် ကော့ညွတ်သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေး
များကိုနှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်စက်တွင် ကာ၍စိုးလွင်မြင့်အား ခေါ်လိုက်လေသည်။

“စိုးရေ - စိုး”

ပြန်လည်ထူးသံကား ထွက်ပေါ်မလာချေ။ အမျိုးသမီး၏နောက်တွင်
လုံခြုံရေး ကိုမြဲဒင်နှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မင်းဆွေက ရပ်နေ၏။

“စိုး...”

အမျိုးသမီး၏အသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သည့်တိုင်
အောင် ဆွဲငင်မှုဓာတ်က အပြည့်အဝ ပါရှိ၏။

“မမမော် - လိုက်လာပြီလေ၊ စိုးရဲသေနတ်ကို လွှင့်ပစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ
ကွယ်။ သူတို့စိုးကိုပစ်စေရပါဘူး။ လုံခြုံရေးမှူးက ကတိပေးပါတယ် - စိုးရယ်၊
ထွက်သာလာခဲ့ပါ - စိုးရေ - စိုး”

အမျိုးသမီးသည် သနားစဖွယ် အော်ဟစ်လိုက်သည့်တိုင် အိမ်ကလေး
ဆီမှာဘာသံမှမကြားရချေ။ အမျိုးသမီးသည် စက္ကန့်နှစ်ဆယ်မျှ စိုးလွင်မြင့်၏
ပြန်လည်ပြောသံကို နားစွင့်နေသေး၏။ သို့သော် အကြောင်းမထူးခဲ့။
အိမ်ကလေးကား တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။

အမျိုးသမီး၏ ပရုံးကလေး ကြုံသွားလေသည်။ အမျိုးသမီး၏ပျက်နှာ
တွင် အလိုမကျခြင်း၊ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်မှုပန်ခြင်း စသည့်
တို့ကို ပေါင်းစပ်ထားသည့်အမှအရာ ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သက်မ
တစ်ချက်ကို ချလိုက်လေသည်။

“စိုး - မရှိတော့ဘူးထင်တယ် - ဦးမြဲဒင်”

မြတ်မော်ဦး၏အသံသည် တီးတိုးထွက်ပေါ်လာ၏။

“ရှိပါတယ်၊ စိုးလွင်မြင့်တင်မတဘူး၊ ဒေါ်မြမူနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခုလောလောဆယ်မှာ အဲဒီအိမ်ထဲက မိန်းမသားနဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုမှ အကာအကွယ် မပေးနိုင်သေးတာ အားမလို အားမရဖြစ်နေရတယ်”

“အိုး - ဦးမြဒင်ရယ် - စိုးဟာ အားနဲ့တဲ့မိန်းမသားနဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးငယ်အပေါ်မှာ ဘယ်တုံးကမှ အန္တရာယ်မပြုခဲ့ဘူးဆိုတာ ယုံထား စမ်းပါရင်”

မြတ်မော်ဦးသည် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့ နူးညံ့အိမ်ကသော နှုတ်ခမ်း ကလေးကို ငုံငုံကလေး စုလိုက်ကာ ကိုမြဒင်အား ဖြေရှင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ ခုထက်ထိတော့ အခြေအနေက ပြန်သက်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ - စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက် အောင် ငြိမ်သက်တာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး - အမိ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ စိုးလွင်မြင့် ဟာအိမ်တွင်းမှာရှိတဲ့ကလေးငယ်နဲ့အမျိုးသမီးကိုသူ့အတွက်အကာအကွယ် ယူပြီး လွတ်ပေါက်ကို ဖန်တီးဖို့ စိတ်ကူးရလာရင်တော့ဖြင့်...”

“အို - ဦးမြဒင်ပြောသလို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ စိုးဟာ ဒါလောက် အကြင်နာကင်းမဲ့တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

မြတ်မော်ဦးက ကိုမြဒင်၏စကားကို ဖြတ်တောက်၍ ငြင်းပယ်လိုက်လေ သည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ လူသားတိုင်းဟာ ကြင်နာတတ်တဲ့အသည်းနလုံး ရှိတတ်ကြတာချည်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ - ကမ္ဘာမီးလောင်၊ သားကောင်ချနင်းဆိုတဲ့ စကားပုံလို ဒေါ်မြမူနဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့အသက်နဲ့စတေးခြင်းအားဖြင့် ဒီကောင် အသက်ဘေး လွတ်မြောက်ကွက်ကို ဖန်တီးယူသွားမှာ စိုးရတယ် - အမိ”

ထိုအခိုက်တွင် နောက်ထပ်ကားတစ်စီးတိုးစိုက်လာလေသည်။ ကားပေါ် မှ ဆင်းလာသူကား သပ်ရပ်သော ရုပ်ရည်တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ထည်နှင့် ရဲဝတ်စုံကို ကျနသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ကြီးကြပ်ရေးမှူးကိုသက်ဇော်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဦးထုပ်တံဆိပ်ကို နေရောင် ခြည်ထိုးလိုက်သောအခါတွင် လက်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ မြတ်မော်ဦးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်သွား၍ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအား လှမ်း၍ အကဲခတ်နေ ၏။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကိုသက်ဇော်သည် တိုမြဒင်အနားသို့ အရောက်တွင် တိုမြဒင်က အလေးပြုလိုက်၏။ ကိုသက်ဇော် ဦးထုပ်ရွတ်လိုက်သောအခါ တွင် နဖူးအထက် ဆံစတွင်ရှိသော ဖွေကြောင်းထိပ်တွင် ဆံပင်ခွေလေးက ဝိုင်းရစ်နေသည်မှာ ကြည့်ကောင်းလှလေသည်။ ခုံညားလှပေသည်။

ကိုမြဒင်သည် ကိုသက်ဇော်အား တောင်ပူစာကလေးပေါ်ရှိ အိမ်ကလေး တိုလက်ညှိုးညွှန်လျက် လက်ရှိအခြေအနေကို ရှင်းပြနေ၏။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး တိုသက်ဇော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်၏။ ရဲမှူးကြီးနှင့် ဝါလာသော ရဲသားလေးဦး၏ လက်ထဲတွင် စတင်းသေနတ်ကိုယ်စီကိုက်ထား ကြ၏။ ကိုသက်ဇော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော မြတ်မော်ဦးအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုမြဒင်က ဤအမျိုးသမီး ရောက်လာပုံကို ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် ကိုမြဒင်သည် အမျိုးသမီးရှိရာသို့ လျှောက်လာ လေသည်။

“မင်း - ဒီအနားမှာ မနေနဲ့တော့ - ပြန်တော့ကွာ”

ကိုမြဒင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောချလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ ကြည် လင်သောမျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။

“ရှင် - ရှင်တို့ - ဘာလုပ်ကြဦးမလို့လဲဟင်၊ စိုးကို ဝိုင်းပစ်ကြတော့မလို့ လား - ဟုတ်လား - ဦးမြဒင်”

မြတ်မော်ဦး၏အသံသည် ဝိုင်းဝါလာသည့်တိုင်အောင် တုန်ရီနေ၏။

“တို့လည်း ရှောင်ထွက်သွားမယ် - အမိ၊ သူလုပ်ကွက်ကို သူ့ဘာသာ ဖန်တီးပါစေတော့၊ ဒီလိုလုပ်တော့မှပဲ အဲဒီအိမ်ထဲက အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေး ငယ်အဖို့ သက်သာရာရမယ်မဟုတ်လား”

“မော် - နားလည်ပါပြီ - ရှင်ရယ်၊ တကယ်တော့ - ရှင်တို့ ပြန်လှည့်သွား
မယ်ဆိုတာ လှည့်စားကွက်တစ်ခုလုပ်ဖို့ မဟုတ်လားဟင်၊ ဒီတော့ - စိုးက
ရတဲ့အခွင့်အရေးကိုသုံးပြီး အဲဒီအိမ်ကလေးက စွာမထွက်ခင်မှာ ရှင်တို့ဝိုင်း
ပြီး အသေပစ်ဖမ်းမလို့ မဟုတ်လားဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး - ဦးမြဒင်၊ ရှင်တို့
ဉာဏ်ဒါအကုန်ပဲလား၊ စိုးလို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့ လက်နက်
ကိုင်ရဲသားကြီးဆယ်ယောက်က မနုဿပစ်ကွင်းအဖြစ် ဖန်တီးကြမလို့ပေါ့
လေ - ဟုတ်လား - ဦးမြဒင်၊ ရှင်တို့ ခဲတွေမှ တရားမျှတမှု ရှိကြပါသေးရဲ့လား
ရှင်”

မြတ်မော်ဦး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျဉ်းမြောင်းစူးရှစွာဖြင့် လုံခြုံရေးမှူး
တို့မြဒင်၏ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရန်တွေ့နေလေသည်။

မြတ်မော်ဦး၏မျက်နှာသည် ကိုမြဒင်၏မျက်နှာနှင့် ထိလုနီးပါး ဖြစ်နေ၏။
တစ်မတ်စွယ်ရာ အမျိုးသမီး၏ သင်းယုံသောကိုယ်နဲ့သည် ကိုမြဒင်၏
နှာခေါင်းဝယ် ချိုချိုမွှေးမြလျက် ရှိ၏။ သို့သော် ကိုမြဒင်ကား တကယ့်ရေခဲ
တုံးကြီးပေတည်း။ မိမိပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီး၏အိသကြောင့်
တုန်ယင်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်းကွာ၊ တို့က ဒီနည်းနဲ့မလုပ်လို့ လူသတ်သမားကို တိုးကွယ်
ထားရမှာလားဟေ့၊ တို့တာဝန်ကျယာဉ်ထိန်းကို ဒီကောင်ပစ်သတ်တုန်းက
ရော ရင်ဆိုင်ပစ်ဖို့အခွင့်အရေး ပေးခဲ့လို့လား၊ သူ့ဟာသူ တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေတဲ့ ရဲသားတစ်ယောက်ကို မင်းရဲ့မောင်က သွေးအေးအေးနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့
တာကျတော့ တရားမျှတရဲ့လား၊ ဒါကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး - အမိ၊
အကောင်းဆုံးကတော့ ကျုပ်တို့အလုပ်ကို ဘာမှဝင်ရှုပ်မနေဘဲ ချက်ချင်း
လစ်ပေတော့ - အမိ၊ အဲဒါဟာ အမိအဖို့ရော၊ ကျုပ်တို့အတွက်ရော အကောင်း
ဆုံးပဲ”

ကိုမြဒင်သည် တင်းမာသော မေးခွန်းကြီးထောင်ထလာသည်အထိ အံ့ကို
ကြိတ်လိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးသည် မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
၏။ ထို့နောက် ကိုမြဒင်ပေါင်ကို သိမ်းကြိုးဖက်ထားသည်။

“မော် - ပြောပါရစေဦး - ရှင်ရယ်၊ မော်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်
ပါဦး၊ မော်အနေနဲ့ ဟောဒီလောကကြီးမှာ အရင်းအချာရယ်လို့ မောင်နမ
နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်ရှင်၊ မေမေဆုံးတုန်းကဆိုရင် မော်တို့မောင်နမဟာ
လူလားမမြောက်သေးကြပါဘူး၊ တတယ်တော့ - မေမေဆုံးခဲ့တာဟာလည်း
ဖေဖေလူရမ်းကားကြီးက နှိပ်စက်ခဲ့လို့ပါပဲရှင်၊ ဖေဖေဟာ (၂၄) နာရီလုံးလုံး
မှူးယစ်သောက်စားပြီး မယားနဲ့သားသမီးကို အမြဲတမ်းရိုက်နှက်ကန်ကျောက်
ခဲ့တယ်၊ မေမေဟာ ဈေးဘန်းခေါင်းရွက်ပြီး ဖေဖေ အရက်ဖိုး ရှာပေးခဲ့ရတဲ့
ဘဝမှာ မော်တို့မောင်နမကို ပညာသင်ပေးဖို့ဝေးလို့ ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်
တစ်လှည့်နဲ့ ဖေဖေရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုအောက်မှာ အသက်ရှင်ခဲ့ရပါ
တယ်၊ ဖေဖေမှူးလာပြီဆိုမှဖြင့် မေမေဟာ သားကိုတစ်ဖက်၊ သမီးကိုတစ်ဖက်
ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖက်ထားပြီး အိပ်ခန်းထောင့်မှာ စုနေကြရပါတယ်ရှင်။

မောင်လေးဟာ ဆာလွန်းလို့အိပ်သာ ပျော်ခဲ့ရတယ်၊ ညစာဆိုတာမစား
ရတာ များခဲ့ပါတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ ဖေဖေကို အရက်
ဖိုးမပေးနိုင်တဲ့အခါမျိုးကျရင် သားအိမ်ထုံးယောက်ဟာ တုန်နေအောင်ကြောက်
ရတဲ့ကြားက သေလုမြောပါး အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရပါတယ်၊ မေမေလည်း အဲဒီ
ဒဏ်တွေရယ်၊ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ဝေဒနာရယ် ပေါင်းစပ်ပြီး ဆုံးခဲ့ရပါတယ်၊
နောက်တော့ မော်တို့မောင်နမကို မေဖေအစ်မ အပျိုကြီးက ခေါ်ယူကျွေးမွေး
ပညာသင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ စိုးကတော့ ဖေဖေသွေးဆိုးပါခဲ့တယ်လေ၊ ကျောင်း
နေရာက ကျောင်းပြေးတေပေ၊ မကောင်းတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပေါင်းမိ
ရာက ဆိုးမိုးတိုက်ခိုက် လေလွင့်ပျက်စီးသွားရတယ်၊ စိုးရဲ့ဘဝဟာ အဖေ
ဆယ်လို့မရအောင် ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ စိုးနဲ့ အဖော်တစ်စု လူယက်ကျူးလွန်ရာက ထောင်နှစ်နှစ် ကျသွားပါရောရှင်။ အဲဒီတုန်းက မော်သွားတွေတော့ သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရ ကြောင်းပြောတာနဲ့ နှစ်စေ့လို့ထောင်က လွတ်လာရင် မော်နဲ့အတူ နေဖို့ရယ်။ သူ့အတွက် မော် အစစ အရာရာ အကူအညီပေးမယ့်အကြောင်းလည်း ပြော ခဲ့တယ်။ စိုးကလည်း လက်ခံတယ်လေ။ အမှန်ကတော့ စိုးဘဝတစ်လျှောက် လုံးမှာ ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းမယ့်လူရယ်လို့မရှိတော့ စိုး ဖျက်စီးလေလွင့်ရတာ သူ့အဖြစ်ချည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပါရဲ့လားရှင်။ ဒါနဲ့ - ထောင် က လွတ်လာပြီး မောင်နဲ့အတူနေတုန်းမှာ အဲဒီအဖော်နှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ် လိုက ဘယ်လိုဆိုပြီး ဒီအဖြစ်မျိုး ရောက်ရသလဲဆိုတာ မော် မစဉ်းစားတတ် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် - ဦးမြဒင်”

“ထားပါတော့ - မင်းဆိုလိုတာက ဘာလဲ။ လိုရင်းကို အမြန်ဆုံး ရောက် အောင် ပြောစမ်း - အမိ”

အမျိုးသမီးသည် ဒူးထောက်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ကို တခြားလူတွေက ရေခဲတုံးကြီး လို့ပြောကြတာ ဝဲ။ ရှင်မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးမှ ပါရှိသေးရဲ့လားရှင်။ ရှင်ဟာ တခြား လူတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကံလေ - မော် ဆက်ပြောနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ဘယ်သူဘယ်လို ခံစားရ၊ ခံစားရ ရှင်ကတော့ မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ကတော့ လက်တွေ့ကျကျ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်တာပဲ ရှိတယ်။ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်သူဟာ အပြစ်ရှိတယ်။ ဥပဒေကို မချိုးဖောက် သရွေ့လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ - ကောင်းတဲ့လူကို ကောင်းသလို ဆက်ဆံမယ်။ လူဆိုးကို ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့အလေ့အထ ငါ့မှာမရှိဘူး - ဒါပဲ။ ကဲ - မင်းဇာတ်လမ်း ဆုံးပြီမဟုတ်လား - ပြန်တော့”

“နေပါဦးရှင်။ စိုးအပေါ်မှာ မော် နားလည်မှုရှိသလို ရှင်လည်း နားလည် စေချင်တယ်။ သဘောပေါက်စေချင်တယ်။ မော်ဆိုလိုတာက စိုးရဲ့ဘဝဟာ

နာကြည်းခံပြင်းမှု၊ မကျေနပ်မှုတွေနဲ့ ပေါက်ဖွားလာရပြီး ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟစိတ်တွေနဲ့ ပြွန်းတီးတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ လို့သာ အခုအခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရတာပါရှင်။ အမှန်ကတော့ - စိုးရဲ့ပင်ကို စိတ်ဟာ တစ်ခါတလေများဆိုရင် မော်ထက်တောင် နူးညံ့ပွဲပါတယ်။ ဒီမှာ ဦးမြဒင် - ဒီအချက်ကို တွေးခေါ်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့ တွေးခေါ် မှုနဲ့ ဆင်ခြင်စဉ်းစားဖို့လိုပါတယ်ရှင်။ လူတွေရဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပေါင်း စပ်ထိတွေ့မှု ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှု မနောဇာတ်ရဲ့ ဝေဒနာခံစားမှုဆိုတဲ့ အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်မှုလေးတွေဟာ ခံစားချက်တစ်ရပ်အနေနဲ့ အင်မတန်သိမ်မွေ့လှပါတယ်ရှင်။ လက်တွေ့ကျကျ သရုပ်ဆောင်ဖို့ဟာ မလွယ်ပါဘူး”

“မောင်လေးဟာ ပင်ကိုစိတ်ရင်း နူးညံ့သော်လည်း စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်း နေတဲ့ မိခင်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်မှာ ပဋိသန္ဓေတည်နေရခြင်း၊ ဖခင်ရဲ့နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု အောက်မှာ နာကြည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း စတဲ့ မကျေနပ်မှုအပြည့်နဲ့ နနယ်တဲ့ ဘဝမှာ နေလာခဲ့ရခြင်း၊ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါကျတော့လည်း ဆိုးသွမ်းတဲ့ ဒုစရိုက် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပေါင်းစပ်ရခြင်း စတဲ့အဖြစ်တွေကြောင့် နူးညံ့သိမ် မွေ့တဲ့စိတ်ဟာ မီးခဲပြားဖုံးဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ် - ဦးမြဒင်။ ဒီတော့ ...

စိုးရဲ့စိတ်ဟာ ပြာဝန်းနေတဲ့ မီးခဲလေး ရဲ့လာအောင် တစ်နည်းအားဖြင့် ပင်ကိုစိတ်နိုးကြားလာအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါလို့ - မော် - တိုက်တွန်းပါရစေ ရှင်။ သူ့မှာလည်း လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝေဇ္ဇာစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာအောင် သဘောထား ပြည့်ဝစွာနဲ့ ဖော်ထုတ်ပေးပါရှင်”

“ကဲ - တို့ - ဘာလုပ်ပေးရမလဲ - အမိ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး။ တို့အနေနဲ့ တေဇော က သူ့ကို လက်နက်ချပြီး ထွက်လာဖို့ အော်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ - သစ်ပင်အုပ် ကိုကျော်ပြီး ကွင်းစပ်ကို တက်လာတဲ့လူဟာ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှန်း သိလို့ သူက အခြေပေးတယ်လေ ...”

“အမှန်ကတော့ - စိုးဟာ ပျော့ညံ့တဲ့သူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါရှင်၊ အခုအချိန်မှာဆိုရင် သူ့ကို ဝိုင်းပြီးပစ်သတ်ကြမှာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပါလိမ့်မယ် - ဦးမြဒင်၊ ဒါကြောင့် - ခုလိုလက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံဖို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေတာပါ။ အမှန်မှာတော့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းလိုက်ရင် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နံရံထောင့်ကို ပြေးကပ်ပြီး လိုက်ဖမ်းတဲ့ လူရင့်မာကြီးကို ပြန်လည်ကုတ်ခြစ် ရန်ပြုတတ်တဲ့ဓမ္မတာကို နားလည်သဘောပေါက်ရင် မောင်လေးရဲ့အခြေအနေဟာလည်း မယဉ်ပါးတဲ့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ဘဝမှာ ရှိနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်ရှင်။ ဒီတော့ - မော် - နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ကြီးစားပါရစေ - ဦးမြဒင်၊ ဒီတစ်ကြိမ် မှာ အိမ်ထဲထဲထဲ အရောက်သွားပြီး စိုးကို ဖျောင်းဖျခေါ်ထုတ်ခွင့်ပြုပါနော် ရှင်”

“ကျုပ် - ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး - အမိ”

မြတ်မော်ဦး၏ ခွင့်ပန်ချက်ကို ဦးမြဒင်က ပြတ်တောင်းစွာပင် ငြင်းပယ် လိုက်၏။ အမျိုးသမီးကတော့ ဖွဲ့ကြီးလှပါပေသည်။

“ဒီမှာ ဦးမြဒင် - မော် - အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ စိုးဟာ သူ့ရဲ့ သေးမှာ မော် ရပ်တည်နေခြင်းဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုဟာ ပြေပျောက်ပြီး လက်နက်ချအဖမ်းခံမှာ သေချာပါတယ်ရှင်”

“တော်လောက်ပါပြီ - အမိ၊ ခုတောင်မှ ဒီကောင် အစို့မှာ ဓားစာခံ နှစ်ယောက်က အသင့်ရှိနေပြီးသား၊ အမိပါဆိုရင် သုံးယောက်ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်”

ကိုမြဒင်သည် မြတ်မော်ဦးအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မြတ်မော် ဦးသည် မျက်လုံးကလေးဖြင့် အသနားခံသည့်အမူအယာကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် - မော်နဲ့အတူ ဦးမြဒင်ပါ လိုက်ခဲ့ပါလားရှင်၊ ရှင်ရဲ့သေနတ်ကို လည်း ထားခဲ့ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ ရှင်တို့အားလုံးရဲ့

ယုံကြည်မှုကိုလည်း ပြသရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ - သူပင်ကို နူးညံ့တဲ့ စိတ်ရင်းဟာ ပေါ်လာပြီး ဦးမြဒင်တို့ လိုချင်တဲ့အခြေအနေကို ရောက်မှာ မလွဲပါ”

ကိုမြဒင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ခါယမ်း လိုက်သည်။ နှုတ်မှမူ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောပါချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည်လည်းကောင်း၊ ရဲများသည်လည်းကောင်း တွေဝေနေ ကြ၏။

“ဘာကြောင့်မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ - ဦးမြဒင်ရယ်၊ ဦးမြဒင်မှာ အဲဒီလိုရင်ဆိုင် ရဲတဲ့သတ္တိမရှိရင်တော့ မော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဦးမြဒင်အပေါ်မှာ မော် ယုံကြည်ကြီးစားမိတာလည်း အလကားဖြစ်ရတာပဲ”

“အိမ့်မဟုတ် - စိုးဟာ မော် ကြီးစားမှုကြောင့် လက်နက်ချပြီး ထွက်လာ သည့်တိုင်အောင် ဦးမြဒင်တို့က ပုဂ္ဂိုလ်စွဲအရ တို့ရဲရဲသားတစ်ယောက်ကိုပင် သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ဟာ ခု လက်နက်ချထွက်လာခိုက်မှာ ပြန်လည်လက်စား ချေမယ်လို့ကြံစည်ထားရင်တော့ဖြင့် ဦးမြဒင်ဟာ မော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ငြင်း ပယ်တာဟာ သဘာဝကျပါတယ်လေ”

မြတ်မော်ဦးသည် အားလျော့လေသံဖြင့် ပြောရာမှ မျက်နှာကလေးမှာ သိသိသာသာကြီး ညှိုးငယ်သွားရှာသည်။

လုံခြုံရေးမှူးကိုမြဒင်သည် သူ့အား သတ္တိကြောင့်သည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကောင်း၊ လက်နက်မဲ့တရားခံအား ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ရန် ကြံရွယ်ထားသည်ဆို ခြင်းကိုလည်းကောင်း လုံးဝခံနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။ သူတို့ယခုကဲ့သို့ ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းအားဖြင့်လည်း လူသတ်သမား ထွက်လာရန်ဝေးစွ၊ တစ် ချိန်ချိန်တွင် ဒေါ်မြမြမှနှင့် ကလေးငယ်အား အန္တရာယ်ပြုမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရ သေးသည်မဟုတ်ပါလော့။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုမြဒင်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချလိုက်ပြီးနောက် မြတ်မော်ဦးအား ကတိငယ်လိုက် သည်။

“ကောင်းပြီလေ - ကျုပ်စမ်းကြည့်မယ်”

ကိုမြဒင်သည် စလွယ်သိုင်း သေနတ်ခါးပတ်ကို သေနတ်နှင့်တကွ ဖြုတ်၍
ဘေးသို့ ရောက်လာသော ရဲဘဲကြပ်ကြီး မင်းဆွေအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကိုသက်ဇော်သည် ဘာတစ်ခုမှ မဝင်ပြောဘဲ ကိုမြဒင်၏မျက်လုံးထဲ
သို့စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်။ မြတ်မော်ဦး၏ ရွန်းလှဲသော မျက်ဝန်းစုံတွင်
ပီတိဟုန်လွှမ်းသည့် မျက်ရည်များ ပြည့်လွန်းလာလေသည်။

“ရှင် - ရှင် - စိုးအပေါ်မှာ ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လားဟင်။ စိုးဟာ
လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာပြီပေါ့နော်။ မော် - မော်
ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ ဒီအတိုင်းဆို - ဦးမြဒင်ဟာ အားကြီးသဘောထား
ပြည့်ဝပါလားရှင်။ မော် - စောစောက စွပ်စွဲခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်နော်”

မြတ်မော်ဦးက ခရားရေလွှတ်ပြောနေရာမှ နူးညံ့ညက်ညောသော လက်
ဝေါင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုမြဒင်၏ လက်ကြီးကို ပွတ်သပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း တောင်းပန်
လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အမှန်ကိုပြောရရင် စိုးလွင်မြင့်အပေါ်
ယုံကြည်သက်ဝင်တယ်ဆိုတာထက် ခုအခြေအနေမှာ ဒီကောင့်ဘက်က
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ခဲ့တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ စွန့်ပြီးလှုပ်ရှားရတော့မှာပဲ။
ဒါမှသာ - ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ အပြောင်းအလဲဟာ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့
ယုံကြည်တယ်”

ကိုမြဒင်သည် မြတ်မော်ဦး၏ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကို
ချေဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုမြဒင်သည် တောင်ကုန်း
ပေါ်မှ အိမ်ကလေးရှိရာသို့ မျက်နှာမူ၍ အမျိုးသမီးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲရပ်လိုက်
တော့သည်။

ထို့နောက် ကိုမြဒင်နှင့် မြတ်မော်ဦးတို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးချင်းယှဉ်
လျက် တောင်ပူစာကလေးပေါ်သို့ ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း
လျှောက်သွားကြလေသည်။

လန်းဆန်းစေသည့်လေနက အကာအကွယ်ကင်းမဲ့စွာ တိုက်ခတ်လာ
၏။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို ရှုရှိုက်ရသည်မှာ အပန်းပြေစေသည်။
ဦးနှောက်ကြည်လင်စေသည် မှန်သော်လည်း သည်းထိတ်ရင်ဖိုသော စိတ်
အာရုံခံစားမှုမှာ မူဖြေဖျောက်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ပြတင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသော အဖြူခံတွင်
သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်ထားသည့် ခန်းဆီးကလေးသည် လေသရမ်းဆော့တိုင်း
တစေ့တစေ့လှုပ်ရှားမြဲပင်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြတင်းကွယ်မှ
စောင့်ကြည့်နေခြင်းကို ကိုမြဒင်က မသိစိတ်ဖြင့် မှန်းဆနိုင်လေသည်။ စောင့်
ကြည့်နေသူ၏ လက်တွင်းမှ ဖွင့်(၃၈) ဂျာမန်လူဂန်သေနတ်ပြောင်းသည် မိမိ
၏ရင်ဝကိုပင် ချိန်ရွယ်ထားလေသလော ...။

မြတ်မော်ဦးဆိုသည့် အလွန်အမင်းလှပသော မိန်းမပျိုကလေးသည်
သူ့အားထောင်ချောက်ဆင်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသလောဟူသော
သံသယစိတ်လွှမ်းမိုးလာသည်မို့ လျှောက်လာရင်းမှ သေးမှတ်မော်ဦးအား
တစ်ချက်ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် သန့်ရှင်းဖြူစင်၍ ကြည်လင်ဝင်းပကာ အပြစ်
ကင်းသောအသွင်ကိုဆောင်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးနှင့်သူ့ဖောင်စိုးလွင်မြင့်
သည် လူသတ်သမားမဟုတ်ကြောင်းနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လူငယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ခိုင်ခိုင်မာမာ သန့်ဉာဏ်ချထားဟန်တူ၏။ စိုးလွင်မြင့်
သည် သူ့အားလည်းကောင်း၊ သူနှင့်အတူပါလာသော ရဲမှူးကိုမြဒင်အားလည်း
ကောင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အန္တရာယ်ပြုမည်မဟုတ်ဟု မြတ်မော်ဦးက
ယုံကြည်စိတ်ချထားဟန်တူလေသည်။

အမျိုးသမီးသည် သူမထက် ခေါင်းတစ်လုံးပို၍မြင့်သော ကိုမြဒင်တို့
အားပေးသည့်အပြုစိုက်တစ်ချက် သန်းလိုက်ပြီးနောက် စိုးလွင်မြင့်အပေါ် သူ
ယုံကြည်ထားကြောင်း ပြသသည့်သဘောဖြင့် ကိုမြဒင်၏လက်ကို ခြံဖွဲ့
ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကဲ - ကြည့်စမ်းပါဦး - ဦးမြဒင်၊ စိုးဟာ ရှင်တို့ထင်သလို မဆိုးတာ တွေ့ရပြီမဟုတ်လားဟင်”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပုဏ္ဏရိတ်ပင်တန်းနှစ်သွယ်၏ အလယ်သို့ပင် ရောက်လာချေပြီ။ ကွင်းအစပ်မှ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မင်းဆွေအပါအဝင် ရဲသားများက တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေကြသည်မှာ အသက်ရှူရန်ပင် သတိရကြပါ၏လောဟု တွေးတောစရာပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အသက်ပြင်းပြင်းမရှူမိသည်မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးရှေ့သို့ ရောက်နေသော ကိုမြဒင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မြတ်မော်ဦး တွဲထားသောလက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် အသင့်အနေအထားကို ပြင်လိုက်၏။

လျှိုမြရေများ ကိုမြဒင်သည်

မယုံနိုင်လောက်သော လျှပ်ဖြူဖြူ
ဖျတ်လတ်မှုဖြင့် ဖိုးလွင်မြင့်နောက်သို့
ပြေးလိုက်သွားကာ အိမ်အောက်ဖေး
တံခါးသို့ ရောက်ရောက်ပေးပြီးဖြစ်နေသော
စိုးလွင်ဖြင့်အပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်အုပ်
လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်း
အတွင်း ဟောပြောအိတ်အတွင်းရှိ
လက်ထိတ်ထုတ်၍ ဖိုးလွင်မြင့်၏
လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ခတ်
လိုက်၏။ ပြီးလျှင် လျှပ်ပစ်ထားသော
သေနတ်ကို လက်ကိုင်ပစ်ဖြင့်
ကောက်ယူထုတ်ကိုင်ကာ ...

လက်နက်ပင် မပါသော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ပင် မဟုတ်ပါလော။ အမျိုးသမီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ခုလောက်ဆိုရင် - ဦးမြဒင်မှာ လက်နက်မပါတာကို တွေ့ရခြင်းဖြင့် သူ့ကို ရန်ပြုဖို့လာတာမဟုတ်မှန်း စိုးနားလည်နေပါပြီရှင်။ ဒါကြောင့်သာ ဒီအထိ မော်တို့ ရပ်တည်နေနိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

မြတ်မော်ဦးက ကျေနပ်အားရသော အပြုံးဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြုံးပါချေ၏။

“စိုးရေ - မင်းကို ဘယ်သူမှ ရန်မမူပါဘူးကွယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးတော့”
အမျိုးသမီးက မိခင်၏ ကြင်နာမှုမျိုးအပြည့်အဝဖြင့် မောင်ငယ်အား ဖျောင်းဖျာသည့်လေသံကို သုံးလိုက်၏။

ဖြူစင်ခိုင်မြဲသော သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးပါတကား။
“တွန်းဝင်ခဲ့လေ...”

အိမ်ထဲမှ စိုးလွင်မြင့်၏အသံသည် မပျော့ပျောင်းလှသော်လည်း မာကျောခြင်းအလျဉ်းမရှိပါပေ။ ကိုမြဒင်သည် အသက်အောင့်၍ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်ကာ ဖွင့်လိုက်လေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများကို နိုးကြားဖျတ်လတ်စေရန် အသင့်ပြင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ စူးစိုက်လေ့လာလိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ သူပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရသူမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်နေသော ဒေါ်မြမြမှ ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြမြ၏ လက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ်ကို ပွေ့နှိုးထားစဉ် ဒေါ်မြမြ၏ မျက်နှာသည် သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်အသွင်အပြင်ကို တောင်ယူထားပေသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် သွေးတစ်စက်မှ မရှိဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ဖြူရော်နေသည့်ဆံပင်များသည် ဓနိဇရိပွယောင်းနေပြီး ကြောက်ရလွန်းသော ကြောင့်ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းမှာ ပွင့်ဟနေသည့်တိုင် အသံလုံးထွက်မလာပါတော့ချေ။ ပို၍တိမ်းမူညှပ်စွာ

ဖော်ပြရပါမူ အပြုပြင်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် မတ်တတ်နေနေသည်ဟု ပင်ဆိုနိုင်၏။ သူမ၏လက်တွင်းမှ ကလေးငယ်ကတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိဟန်မဟုတ်။ အသက်ပြင်းပြင်းရှု၍ အိပ်မောကျနေလေသည်။

စိုးလွင်မြင့်သည် အမျိုးသမီးကြီးနောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူ၏ ဘယ်လက်ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီး၏ခါးကို နောက်မှ သိမ်းဖက်ထားပြီး ညှာလက် တွင်းမှ လူဂါသေနတ်၏ ချိန်သီးသည် ကိုမြဒင်၏ ရင်ညွှန်ကို ချိန်ထားလိုက် သည်။ သူသည် ကိုမြဒင်အား မျက်တောင်မမတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပေ၏။

“စိုး - အေးအေးသက်သာ အဖမ်းခံလိုက်ပါကွယ်၊ ဦးမြဒင်ဟာ စိုးကို ခုန်မှဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ ပါမလာတာကို စိုး တွေ့တယ်မဟုတ်လားကွယ်”

မြတ်မော်ဦးက ယုယကြင်နာစွာဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“အသာနေစမ်း - မမမော်၊ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့ - စိုး မကြားချင်ဘူး”

စိုးလွင်မြင့်၏အသံသည် မာကျောခက်ထန်လာချေပြီ။ သူ၏မျက်လုံးများ သည် တောက်ပြောင်လျက်ရှိပြီး ကိုမြဒင်ထံမှ မရွာပါပေ။

“မောင်လေး - စိုး - မပြောတာ နားထောင်ပါကွယ်။ မင်းဟာ လူသတ် သမား မဟုတ်ဘဲနဲ့ မမိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ လက်နက်ချပြီး ဦးမြဒင်နဲ့ လိုက်သွားပါ လား - စိုးရယ် - နော် - မောင်လေး - နော် - နော်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် စိုးလွင်မြင့်သည် မြတ်မော်ဦးအား စကားမပြန်ပါတော့ ချေ။ ၎င်း၏လက်တွင်းမှ လူဂါသေနတ်သည် တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ မြောက် လာ၏။ သေနတ်ကို ထားသော သူ၏လက်ချောင်းများမှ လက်ဆစ် များသည် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ထားသောရသောကြောင့် ဖြူရော်နေ၏။

ကိုမြဒင်အဖို့ ဤအခြေအနေသည် သဘောတွေ့စရာမကောင်းလှပါချေ။ သို့သော် ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းလှသော ကိုမြဒင်သည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။ အေးအေးတည်ငြိမ်စွာပင် သေနတ်ပြောင်းဝကို စိုက်ကြည့်

နေခဲ့၏။ စိုးလွင်မြင့်သည် နားထင်ကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်။ အံကို ကြိတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။

“စိုး - မောင်လေး”

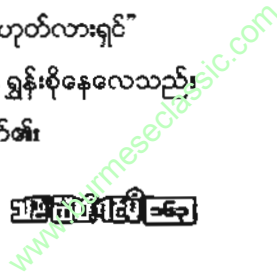
မြတ်မော်ဦးသည် အသံကုန် အော်ချလိုက်ပြီးနောက် ရပ်တည်နေရာမှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

စိုးလွင်မြင့်၏ လက်ထဲမှ လူဂါသေနတ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။ ငနဲလေး၏မျက်နှာသည် ရှုံ့သွားပြီး နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ကာ သေနတ် တိုဘေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ထိုနောက် မြားပစ်လိုက်သကဲ့သို့သော အဟုန်ဖြင့် ရုတ်တရက် လှည့်၍ အိမ်နောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားလေ သည်။

လုံခြုံရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် မယုံနိုင်လောက်သော လျင်မြန်ဖျတ်လတ် မှုဖြင့် စိုးလွင်မြင့်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကာ အိမ်နောက်ဖေးတံခါးသို့ ရောက်လုနီးပါးဖြစ်နေသော စိုးလွင်မြင့်အပေါ်သို့ ပျော်ပါးစွာ ခုန်အုပ်လိုက်လေ ၏။ ထိုနောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းရှိ လက်ထိတ်ကို ထုတ်၍ စိုးလွင်မြင့်၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ခတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် လွှင့်ပစ်ထားသော သေနတ်ကို လက်ကိုင်ပုခါးဖြင့် ကောက်ယူထုတ်ကိုင်ကာ စိုးလွင်မြင့်ကို အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ တစ်ဆင့် ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ မြတ်မော်ဦးလည်း ကိုမြဒင်တို့ဘေးမှ လိုက်ပါခဲ့သည်။

“စိုးဟာ လူသတ်သမား မဟုတ်ပါဘူးလို့ မော်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား တင်။ ခုဆိုရင် ကြည့်လေ - စိုးဟာ ဦးမြဒင်ကို ပစ်သတ်ဖို့ အခွင့်အရေးရလျက် နဲ့ သေနတ်လွှင့်ပစ်ခဲ့တာကို ထောက်ရင် သိနိုင်တာပဲရှင်။ အခု - စိုးကို မော် နားလည်ယုံကြည်သလို ဦးမြဒင်လည်း နားလည်ပြီး မဟုတ်လားရှင်”

အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ရွှန်းစိုနေလေသည်။ တိုမြဒင်သည် မြတ်မော်ဦးအား ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်အနေနဲ့ စိုးလွင်မြင့်ရဲ့စိတ်ထားကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည် သဘောပေါက်ပါပြီ”

ကိုမြဒင်က ညင်သာစွာ ဖြေကြားလိုက်တော့သည်။

လုံမြဲရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် ဌာနချုပ်ရှိ ၎င်း၏အခန်းအတွင်း၌ အစီရင်ခံစာရေးနေခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးနောက် အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လေသည်။

နေရောင်သည် ပြတင်းသံဆန်ကာကို ဖြတ်ကျော်လာရသောကြောင့် တိုမြဲဒင်၏ စားပွဲပေါ်တွင် သံဆန်ကာကွက်ကလေးများက လှပစွာ အကွက်ဖော်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကိုသက်ဇော်ဝင်လာသည်ကို ကိုမြဒင် တမောကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြန်တော့မလား - ဇိုးမြဒင်”

“ဟုတ်တယ် - ကိုဇော်၊ ကျွန်တော် - စိုးလွင်မြင့်သေနတ်ကို စစ်ဆေးရေးဌာန သွားပို့ရဦးမယ်။ ပြီးတော့ - တစ်ဆက်တည်း ပြန်တော့မယ်”

ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကိုသက်ဇော်သည် ကိုမြဒင်၏ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ - မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မြတ်မော်ဦးကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောခဲ့ရတာလဲကွ”

ကိုမြဒင်သည် ကိုသက်ဇော်၏အမေးကို ပြန်မဖြေပါချေ။

“ပြောစမ်းပါဦး - ဇိုးမြဒင်ရ။ တကယ်တော့ - စိုးလွင်မြင့်ဟာ မင်းကို လူငါ့သေနတ်နဲ့ အသေပစ်သတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားကွ။ ဒါပေမဲ့ - သူ့သေနတ်က

ပိတ်ဆို့ပြီး ဂျမ်းဖြစ်သွားလို့သာ မင်း မသေတာ။ ဒါကို - ဘာဖြစ်လို့ မြတ်မော်ဦး ကို ဖွင့်မပြောခဲ့ရသလဲဆိုတာ ငါ နားမလည်နိုင်ဘူးကွာ”

“ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး - ကိုဇော်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မြတ်မော်ဦးဟာ သူ့မောင် စိုးလွင်မြင့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချထားတဲ့ပီတိလေးကို ဖျက် ဆီးမပစ်ချင်ဘူး။ အမျိုးသမီးအနေနဲ့ ဒီအတွက်ကိုတော့ စိတ်မထိခိုက်စေချင်ဘူး - ကိုဇော်။ သူ ထင်မြင်ယုံကြည်ထားတာကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ချေဖျက်ရမှာ ဝန်လေးနေခဲ့မိလို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ - နောက်တော့လည်း သိမှာပဲ မဟုတ်လားကွ။ အမှန်က မြတ်မော်ဦးရဲ့အယူအဆ လွဲမှားနေတာပဲ - ဇိုးမြဒင်။ ဒါကို - မင်း ထောက်ပြသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ရှိပါစေတော့ - ကိုဇော် - ရှိပါစေတော့။ စိုးလွင်မြင့်ပစ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ သေလည်းမသေ၊ ဘာမှလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့တာမဟုတ်တော့ ...”

လုံမြဲရေးမှူး ကိုမြဒင်သည် စကားကို ဆုံးအောင်ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပခုံးကျယ်ကြီးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ရုံးခန်းတံခါးဝသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကိုသက်ဇော်သည် ကိုမြဒင်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“တကယ်ဆိုတော့ - မင်းဟာ သူတို့ပြောကြသလို ရေခဲတုံးကြီး မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ။ ရေခဲတုံးကြီးဆိုတဲ့ နာမည်ဟာလည်း မင်းနဲ့ မတန်တော့ဘူး ဇိုးမြဒင်။ မင်းဟာ မြတ်မော်ဦးနဲ့ တွေ့လိုက်ရကတည်းက ရေခဲတုံးကြီးဟာ အရည်ပျော်ကျသွားပြီပေါ့ကွာ - ဟား - ဟား - ဟား။ ရေခဲရေ - ရေခဲရေ ဖြစ်သွားပြီကွ - ဟား - ဟား”

ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကိုသက်ဇော်သည် ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်သော ကိုမြဒင်အား မှတ်ချက်ချရင်းက အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူပျိုဟိုင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုမြဒင်သည် သူ၏ လင်နို့ဘဝားကို မောင်းရင်းက ...

မြတ်မော်ဦး၏ မြတ်နိုးစွယ်ရာ သင်းယုံသောကိုယ်နဲ့ကို တ.သကောင်း
တ.သနေပေမည်။

သို့တည်းမဟုတ်၊ မြတ်မော်ဦး၏ပြည့်တင်းနူးညံ့ညက်ညောသောလက်
ဖဝါးကလေးနှင့် ဓနွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ရသောအတွေ့ကို ပြန်လည်သုံးသပ်
ကောင်း သုံးသပ်နေပေလိမ့်မည်တကား။

.....> ဆွေဖြင့်

စာမူရှင်များသို့။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့သောစာမူများ၌
အချို့စာမူရှင်များသည် ဆက်သွယ်ရန်နေရပ်လိပ်စာ မပါရှိခြင်း၊
နေရပ်ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း၊ ဆက်သွယ်ဖို့ဝမ်းချိုမရှိခြင်း စသည့်
အဆက်အသွယ် ရှိပါသည့် စာမူရှင်များအနေနှင့် လူကိုယ်တိုင်ပြင်ပထု
ကိုယ်စာလုပ်ဖြင့်ပြင်ပ စာမူနှင့် လက်ဆောင်စာအုပ် ထုတ်ယူနိုင်ရန်
ဆက်သွယ်ပုံ ပြက္ခဒိန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

အရှင်ရောက်ကလေး
လေးသစ်ခို

ပျဉ်းမာန် နှစ်ပတ်လုံး ပျဉ်းမာန် ပြန်ပျဉ်း ပြန်ပျဉ်း ပျဉ်းမာန် နှစ်ပတ်လုံး ပျဉ်းမာန် ပြန်ပျဉ်း

ညက မှောင်မည်းလွန်းလှသည်။ လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်ဝယ် စိန်ပွင့်လေးများ တဖွဲဖွဲကျနေသည့်နှယ်။ မိုးက ခပ်စွေစွေလေးရွာနေသည်။

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာသော ကားငယ်များ၏ မီးရောင်တန်းများက လျှပ်ပြက်သလို ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မိုးက ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရွာချလိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် ကားလေးတစ်စီး မီးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ကားရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်ရပ်ပြီး တားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး သေးမှ ဝှန်တိုချတာ အပြင်မှ လူကို မိန်းကလေးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကားတားတာလဲဟင်”

ကားကို တားသည့်လူက တားသေးကို ရောက်သွားသည်။ မိုးကာခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ထားသော လူဝကြီး၏ မျက်နှာသည် အဆီများပြန်နေသဖြင့် မီးရောင်လဲ့လဲ့တွင် ကြေးနီရောင်ပေါက်နေသည်။ ထိုလူဝကြီးက မိန်းကလေးတို့ ကြည့်ပြီး ...

“ဦးရဲ့ကား ဟိုနားမှာ ပျက်သွားလို့ပါ” ဆိုပြီး မမြင်ရသည့်လမ်းဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာကို လက်ညှိုးတိုးပြလိုက်သည်။ ကားထဲက မိန်းကလေးက မမြင်ရသည့်နေရာကို ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

ကားကို တားသည့် လူဝကြီး၏ လက်ထဲမှ တုတ်က လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး မိန်းကလေး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“ခွပ်ခနဲ” မြည်သံနှင့်အတူ မိန်းကလေး ခွေကျသွားသည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ မိန်းကလေးအား ဆွဲယူလိုက်ကာ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းတင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောအုပ်လေးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့် လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်က အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“တောက် - လူမဆန် လိုက်တာကွာ၊ မိန်းကလေးကို အဓမ္မကျင့်ပြီး အသေသတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ရက်စက်လိုက်တာကွာ”

“အေးဈာ - ကောင်မလေးက ရှိလှ အသက် (၂၀) ကျော်လောက်ပဲ၊ သူမိဘတွေ ရင်ကျိုးတာပဲ”

“ဒီလို မုဒိမ်းကောင်မျိုးကို မိရင် ကြိုးစင်တက်ခိုင်းရမယ်”

ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံ ကားလမ်းဘေးတောအုပ်အစပ်လေးနားတွင် ချန်ကုန်တိုင်း မှခင်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အရွှပ်ရွပ်နေသည်။ ကင်းလှည့်ရဲကားများနှင့် ဆိုင်ကယ်များ၊ မိဒီယာမှ သတင်းသမားများအကြားတွင် နှုပ်ကွက်အနီးမှ လူထုကလည်း မနီးမဝေးတွင် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

လူအုပ်ကြားမှနေ၍ ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးတာဝန်ရှိသူ ရဲမှူးနေဒွန်း ထွတ်လာသည်။ ခါးမှာချိတ်ထားသော ဟန်းဖုန်းမှ အသံမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကို ယူ၍ နားမှာကပ်လိုက်သည်။ သူနှင့် မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့်ချစ်သူ မေဘရင်ဆီမှ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - နေဒွန်း ပြောနေပါတယ်။ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဘာနေဒွန်းလဲ၊ လုပ်ပြီ - အဲဒါကိုက မုန်းစရာ”

နေဒွန်းတစ်ယောက်တည်း ပြုံးရင်း ...။

“အင်း၊ ဝါ - စတာပါ မေဘရင်ဆီရယ်၊ ပြော - ဘာကိတ်”

“အော် - ဒီနေ့ညနေ ကုမ္ပဏီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်။ အဲဒါပို နောက်နေ့မှ တွေ့တော့မယ်လို့ လှမ်းပြောတာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ မင်္ဂလာခုံမှာ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်တယ် ဘာရင်ရဲ့”

“အင်းလေ - ဒါဆိုလည်း ဘာရင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“အင်း”

နေဒွန်း ဖုန်းကိုခါးမှာပြန်ချိတ်ရင်း စီးကရက်ကို မီးညှိကာ ဇွာလိုက်သည်။ လူသတ်သမား လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့သည့် ကားပတ်ဝန်းကျင်အနီးတစ်ဝိုက်မှ သဲလွန်စများကို လိုက်ရှာနေစဉ် ရဲတပ်သားတစ်ယောက်အနားကို ရောက်လာပြီး ...။

“ဆရာ - ဒီမှာ တုတ်တစ်ချောင်း - ဟိုမြက်တွေအကြားမှာ ဖစ်ထားတာ”

တုတ်ကို နေဒွန်းက လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် အုပ်ကာ ကိုင်လိုက်သည်။ ဘေ့စ်ဘောရိုက်သည့် တုတ်တံဖြစ်သည်။ ကြည့်ရင်းမှ မိန်းကလေး၏ ခေါင်းမှ သွေးထွက်နေသော ဒဏ်ရာနှင့် ဆက်စပ်နေမိသည်။

ကုန်ခါနီးပြီဖြစ်သော စီးကရက်ကို တောက်ထုတ်လိုက်ရင်းမှ ဟိုးအထူးမှ တောစပ်လေးဆီကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

သို့နှင့် နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင်လည်း ထောက်ကြံ့ဘက်ရှိ လူသွားလူလာကင်းပြတ်သော နေရာတစ်ခုတွင် အသက် (၁၈)နှစ်ခန့်မိန်းကလေးတစ်ဦး ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးအိုင်ထဲမှာ ဝတ်လစ်စလစ် သေဆုံးနေခဲ့သည်။ တစ်လောကလိုပင် အမွေကျင့်ပြီး လူသတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နေဒွန်းတို့ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့တွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ပြန်သည်။ ရန်ကုန် မင်္ဂလာခုံ၊ ထောက်ကြံ့ကားလမ်းအနီးတစ်ဝိုက်မှ မသင်္ကာဇွယ်ရာများကို လိုက်လံရှာဖွေစစ်ဆေးရတော့သည်။

ရဲမှူး နေဒွန်းတစ်ယောက် သူ့ဆိုင်ကယ်နားတွင်ရပ်ပြီး သူ့ရဲဘော်များ ရှာဖွေစစ်ဆေးနေမှုများကို အကဲခတ်နေသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ပြောပါ”

“ကို - ဘာရင်ပါ။ ဂျူတီအော့ဖ်ဗြီလား၊ ဘာရင်ကို လာကြိုမလား”

“နာရီဝက်စောင့်၊ ခဏနေ ကိုလာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

နောက်ထပ်မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်အကြာတွင် နေဒွန်းသည် မေဘရင်ဆီအား ဆိုင်ကယ်နောက်တွင်တင်၍ အနီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေလေသည်။

ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ စားသောက်စရာများကို မှာထားရင်း ဘာရင်က နေဒွန်းကို စကားဆိုသည်။

“ကို - ဘာရင် နက်ဖြန် သူငယ်ချင်းအိမ်က မွေးနေ့ပွဲသွားမလို့၊ ကို - လိုက်မလား”

မေဘရင်ဆီစကားကြောင့် နေဒွန်း ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ ...။

“ဆောရီး - ဘာရင်ရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း ကိုယ် လုံးဝမအားဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာမှ လူသတ်၊ မုဒိမ်းမှုတွေကလည်း ဆက်နေတာ။ ဘာရင် မွေးနေ့ပွဲက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ဖာခင်တို့ မင်္ဂလာခုံက အိမ်မှာလေ”

“အင်းလေ-သွားပေါ့၊ ဒါနဲ့-သတိစိရိယနဲ့သွားနော်၊ အဲဒီနယ်မြေက အန္တရာယ် ရှိတယ်”

“အင်းပါ-ကိုရယ်၊ သတိထားပါတယ်၊ ရဲမှူးကြီးရဲ့ ချစ်သူပါ ဂျူဇီတွေ၊ ကရာတေးတွေလည်း တတ်ပါတယ်ရှင်”

မေဘရင်က ကားကြောင့် နေခွန်း ပြုံးရင်း...

“အဲဒီလူနဲ့ တွေ့ရင် ကရာတေးလည်း မရဘူး၊ အဲဒီလူက သန်တယ်၊ မြန်တယ်၊ ဝလအင်အားကြီးပုံရတယ် ဘရင်ရဲ့၊ သတိထားတာ မမှားပါဘူး စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ”

မေဘရင်က နေခွန်းကို မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ဒါဆို ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ဆိုတော့လည်း”

“တကယ်မအားတာ ဘရင်ရယ်၊ ခုတောင် တစ်နေရာ ပြန်သွားချဦးမှာ”

နေခွန်းအား ဘရင်က နောက်ထပ်ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ နေခွန်းကသာ တားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မေဘရင်၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ-

“ကိုယ်လည်း မေဘရင်နဲ့ မြန်မြန်အတူနေချင်ပြီကွယ်”

မေဘရင်က နေခွန်းအား အပြုံးလွဲလွဲဖြင့် ကြည့်နေသည်။

မောင်းလာသည့် ကားက တုံ့ခနဲ၊ တုံ့ခနဲဖြစ်ပြီး လမ်းဘေးထိုးရပ်သွားသဖြင့် မေဘရင်က စိတ်ညစ်သွားသည်။ လက်ထဲက နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မွေးနေ့ပွဲစရန် နာရီဝက်သာ လိုတော့သည်။ ကားစက်ကို ကြိုးတန်းနိုးကြည့်တော့လည်း စက်က ပြန်မနိုးတော့ချေ။ မေဘရင်က ချွေးပြန်လာသည်။ စိတ်လည်း တိုလာသည်။ မွေးနေ့ရှင် သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်တော့လည်း မရ၊ စိတ်ပျက်သွားသည်။ အချိန်က မှောင်ရီချိုးချေအချိန်သို့ ပင်တိုင် လှည့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဟွန်အိဆိုင်ကယ်အနက်တစ်စီး မေဘရင်အနား ရောက်လာသည်။

“ဘာများ ကူညီရမလဲဟင်”

မိုးကာအင်္ကျီ ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားသော လူဝကြီးက မေဘရင်ကို မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

မေဘရင်က ထိုလူကြီးကို ကြည့်ပြီး --

“ကားစက်ငြက်သွားလို့ပါ၊ ဟိုရှေ့နားက လမ်းချိုးလေးထဲက အိမ်ကို သွားမလို့ပါဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြမိသည်။

“ဦးက- ဆိုင်ကယ်တက္ကစီပါ၊ ဝါးရာတော့ ပေးလေ၊ လိုက်ဖို့မယ်”

မေဘရင်က အားရမ်းသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့ကားကို မှန်ထင်ပြီး လော့ခ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ- ဆိုင်ကယ်သမား၏ နောက်ကို စွေခနဲ တက်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်က အရှိန်တစ်ခုနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းထွက်သွားသည်။

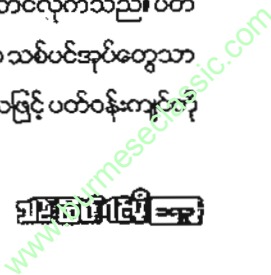
ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသော ဆိုင်ကယ်သည် ချက်ချင်းပင် ကားလမ်းဆားက တောစပ်လမ်းချိုးထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ကွေ့ချမောင်းဝင်သွားရာ ဘရင်က ဆန်သွားပြီး အော်ပြောတော့သည်။

“ဦးလေး- ဒီလမ်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးရှေ့မှာ လိုသေးတယ်လေ”

ဆိုင်ကယ်သမား ဘာမျှမပြောဘဲ အရှိန်ကို ထပ်မြှင့်ပြီး တောလမ်းအတိုင်း အပြင်းမောင်းတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်၊ ရှင်- ဆိုင်ကယ် ရပ်-ရပ်”

မေဘရင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အတင်းကြိုးအော်ပြောသည်။ ဆိုင်ကယ်သမားက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ လီဇာကို ထပ်တင်လိုက်သည်။ ပတ်နန်းဘူင်မှာ ဘာမျှအကူအညီတောင်းစရာမရှိ၊ ဘေးမှာ သစ်ပင်အုပ်တွေသာ ရှိသည်။ အချိန်ကလည်း အမှောင်ဘက်သို့ ပိုရောက်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိထိကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ။

မေဘရင်ဆိုင်ကယ်မောင်းသည့် သူ၏ ကျောကုန်းကို လက်သီးဆုပ်
ဖြင့် အတင်းထုရင်း ...

“ဟေ့လူ-ရပ်-ရပ်လို့ပြောနေတယ်နော်၊ မရပ်ရင် ကျွန်မ ခုန်ဆင်းတော့
မယ်၊ ဟေ့-ပြောနေတယ် ရပ်လေ”

မေဘရင် ခုန်ဆင်းရန် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်အနည်းငယ်
လှားသွားသည်။ ထိုစဉ်-ဆိုင်ကယ်သမားက ဘရိတ်နင်းလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ကယ်
တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ရပ်သွားပြီး မေဘရင် ကိုယ်ဟန်ပျက်ကာ မြေကြီးပေါ် လွင့်
ကျသွားသည်။ လူဝကြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ကာ ဆင်းလာသည်။

မေဘရင် လဲနေရာမှ ချက်ချင်းထမီ အားယူလိုက်သည်။ မြေထောက်
နာသွားသဖြင့် ရှုတ်တရက် ထလိုမရတော့ပေ။

“အား”

မိုးကာခေါင်းစွပ်စွပ်ထားသော လူဝကြီးက မေဘရင်အနားသို့ တဖြည်း
ဖြည်း ကပ်လာလေသည်။ မေဘရင် ချက်ချင်းသတိဝင်လာပြီး နေခွန်း၏
ဖုန်းနံပါတ်ကို အမြန်ရှာနှိပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းချက်ချင်း ဝင်သွားသည်။

“ဟဲလို-ဘရင် ပြော”

“ကို-ကိုလား...”

“ကို-ကို ဘရင်ကို ကယ်ပါဦး-ကို”

“ဘရင် ဘာဖြစ်လဲ-ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘရင်ကို ကယ်ကယ်...”

မိုးကာနှင့် လူဝကြီး ဘရင်အနားရောက်လာပြီး မေဘရင်၏ပါးကို
ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

မေဘရင် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းလေး လွင့်ထွက်သွားသည်။

နေခွန်း ဖုန်းထဲမှ အသံကို နားစွင့်နေမိသည်။

“ဖြန်း”

“အမလေး- ကိုရေ-ဘရင်ကို ကယ်ပါ”
မေဘရင်၏ ကြိုးဝါးအော်လိုက်သံကို နေခွန်း ကြားနေရသည်။

လူဝကြီးက မေဘရင်အနားရောက်လာသည်။ မေဘရင်မြေထောက်
လုံးဝထောက်လို့ မရတော့ချေ။ လှုပ်လိုက်တိုင်း နာနေသည်။ လူဝကြီးက
မေဘရင် မထနိုင်မှန်း သိသဖြင့် ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“လွတ်-ရှင် ကျွန်မကို လွတ်၊ လူယုတ်မာ”

မေဘရင်က လူဝကြီး မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ကုတ်ဆွဲသည်။ ထိုလူဝ
ကြီးက ရှောင်တိမ်းရင်းမှ မေဘရင်ကို ပွေ့ကာ တောအုပ်အစပ်ရှိ အိမ်ပျက်
တစ်လုံးအနီးကို ရွာသွားလေသည်။

ထိုအိမ်ပျက်ထဲ ရောက်သည်နှင့် မေဘရင်ကို မြေကြီးပေါ် အသာချ
လိုက်သည်။ ပြီးနောက်-သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ချလိုက်
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေဘရင်အနား ရောက်လာသည်။ မေဘရင်
တစ်ယောက် ငိုကြွေးနေရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ လူဝကြီးက မေဘရင်
အနား ရောက်လာပြီး မေဘရင် ကိုယ်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“သွား- ငါ့ကို မထိနဲ့ လူယုတ်မာ”

မေဘရင် ခေါ်သနှင့် အော်လိုက်သည်။

လူဝကြီး၏ လက်တစ်ဖက် လေထဲမြှောက်တက်သွားပြီး မေဘရင်
ပါးပြင်ဆီ ပြန်ကျလာသည်။

“ဖြောင်း” ဆိုသော အသံနှင့်အတူ မေဘရင်ဘဝ တစ်ခုလုံး အမှောင်
ထု၏အဆုံးဆီသို့ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

ရဲမှူး နေခွန်းတစ်ယောက် ချစ်သူ မေဘရင်ထံမှ ဖုန်းသံလေးနှစ်ခွန်း
ကြားလိုက်ပြီးနောက် ရင်တစ်ခုလုံး ပျာလောင်ခတ်သွားလေတော့သည်။
ခေါင်းနားပန်းတွေလည်း ကြီးသွားသည်။ မေဘရင်တစ်ယောက် ခုတူ

ရောက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဘယ်နေရာမှာဆိုသည်ကို စဉ်းစားလို့မရ၊ ဇုန်းကိုခေါ်တော့လည်း ကိုင်မည့်သူ မရှိပေ။

နေဒွန်းတစ်ယောက် သူ့အထက်အဖွဲ့အစည်းကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပြီးနောက် ရဲတပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံဘက်ကိုပင် ခန့်မှန်း၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ညက အတော့်တို မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံလမ်းမကြီး ဝဲယာဘက်ရှိ သံသယဖြစ်ဖွယ်နေရာများကို ဆိုင်ကယ်များဖြင့် ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြလေသည်။

ညက တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။ ည ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ဒီတစ်ကြောလုံးမှာ ရှာနေကြတာ အချိန်မနည်းတော့ပေ။ နေဒွန်းလက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ည(၁၁)နာရီကျော်နေပေပြီ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ပူလောင်ပူတွေနှင့် မေဘာရင်္ဂီအတွက် စိတ်အရမ်းလှုပ်ရှားနေလေသည်။ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ဘယ်လိုမှမထားနိုင်ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မချင့်မရဲနှင့် မနေတမေဘာရင်္ဂီပြောတုန်းကသာ သူ့လိုက်ပို့ပါမယ်ဟု ခေါင်းညိတ်ခဲ့လျှင်သည် အဖြစ်မျိုး ကြုံရမည်မဟုတ်။ အခုတော့ ...။

တောစပ်ကနေ ဟိုးအနောက်ဘက်တဲအထိ ဆိုင်ကယ်မီးတွေ အကုန် ဖွင့်ရင်း အားလုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေကြသည်။ မကြာမီ၊ ဟိုးအတွင်းဘက်မှ ဆက်သွယ်လာသည့် အသံကြားချပြီး ရဲဘော်တစ်ယောက် နေဒွန်းကို လှမ်းပြောသည်။

“ဆရာ - နေဒွန်းဧရ၊ တွေ့ပြီတဲ့ - ဟိုအတွင်းထဲက အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှာတဲ့”

နေဒွန်း ဘာမှမပြောတော့။ ဆိုင်ကယ်ကို လီဇာကုန်တင်၍ အတွင်းထဲ အမြန်မောင်းချလိုက်တော့သည်။ ဆိုင်ကယ်မီးရောင်တွေအကြားတွင် လူမနေသော ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေသည့် တိုက်အိမ်ပျက်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ နေဒွန်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး တိုက်အိမ်ဟောင်းထဲ အတင်းပြေးဝင်လိုက်သည်။ နေဒွန်းမျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။ အသက်နှင့်

ထပ်တူ ချစ်ရပါသော သူ့ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ တိုက်၏ အနောက်ဘက် ထောင့်တွင် ခွေခွေလေး အဝတ်မပါ၊ ဗလာကိုယ်ဖြင့် အသက်ကင်းမဲ့လျက် ရှိချေပြီ။ နေဒွန်း အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကြုံးမရဖြစ်ခြင်းတို့နှင့်အတူ မေဘာရင်္ဂီအနား ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အသက်မဲ့နေသော မေဘာရင်္ဂီမျက်လုံးများက အစွမ်းကုန် ပြူးထွက်နေသည်။ လည်ပင်းနှင့်မျက်နှာများတွင် ဖူးယောင်အညိုအမည်းစွဲသည့် ဒဏ်ရာများနှင့် သွေးများကို မြင်ရသည်။ လည်ပင်းကို အသေညစ်၍ သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူ၏ သေဆုံးခြင်းကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်း နေဒွန်း၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပုများ စီးကျလာတော့သည်။ နေဒွန်း၏ လုပ်ဇော်ကိုင်ဇော် ရဲမှူးနိုင်လင်းက နေဒွန်း၏ပခုံးကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နေဒွန်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပါတော့သည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီးနောက် အရိန်ဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် တွဲလောင်းချိတ်ထားသော သဲအိတ်အား ဝစ်ထိုးလိုက်သည်။

ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ်။

အီး - အား - ဒုတ် - ဒုတ်။

ရဲမှူးနေဒွန်းတစ်ယောက် ရဲစခန်းအတွင်းရှိ လေ့ကျင့်ရေးရုံတွင် ဈေးသံတလုံးလုံးဖြင့် သဲအိတ်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်၊ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်နှင့် ဆက်တိုက်လေ့ကျင့်နေသည်။

ဘုတ် - ဒုတ် - ဘုတ် - ဒုတ်။

နေဒွန်း၏နောက်နားသို့ ရဲမှူးကြီး အောင်ဒင်ရောက်လာကာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ခဏနေမှ အသံပြုကာ -

“နားပါဦးလားကွ - မောင်နေဒွန်း”

www.burmeseclassic.com

ရဲမှူးကြီးအသံကြားမှ နေ့ခွန်း လေ့ကျင့်ခန်းကိုရပ်ကာ သတိဆွဲပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။ ရဲမှူးကြီးက အလေးပြန်ပြုရင်းမှ -

“မောင်နေ့ခွန်း လေ့ကျင့်တာလည်း လေ့ကျင့် - အလုပ်ချိန်လည်း မှန်မှန်လုပ်ဦးလေ။ တို့ဥပဒေဘက်တော်သားဆိုတာ ဥပဒေအတိုင်း ဘောင်အတွင်းကပဲ လုပ်ဆောင်လို့ရတယ်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့နော်။ နောက်ပြီး မောင်နေ့ခွန်းကို ဆရာ သတိပေးချင်ပါတယ်။ ဆရာ - မောင်ရင်ခံစားမှုကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်းအစွန်းရောက်တစ်ကိုယ်တော် စွန့်စားမှုတို့၊ တန်ပြန်ကလွဲစားတို့ကိုတော့ မပြုမိစေချင်ဘူးနော်။ တစ်နေ့ - ဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပါ - မောင်နေ့ခွန်း”

ဟုဆိုကာ ရဲမှူးကြီးက နေ့ခွန်း၏ပခုံးကို အသာပုတ်ရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားစေသည်။

နေ့ခွန်း သူ့အနားမှနေ ဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်သွားသော ရဲမှူးကြီး၏ နောက်ကျောအား ဝေးကြည့်နေမိသည်။

လေ့ကျင့်ရေးရုံမှ ရေခိုးချိုးပြီးနောက် နေ့ခွန်းတစ်ယောက် လုပ်ဖော်တိုင်ဖော်သူငယ်ချင်း နိုင်လင်းနှင့်အတူ ဘီယာဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဘီယာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်ရင်းမှ နိုင်လင်းက နေ့ခွန်းကိုကြည့်ကာ -

“သူငယ်ချင်း - ခုလို ခံစားနေရတာ ငါ ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ - မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ကြိတ်ပြီးတင်းထားတာ ငါ တွေ့နေရတယ်။ စိတ်ကို လျှော့ပါ - သူငယ်ချင်း၊ မင်း အစွန်းရောက်သွားမှာစိုးလို့ ငါ သတိပေးတာပါ။ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်။ ဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်စေမှာပါ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း တစ်စွတ်ထိုးဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

နေ့ခွန်း - ဘီယာခွက်ကို တောက်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်တည်း မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ - ချိုင့်ထဲမှ ဘီယာကို ထပ်ဖြည့်သည်။ နောက်တစ်စွတ်ကို တစ်ခါတည်း မော့ချပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ - ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး နိုင်လင်းကိုကြည့်ကာ -

“သူငယ်ချင်း - ငါ့အသည်းနှလုံးတွေ ကြွေကျသွားပါပြီကွာ - ကြွေကျသွားပါပြီ။ ငါ မကျေဘူး။ အဲဒီကောင်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်။ တွေ့ရင်တော့ - ဟား - ဟား - ဟား - တွေ့လိုက်ရင်တော့ ဟား - ဟား - ဟား”

နိုင်လင်းက နေ့ခွန်းကို ခေါင်းခါပြုပြီး -

“ဥပဒေကိုကျော်ပြီး မင်း တစ်စွတ်ထိုးလုပ်ရင် မင်း မှားမှာပေါ့ကွာ”

“အေး - နိုင်လင်း - မှားပါစေကွာ - မှားပါစေ - ငါ ကျေနပ်တယ်။ ငါ အမှားခံမယ်”

နိုင်လင်း - နေ့ခွန်းကို ဘာမျှထပ်မပြောတော့ချေ။ ဘီယာခွက်ကိုသာ အသာမ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ - ဝိုင်းအလယ်မှ အပြည်းကို ဖွန်းဖြင့်ခတ်၍ စားလိုက်သည်။

နေ့ခွန်း၏ တပည့်လေးက နေ့ခွန်းကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး မင်္ဂလာခုံစေရိယာထဲတွင် မသင်္ကာစရာတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်မိသည်ဟု အကြောင်းကြားသဖြင့် နေ့ခွန်း ဆိုင်ကယ်ကို လီဗာခပ်ပြင်းပြင်း တင်လိုက်မိသည်။

“ဝရော - ဝရော”

တပည့်ကျော် လှမ်းအချက်ပြသောနေရာတွင် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ရဲတပ်ကြပ်အောင်ဝင်းလေးက နေ့ခွန်းကို တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဆရာ - အဲဒီစက်ရုံလမ်းချိုးထဲ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်သွားတယ်။ ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပုံစံထင်နေလို့ ဆရာကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်တာ”

“အေး - ငါ ဆက်လိုက်မယ်”

“ဟာ - ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

www.burmeseclassic.com

နေ့ခင်း အသာပြုံးရင်းမှ ခေါင်းကို ဆပ်ပြကာ ...

“ရပါတယ်ကွာ - မင်း ဆရာပါကွ၊ အေး - မင်း အဖွဲ့ကို လှမ်းချိတ်ပြီးရင် လိုက်ခဲ့၊ ငါ - ဝင်နှင့်မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆိုင်ကယ်ကို လီဗာတင်ရင်း စက်ရုံလမ်းချိုးထဲ သို့ မောင်းဝင်သွားလေသည်။

စက်ရုံနား မရောက်တရောက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်ပြီး နေ့ခင်း အမှောင်ရိပ်ကို အားပြုကာ စက်ရုံဟောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ခြေသံကို လုံအောင် နင်းဝင်လာပြီးမှ အခန်းပေါက်ဝတွင်ရပ်ကာ နားစွင့်လိုက်ရာ တွန်းထိုးရုန်းကန်သံ၊ ဆဲဆိုသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ခွေး - ခွေး - ရှင်လွတ်နော်၊ မယုတ်မာနဲ့ - ခွေး”

“သောက်ကောင်မ - လျှာရှည်နေပြန်ပြီ၊ ကဲဟာ - ဖြန်း”

“အမလေး - ရှင် မယုတ်မာနဲ့၊ ရှင် -”

“ဖြန်း”

“အမေရေ - ကယ်ပါဦး - အမေရေ”

နေ့ခင်း အခန်းထဲကို ခြေတော့နင်းပြီး ဝင်လာသည်။ အရွယ်ခပ်ကြီးကြီး လူဝကြီးတစ်ဦး ကောင်မလေးကို မြေပြင်ပေါ်အတင်း လှဲချကာ ဆဲဆိုပါးရိုက် ရင်းမှ အကျီကို အတင်းဆွဲရွတ်နေလေသည်။ ကောင်မလေးကလည်း အတင်းရုန်းကန်ရင်း ရပ်နေရှာသည်။ ကောင်မလေး၏ အပေါ်ဝတ်အကျီကို လူဝကြီးက ရအောင် ဆုတ်ခြစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ - တဟားဟား အော်ရယ်ကာ ...

“ဟား ဟား ဟား - ဝါ့ကို ဒါမျိုးလုပ်လို့ မရဘူးကွ၊ ဒါ - ဝါ့ပိုင်နက်၊ ဝါ့ စား တျက်ပဲ။ မင်းနဲ့ဆို ဒီလထဲမှာ လေးယောက်မြောက်ပဲကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

လူဝကြီးအော်ရယ်ပြီး ပြောသံက နေ့ခင်း၏နားထဲသို့ ဖိုးကြီးပစ်လိုက် သလိုဝင်လာသည်။ အကွယ်တွင် ရပ်နားထောင်ရင်းမှ နေ့ခင်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများ တစ်ဟုန်ထိုး ဆူတက်လာသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း နားစွင့်နေသည်။

“အမေရေ - အမေရေ - သမီးကို ကယ်ပါ”

“ဖြန်း”

လူဝကြီးက ကောင်မလေးကို သူ့ကိုယ်လုံးနှင့် အပေါ်မှ ဖိထားရင်း ဆဲဆို ကာ ပါးကို နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြန်း - ဖြန်း”

နောက်တစ်ချက် လက်အမြှောက်တွင် နေ့ခင်း အဝေးမှ ပြေးလာပြီး လူဝကြီးကို အားထည့်၍ ရန်ကန်လိုက်ရာ လူဝကြီး လည်ထွက်သွားသည်။

“ဝုန်း”

ရှုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသော လူဝကြီး ဘေးသို့ လိမ့်ဆင်းသွား ပြီး ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး လဲကျနေသော ရေတွင် ရပ် နေသော နေ့ခင်းကို တွေ့ရသည်။ ကောင်မလေးက သူမ၏ လစ်ဟာနေသော ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မလုံမမြဲကာရင်း နံရံနားသို့ ကပ်သွား သည်။

နေ့ခင်း ခြေကို ခွဲ၍ လူဝကြီးကို အသာရပ်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာတစ် စုလုံး အဆီပြန်နေသော လူဝကြီးက အားယူရင်း နေ့ခင်းဆီကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်လာသည်။ နေ့ခင်း အသာရှောင်တိမ်းပြီး လူဝကြီး၏ မျက်နှာကို လက် သီးဖြင့် ဖြတ်ထိုးချလိုက်သည်။ လူဝကြီး လည်ထွက်သွားသဖြင့် နေ့ခင်း နောက်ထပ် တွဲလက်သီးများ ဆက်တိုက်ထိုးချလိုက်ရာ လူဝကြီး ကြမ်းပြင် ပေါ်ပိုင်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

နေ့ခင်း ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အားကိုးရာမဲ့နေသည့် မျက်ဝန်းဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝတ်ထားသော ဖိုးကာ ဖုတ်ကက်အား အမြန်ရွတ်ကာ ကောင်မလေးကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီးသည် နှင့် အားယူ၍ ပြန်ကုန်းထနေသော လူဝကြီးရှေ့ အမြန်ပြေးပြီး သူ စီးထား သော ဘွတ်ဖိနပ်ဦးဖြင့် မျက်နှာကို အားရပါးရ ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်လေ သည်။

“ဒုတ်”

“အား” ဆိုပြီး လူဝကြီးဘေးကို လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

နေခွန်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ရင်းမှ လူဝကြီး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ချင်း ကန်ပစ်နေလေသည်။

“ဒုတ် - အား”

စိတ်ရှိလက်ရှိ ကန်ပစ်ပြီးသောအခါ လူဝကြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း သွေးများနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေလေသည်။ လူဝကြီးလည်း ပက်လက်နှင့် မထနိုင်တော့ချေ။ အသက်ကိုတောင် ဝအောင် မနည်းရူမနေရသည်။ နေခွန်းက လူဝကြီးကို အကြိတ်ကြည့်ရင်းမှ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိတ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုပစ္စည်းလေးက နာရီဓာတ်ခဲသာသာရှိသော နီကယ်ရောင် ချစ်ပုံပြားပိုင်းလေး ဖြစ်သည်။ တကယ့်သေးသေးပါးပါးအပိုင်းလေး ဖြစ်သည်။ ယင်းက အာရုံစုံ ကိရိယာလေးသာ ဖြစ်သည်။

နေခွန်း လူဝကြီးနား ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တော့ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဟောင်းနွမ်းနေသော ရေအနည်းငယ်ရှိသည့် ဘူးတစ်ဘူးကို တွေ့လိုက်သည်။ ရေဘူးကို လှမ်းယူပြီး လူဝကြီး၏ပါးစပ်တို့ အတင်းဆွဲခြကာ သူ့လက်ထဲမှ ချစ်ပုံပြားလေး ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝါးစပ်ထဲ ရေအတင်းလောင်းချကာ လူဝကြီးကို မျိုချခိုင်းလိုက်သည်။ လူဝကြီးလည်း ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ယင်းပစ္စည်းလေးကို မျိုချလိုက်ရသည်။ တွန်းထိုးရုန်းတန်နေသဖြင့် နေခွန်း၏ ဖိနပ်ဦးက လူဝကြီးမျက်နှာဆီသို့ နောက်ထပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာသာ ...။

ခဏအကြာတွင် နေခွန်း နံရံမှာကပ်၍ သူ့ကို မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေသော ကောင်မလေးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်း - ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့၊ ခဏနေ - ရဲတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ပြန်ခေါ်သွားမယ် - ကြားလား”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နေခွန်း - လူဝကြီးအား လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ သူ့ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားရာသို့ တရွတ်တိုက်ခွဲခေါ်သွားလေသည်။ ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ မှောက်လျက်တင်ကာ ကြိုးနှင့် ဆိုင်းချည်ထားလိုက်သည်။ လူဝကြီးကတော့ သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ နေခွန်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်တတ်ခွဲပြီး စက်နိုးလိုက်စဉ်မှာပင် တစ်သားအောင်ဝင်းလေး လမ်းပြလာသော ရဲအဖွဲ့ဝင်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့ရသဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်စက်နိုးပြီး လီဇာကို ဝူးခနဲ ဆွဲတင်ပြီး အခြားလမ်းတစ်ဖက်မှ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မောင်းပြီးသောအခါ နေခွန်း၏ ဆိုင်ကယ်လေးသည် နေပြည်တော်သွား အမြန်လမ်းမ အဝင်ထိပ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက် ထပ်မောင်းလိုက်သည်။ နေပြည်တော်သွားလမ်းမကြီးသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ နေခွန်း - ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် တင်လာသော လူဝကြီးဆီမှ တအင်းအင်းနှင့် ရုန်းနေသောအသံကို ကြားရသည်။ နေခွန်း လူဝကြီးကို ထုတ်ထားသော ကြိုးကို ဓားနှင့် ဆွဲဖြတ်လိုက်ပြီး လူဝကြီးကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ကန်ချလိုက်သည်။ အောက်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသော လူဝကြီးသည် ဒူးထောက်အားပြု၍ ထရန်ကြီးစားနေစဉ် နေခွန်း အနားရောက်လာပြီး မျက်နှာကို ဖြတ်ကန်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဖောင်း”

“အား”

လူဝကြီးတစ်ယောက် နေပြည်တော် အမြန်လမ်းမကြီး၏ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်တွင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲကျနေသည်။ နေခွန်းက သူ့အနား ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး လူဝကြီး၏ခေါင်းကို ဆံပင်မှဆွဲမကာ -

“လူယုတ်မာ - မင်းကို ငါ ခုချက်ချင်း မသတ်သေးဘူး၊ အခု - လူဝကြီးဝေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် - ဝါလာခဲမယ်၊ မင်းကို အဲဒီတော့မှ သတ်မယ် - သီလာ”

မင်း - ငါ့ကို သေချာကြည့်ထား၊ ငါ့ချစ်သူသေသလို မင်းသေစေရမယ်။
စိတ်ချ - ဟေ့ကောင် - သေစေရမယ်”

နေခွန်း - မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လူဝဲကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖိနှပ်နှင့် ဆက်
တိုက်ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ လူဝဲကြီးလည်း အင့်အား၊ အင့်အားနှင့် ငြိမ်
ကျသွားလေသည်။ သည်တော့မှ နေခွန်းလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး
စက်နှိုးကာ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်ဦးတည့်ကာ မောင်းခွဲလေတော့သည်။

ရဲမှူးကြီးအောင်ဒင်ရှေ့တွင် ရဲမှူးနိုင်လင်းတစ်ယောက် ထိုင်နေပါသည်။
ရဲမှူးကြီးပြောသမျှအား နိုင်လင်းတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင်
လိုက်မှတ်နေရသည်။

“အေး - အဲဒါပဲ - မောင်နိုင်လင်း၊ မင်းသူငယ်ချင်း နေခွန်းတစ်ယောက်
တော့ မင်းတို့ သတိပေးမှဖြစ်တော့မယ်။ နို့မို့ရင် - သူ ဥပဒေရဲ့ အပြင်ဘက်
ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ တို့
တွေ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဥပဒေအတိုင်းပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။
ဥပဒေရဲ့အပြင်ဘက်က လက်စားချေတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့
မောင်တို့ ခေါ်ပြီးပြောရတာ။ မောင်နေခွန်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရအောင်
ရောင်းဈေးပါ - ဟုတ်ပြီလား။”

နိုင်လင်း - ရဲမှူးကြီးအား အလေးပြု၍ ရုံးချုပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာ
ပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ နေခွန်းသွားတတ်သည့်နေရာ မှန်
သမျှ လိုက်ရှာရတော့မည်ဟု သူ တွေးမိသည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ခဏနားရင်း နေခွန်းကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။
တောက်လျှောက်ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ။ နေခွန်း - လုံးဝမကိုင်ခဲ့။ ခုတော့
တံကောင်းထောက်မစွာ နေခွန်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားပြီ။

“ဟဲလို - နေခွန်းလား။ ငါ - နိုင်လင်း”

“အေး - သိတယ်။ ပြော - သူငယ်ချင်း”

“ငါ - သမိုင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတယ်။ မင်းလာခဲ့ပါလား။ တို့နှစ်ယောက်
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ငါ - မလာနိုင်ဘူး - သူငယ်ချင်း - ဆောရီးပါ။ ငါ - တာဝန်တစ်ခု
အပြီးသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ပါ”

“သူငယ်ချင်း - မင်းစိတ်ရှိတိုင်း စွတ်မလုပ်ပါနဲ့။ ငါ - မင်းကို နားလည်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ - မင်းကို ဥပဒေအပြင်ဘက် ငါမဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟေ့ကောင် နိုင်လင်း - ငါသိတယ် - သူငယ်ချင်း။
ဒါပေမဲ့ - ဒီတစ်ခါတော့ - အဲဒီကောင်ကို ငါ ကောင်းကောင်းလက်စားချေရမှ
ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ။ နို့မို့ရင် - ငါ နေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘရင်ကလည်း ငါ့ကို
တမလွန်ကနေ စိတ်ဆိုးနေမှာပေါ့။ မင်းသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ - ငါ - နောက်မဆုတ်တော့ဘူး - သူငယ်ချင်း။ နားလည်ပေးပါ - ဂွတ်
ဘိုင်”

နေခွန်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖုန်းချသွားသဖြင့် နိုင်လင်း စိတ်ပျက်လက်
ဖျက်နှင့် ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ချွဲပြီး အဝေးကို ငေးနေမိတော့သည်။

နိုင်လင်းနှင့် ဖုန်းပြောအပြီးတွင် နေခွန်း သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်၍ ဆက်သွယ်ရေး
လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ခြေရာခံနေသည်။ မုဒိမ်းကောင်လူဝဲကြီး၏ ပါးစပ်
အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ခြေရာခံချစ်ပြားလေး ရောက်ရှိရာအရပ်ကို
ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူဝဲကြီးဝိုက်ထဲက အစာအိမ်ထဲမှာ အဲဒီချစ်ပြားလေး
နှိုနေသမျှ အဲဒီကထုတ်လွှတ်လိုက်သော လှိုင်းအရ သူ့နောက်ကို လိုက်လို့
မည်။ ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အစက်လေးကနေရာတစ်ခုကို ပြနေသည်မို့
ဆိုနေရာကို သေချာရှာဖွေလိုက်ပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလိုက်
တော့သည်။

ဝူး - ဝရောဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ နေခွန်း၏ဆိုင်ကယ်လေးသည်
နှုတ်နု - ပဲခူးသွားသည့် အမြန်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အရှိန်တစ်ခုဖြင့် မောင်း
ဆောင်လေသည်။

ခဏအကြာတွင် ဖုန်းမှရသော သံလွန်စအရ လူဝကြီးရှိမည့်နေရာဟု ထင်ရသောနေရာတွင် ဆိုင်ကယ်တို စက်သတ်လိုက်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှ မီးလင်း နေသော ဆေးခန်းလေးတစ်ခုဆီ အပြေးသွားလိုက်သည်။

ဆေးခန်းတိုက်နံရံတွင် အသာကပ်ရင်း ဘေးဘီကို လေ့လာကြည့်တော့ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆေးခန်းရှေ့ဘက်တွင် ဘာမျှမမြင်ရသော်လည်း အတွင်းဘက်ခန်းဆီးကာထားသောနောက်တွင် အရိပ်နှစ်ခု တွန်းထိုး လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေသလို တွေ့ရသည်မို့ နေ့ခွန်းဆေးခန်းဝင်ပေါက်တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ - ခြေကို ဖော့နင်းပြီး အတွင်း ခန်းနား ကပ်လိုက်စဉ်မှာ -

“ရှင် - ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့နော်”

ဆရာဝန်မဟုတ်သည့် အမျိုးသမီးမမျာ လူနာခုံတင်ပေါ်တွင် တွန်းလှဲ ခံထားရပြီး ပတ်လက်ဖြစ်နေသည်။ မုဒိမ်းကောင် လူဝကြီးကတော့ ဆရာဝန် မလေးအနားကိုကပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း လက်တစ်ဖက်ကလည်း ဓားမြှောင်တို တိုင်မြှောက်ပြနေသည်။

“အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ ဒီမှာဓား - သေသွားမယ် သိလား”

“ရှင် - ရှင် - ကျွန်မနား မကပ်နဲ့”

လူဝကြီး ဆရာဝန်မလေး၏ရင်ဘတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်စဉ် -

“အမလေး - ကယ်ပါဦး”

ဟု အော်သံနှင့်အတူ နေ့ခွန်းလက်ထဲမှ နှစ်တစ်လက်မတုတ်ကြီး၏ လေထဲမြှောက်တက်သွားပြီး -

“ဖောင်း - ဝန်း - ခိုင်း”

အသံများနှင့်အတူ လူဝကြီး၏ခေါင်းမှ သွေးများဖြာကျလာပြီး ဆေးခန်း ခုံတင်ဘေးကို ယိုင်ထိုးကျသွားသည်။ နေ့ခွန်းက ဆရာဝန်မလေးကို ဆွဲထူ လိုက်ပြီး အပြင်ထွက်ရန် ပြောလိုက်သည်။

နေ့ခွန်း - လူဝကြီး၏ကုပ်တို ဆွဲမလိုက်သည်။ လူဝကြီး ခေါင်းမော့လာ သည်။ နေ့ခွန်း - ဒူးနှင့် ဆောင့်တိုက်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ် - အင့်”

လူဝကြီး ဘေးကို ထိုးကျသွားပြီး ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် နေ့ခွန်း ၏ သွတ်ဖိနှပ်က လူဝကြီး၏ မျက်နှာကို အချက်ပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက် ကန်ပစ်လိုက်လေသည်။ လူဝကြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် သွေးများနှင့် ရွှဲနှစ်ဖူးရောင်နေသည်။ နေ့ခွန်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ကန်ကျောက်ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်မလေး ခမျာ သူမ၏ရပ်ထားသောကားဘေးတွင် မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နေ့ခွန်းက သူ့ကိုယ်ကြောက်ရွံ့နေသောဆရာဝန်မလေးအား ဖြစ်ကြောင်း တုန်စင်ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ ဆရာဝန်မလေး စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပြီး သူ့ကိုပါ ယုံကြည်သွားသည်။ ထိုစဉ် နေ့ခွန်း လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသော လူဝကြီးထံမှ တအင်းအင်း အသံထွက်လာသည်။ နေ့ခွန်းက အနားကပ်သွား ပြီး လူဝကြီးအား ဆွဲထူပြီး ဆရာဝန်မလေး၏ပါလာလစ်ကာကားနောက်ခန်းထဲ ဆွဲတင်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများရွှဲနှစ်မျှ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပိတ်ကာ ဖူးယောင်နေသောလူဝကြီးက နေ့ခွန်းကို အားယူကြည့်ရင်းမှ -

“ခင်ဗျား - ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မတရားနှိပ်စက်နေတာလဲ”

လူဝကြီး၏စကားကြောင့် နေ့ခွန်း တအံ့တဩဖြစ်ကာ ရယ်မိသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မတရားနှိပ်စက်တယ် ဖုတ်လား။ ဟား - ဟား - ဟား - တော်တော်လာတဲ့လူ”

“ဟုတ်တယ်လေး ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဘာလုပ်မိလဲ - ဟုတ်လား၊ ဟေ့လူ - ဒီမှာ သေချာနားထောင်။ ခင်ဗျား ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မင်္ဂလာဒုံတစ်ဝိုက်မှာ မိန်းကလေးတွေကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး နတ်ရက်စက်စက်သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ - ဟိုး - တိုက်ပျက်ထဲမှာ ဟာတီယ

မြောက် ခင်ဗျားသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့သူဟာ ကျုပ်နဲ့မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် ကျုပ်ချစ်သူပဲ။ ခင်ဗျား သိပြီလား။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဒီဆရာဝန်မလေးက တော့ ကျုပ်အချိန်မီ လိုက်တယ်ပဲဆိုရမယ်။ သူတို့ ကံကောင်းသွားတယ်။ အေး - ခင်ဗျားကတော့ ဒီထက် ကံဆိုးဦးမှာပါ။ စိတ်ချ - ကျုပ် - ခင်ဗျားကို ရဲ လက်ထဲမအပ်သေးဘူး။ ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျ ခင်ဗျားကို နှိပ်စက်ပြီးမှ အပ်မယ်။ စိတ်ချ - ဟား - ဟား - ဟား - ဟား -

နေခွန်းတစ်ယောက် စိတ်ဓောက်ပြန်ရူးသွပ်သွားသည့်အလား၊ အားရ ဝမ်းရ ရယ်လိုက်သည်ကို ရာဇဝတ်သားလူဝကြီးက ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်ရင်းမှ ကြောက်ရွံ့သွားသည် ထင်သည်။ အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် -

“အဲဆိုလည်း - ခင်ဗျား ဒီလောက် နှိပ်စက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့။ ကျွန် တော့ကို ရဲစခန်းကိုသာ ပို့ပေးပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော့အပြစ် ကျွန်တော် ခံပုံမယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ”

နေခွန်းအသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်လိုက်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်။ ရဲစခန်းသာ ပို့ပေးပါ - ဟုတ်လား။ ပို့ပေးမယ် စိတ်ချ - ပို့ပေးမယ် - ဟုတ်လား”

နေခွန်း - စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဖြစ်ကာ လက်သီးနှင့် လူဝကြီးမျက်နှာတို့ အားကုန်ထိုးချလိုက်သည်။

“ခွပ်ခနဲ” အသံနှင့်အတူ လူဝကြီး ကားနောက်ခန်းထဲတွင် လဲကျသွား သည်။ ပြီးမှ - နေခွန်း - ဆရာဝန်မလေးကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ဆရာဝန်မလေးဆီအပ်ကာ ဆရာဝန်မလေး၏ကားကို ခြံ ငှားခဲ့လေသည်။

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး နေခွန်းတစ်ယောက် ကားကို အရှိန်မြှင့်မင်း မောင်းနေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ တရိပ်ရိပ်တတ်လာသော ခံစားမှုတွေက မင်းဆီ မှာပြည့်သိပ်ကျပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်းမှာ မေသာရက်စွာ

ရဲစခန်းရှေ့ကို ဖြတ်မောင်းသွားသော နေခွန်း၏ ကားနောက်တွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လူဝကြီးတစ်ယောက် တရွတ်တိုက် ပါသွားသည်ကို ရဲမှူးကြီး အောင်ဒင်နှင့် အဖွဲ့သည်ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွား သည်။ ကားနောက်မှာ တရွတ်တိုက် ပါသွားသော လူဝကြီးကလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အတင်းအော် တော့သည်။

ညီလည်ရွံ့နှင့် သူ့ကို အကူအညီတောင်းနေ၊ ခေါ်နေပုံကိုသာ ကြားနေမြင်နေ နေသည်။ စတီယာရင်ကို လက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ရင်း မြေထောက်က လီဗာ တို့ ထပ်ဖိနင်းမိတော့သည်။

လေးညှိမှ လွတ်လိုက်သော မြားပမာ ကားလေးသည် ရန်ကုန် - ပဲခူး တမ်းမကြီးပေါ်ဝယ် တရိပ်ရိပ်အရှိန်ဖြင့် ပြေးနေလေသည်။ ထိုစဉ် နေခွန်း သူ့ဝန်းသံပြည်လာသဖြင့် နားမှာကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

- “မောင်နေခွန်း - ငါ - မင်းဆရာ အောင်ဒင်ပါ”
- “ဟုတ်ကဲ့ - ရဲမှူးကြီး - အမိန့်ရှိပါ”
- “မင်း - ငါစကားကို နားထောင်ပါ။ ဒါ - အမိန့်ပဲ။ မင်း - ခုချက်ချင်း ငါ့ဘက်ကို အရောက်လာပါ - ဒါပဲ။ ဒါ - ငါ့အမိန့်ပဲ”

နေခွန်း - သူ့ဆရာ ရဲမှူးကြီး၏စကားကို မထီတရီလေးပြုံးလိုက်ရင်းမှ -
"ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ၊ ကျွန်တော်လာနေပါပြီ၊ လာနေပါပြီ"

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေပြီ။

နေခွန်း ကားလီတက်ကို ထပ်တင်လိုက်ပြန်သည်။ ကားလေးသည် တစ်ရိပ်
ရိပ် ပြေးနေဆဲဖြစ်သည်။

တားမှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်မိသည့် ဟိုးရှေ့တွင် ရဲမှူးကြီးအောင်ဒင်
ရုံးထိုင်ရာ စခန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီမို့ နေခွန်း ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ -

"ဆရာ - ကျွန်တော် မကြာခင် ဆရာတို့စခန်းရှေ့ရောက်ပါတော့မယ်"

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ စခန်း
ရှေ့ကိုထွက်လာကြသော ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နေခွန်း
တားကိုခဏရပ်လိုက်ပြီး နောက်ခန်းဘက်သွားကာ လူဝကြီးအား ကပ်မှဆွဲ၍
တတ္တရာလမ်းပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ - လူဝကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြီး
နှင့်ပူးတုပ်ကာ ကားနောက်ရုံး ခြေနင်းခုံနှင့် တွဲချည်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကား
နောက်တွင် တန်းလန်းထား၍ တစ်ရက်တိုက်ဆွဲတော့မည်ကို သိသော လူဝ
ကြီးက အကြောက်အတန် ငြင်းတော့သည်။

"အား - ဆရာ - မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
အဖမ်းခံပါ့မယ်။ နောက်ထပ်မရက်စက်ပါနဲ့ - မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ဗျာ"

နေခွန်းက ခပ်တင်းတင်းလေး ပြုံးကြည့်ကာ -

"စိတ်ချ - ခင်ဗျားကို သေအောင်မသတ်ဘူး - ဟုတ်ပြီလား"

"ဆရာ - မလုပ်ပါနဲ့ - ဆရာ"

လူဝကြီးအသံက ကားစက်နှိုးသံအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
နေခွန်း ကားဂီယာသွင်းလိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနေရာမှ အရှိန်နှည်း
နည်း တင်လိုက်ရာ နောက်မှ လူဝကြီး အော်သံမျိုးစုံနှင့် ကတ္တရာလမ်းတစ်
လျှောက် တစ်ရက်တိုက်ပါလာလေတော့သည်။

"အား - အား - အမလေး - အား"

"အား - အား"

ရဲစခန်းရှေ့ကို ဖြတ်မောင်းသွားသော နေခွန်း၏ ကားနောက်တွင် ကြီး
တန်းလန်းနှင့် လူဝကြီးတစ်ယောက် တစ်ရက်တိုက်ပါသွားသည်ကို ရဲမှူးကြီး
အောင်ဒင်နှင့် အဖွဲ့သည် ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကားနောက်မှာ
တစ်ရက်တိုက်ပါသွားသော လူဝကြီးကလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အတင်းအော်
တော့သည်။ ခဏအကြာတွင် ရဲမှူးကြီးအောင်ဒင် သတိဝင်လာပြီး ရဲဘော်
တစ်ယောက်ကို ပစ်မိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။ ရဲဘော်က သေနတ်ကို ပခုံး
တွင်ထောက်၍ နေခွန်း၏ ကားနောက်ဘက်ကို ချိန်လိုက်ပြီး မောင်းကို ကွေးချ
လိုက်သည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်မို့ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံသည် ကျယ်လောင်စွာ
မြည်ဟည်းပြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ဒိုင်"

နေခွန်း၏ ပါဘလစ်ကာတားဘီး ပေါက်ကွဲသွားပြီးနောက် အရှိန်နှင့်
လမ်းဘေးကို ဆွဲချသွားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝင်
တိုက်ချလိုက်တော့သည်ကို အားလုံးတွေ့လိုက်ရသည်။

"အုန်း"

နေခွန်းတစ်ယောက် အုန်းခနဲ မြည်သံ နောက်ဝပ် ဘာကိုမျှမသိနိုင်
တော့ချေ။ အားလုံး မှောင်အတိ ကျသွားလေတော့သည်။

မျက်စိထဲတွင် အရာရာအားလုံး မှောင်မည်းသွားပြီးနောက်ဝယ် နေခွန်း
၏မျက်လုံးများ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပွင့်လာလေသည်။ နေခွန်း မျက်စိကို
စွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကားစတီယာရင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သူ့လက်နှစ်
ဖက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

တရားဥပဒေသည် တရားဥပဒေအတိုင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ မည်သူ့ကပ်စီး
တစ်ယောက်အတွက်မှ ကျောသားရင်သားခွဲခြား၍ သီးခြားကာကွယ်မှု

မဖြစ်စေရ။ တရားဥပဒေ၏ အထက်တွင် မည်သူမျှ မရှိစေရ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မည်သူမဆို တရားဥပဒေ၏ အရေးယူခံရမည်ဖြစ်သည်ကို ဇနဒွန်းကောင်းစွာ နားလည်လိုက်မိသည်။ ထို့အတူ နားထဲတွင်လည်း ဟိုတစ်လော တပြောခဲ့သော ရဲမှူးကြီးအောင်အောင်၏ စကားသံကို နားထဲမှာ ပြန်ကြားယောင် နေမိပါတော့သည်။

“တို့-ဥပဒေဘက်တော်သားဆိုတာ ဥပဒေဘောင်အတွင်းကပဲ လုပ်ဆောင်လို့ရတာကို မမှန်နဲ့။ နောက်ပြီး-မောင်ဇနဒွန်းကို ဆရာ သတိပေးချင်ပါတယ်။ ဆရာ-မောင်ရင်ခံစားမှုကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့-မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော် အခွန်းရောက်စွန့်စားမှုတို့၊ တန်ပြန် တလဲစားချတာတို့ကိုတော့ မပြုမိစေချင်ဘူးနော်။ ဒါကို ဥပဒေက လက်ခံမှာ ဟုတ်ဘူး”

ဇနဒွန်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရဲမှူးကြီး၏ စကားကို ပြန်အမှတ်ရရင်းမှ သူ့အာရုံထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲပေါ်နေသော မောရဂီသော်၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိတော့သည်။

→ လင်းသက်ဒိုင်

အသက်ကြီး
မိသားစုများအတွက်
မန္တလာသား
ပန်းချီဆိုင် ၁၀၀ ဖွဲ့စည်း

အသက်ကြီးများအဖို့ ငါးဖျားရောဂါပျောက် ပျောက် ကြွေးမြီ ချေ စေလို ပြုစုပေးရမည့် အဖျားကြီး ပျောက်ကြွေးပျောက် ..

လူ့ဘောင် လောကကြီးတွင်လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြသည် နှင့် အသက်ရှင်နေသေးပါက ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်၊ တတိယအရွယ်ဟူသော အရွယ်သုံးဖိုးကို ဖြတ်သန်းကြရမည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

ဒုတိယအရွယ်လွန်ခြောက် တတိယအရွယ်သို့ ချဉ်းနင်းဝင် ရောက်လာကြပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့မှဆိုးကြီးများအဖို့ စိပ်ပုတီးကိုကိုင်ကာ တရားခွေနှင့် ဘုရားရိပ်၊ ကျောင်းရိပ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး၊ ခိုလှုံနေထိုင်သင့်ကြသော်ငြားလည်း ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဘုရားရိပ်၊ ကျောင်းရိပ်အစား တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကိုသာ ခိုလှုံနေကြသည်မှာ အများအပြင်တွင် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကာယကံရှင်များအတွက်တွင်မူ ဝါသနာပါရာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာနှင့် လန်းဆန်းနေပျို၊ အသက်ပင် အိုရာမှ ပျိုလာသည်ဟုပင် ဆိုလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

မှန်ပါသည်။ တကယ်တော့လည်း တောရိပ်တောင်ရိပ်တွင် သားကောင်လိုက်လံပစ်ခတ်ရသည်က ကိုယ်လတ်လှုပ်ရှားအားကစားတစ်ခုပင်ဖြစ်ကာ လေကောင်းလေသန့်ရှူရခြင်း၊ လတ်ဆတ်သော အသား၊ ဝါးမှိုဝေခြင်းတို့က အသက်ကြီးသောမှဆိုးများအဖို့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကောင်းတစ်ခွက်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“ဦးဘမင်းပြောတဲ့ ဆည်တော်ကြီးက မန္တလေးနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရေးရေးနေတဲ့ ဆည်တော်ကြီးတောဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရလို့ ဆည်တော်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားပြီး ရောက်ချင်နေတာ ကြာပြီဗျာ- သွားလို့ရမလား”

မန္တလေးမှ မုဆိုးအဖွဲ့များဖြစ်ကြသော လှရွှေ၊ ခင်မောင်စိန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ “ခိုတောင်ရွာ” အငြိမ်းစားသစ်တောမင်းကြီးဦးစိန်ထွန်း၊ သရက်ခြံသို့ အလည်ရောက်စားသောက်နေကြစဉ် တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း၊ မုဆိုးအကြောင်း စကားစစ်မိစစ်ရာ ပြောဆိုကြရင်းမှ ရန်ကုန်သာ။ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး “ကျော်စိုးဝိုင်း” (မုဆိုးဝတ္ထုစာရေးဆရာ) က ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကျော်စိုးက ဆည်တော်ကြီးခွင်ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားတာလား၊ တကယ်စိတ်ဝင်စားလို့ သွားချင်ရင်တော့ ရပါတယ်။ မန္တလေးနဲ့က ဆည်တော်ကြီးရေကာတာအထိ (၄၆) မိုင်ဝဲ ဝေးတယ်။ အတွင်းအထိ တောလှည့်မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်တစ်ခဲအခြေက မိုင် (၃၀) လောက် ထပ်ဝင်လို့ရတယ်။ အဲဒါကတော့ ကုန်းလမ်း၊ မော်တော်ကားလမ်းကိုပြောတာ။ ရေလမ်း

ဆည်တွင်းကလေး၊ မော်တော်တွေနဲ့သွားရင်တော့ ကျွန်းတွေစခန်းတွေကမ်း
ရိုးတန်းတစ်လျှောက် ဟိုဘက်ဒီဘက် အများကြီးပေါ့ဗျာ။ အကွက်အကွင်း
ကောင်းတဲ့ ကြိုက်တဲ့စခန်းမှာ စတည်းချပြီး တောပစ်လိုရတယ်”

“ဒါဆိုရင် - တစ်ခေါက်လောက် သွားကြရအောင်ဗျာ - ဖြစ်မလား”

“ဟာ - သိပ်ဖြစ်တာပေါ့။ ဆန္ဒရှိလို့ကတော့ သွားကြရုံပဲ”

“ဆည်တော်ကြီးမှာ ဆတ်တို့၊ နွားနောက်တို့ တော်တော်ပေါတယ်ဆို။
နီးနီးနားနားနဲ့ ကြီးကြီးမားမား ပစ်ရရင် မဆိုးဘူးဗျ”

“အင်း - တစ်ချိန်တုန်းကတော့ တော်တော်ကို ပေါတာအမှန်ပဲ။ အခု
တော့ - ပြောသလောက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ တူးဖီးသမားတွေက နှိပ်စက်
တော့ ဆတ်တောင် တော်တော်ရှားသွားပါပြီ။ ကံတော်တော်ကောင်းမှ ပစ်
ရမှာ။ နွားနောက်ကတော့ တောင်တွေပေါ်တက်လိုက်နိုင်ရင် ပစ်ရဖို့ အလား
အလာ ရှိပါသေးတယ်”

“အေးဗျာ - ဆတ်မပစ်ရလည်း ရှေးလောက်၊ ဝက်လောက်ပစ်ရလည်း
မဆိုးသေးပါဘူး။ မုဆိုးယင်းထတော့ ပြောမှာပါ။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြော
ငယ်ဗျာ - လုံးဝမပစ်ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မရောက်ဖူးသေးတဲ့နယ်မြေသစ်
ရောက်ဖူးပြီး ဒေသန္တရ၊ ဗဟုသုတ၊ သဘာဝအလှအပတွေ ရှုမြင်ခံစားကြည့်
ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ - ခင်ဗျားရေးရေးနေတဲ့အထဲက မုဆိုး - နာမည်ဘာတဲ့ - အဲ
အဲ ကိုအောင်သန်းဆိုတာရော တကယ်ရှိတာလား”

“တကယ်ရှိတာပါ - ကျွန်တော်ရေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေနဲ့ လူတွေ
ဟာ ခင်ဗျားရေးတဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ လူတွေလို တကယ်နေရာ၊ တကယ်
မုဆိုးနဲ့ တကယ်အဖြစ်အပျက်အမှန်တွေပါ။ အခုသွားရင်လည်း “ကိုအောင်
သန်း” ဆီ သွားကြရမှာပဲ”

“ကိုဘမင်းရဲ့မုဆိုး အောင်သန်းဆိုတာ “ဈေးဟောင်း”ရွာက ကျုပ်
တပည့် အောင်သန်းများလား”

ဦးစိန်ထွန်းက ဘီယာပုလင်းနှင့် Black Label ဝီစကီပုလင်း၊ ရေခဲ
သေတ္တာမှ ထုတ်လာရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ - ဈေးဟောင်းရွာက မုဆိုးကိုအောင်သန်းပဲလေဗျာ။ ဆည်
တော်မှာ မုဆိုးအောင်သန်းဆိုလို့ သူပဲရှိတာလေ။ ခင်ဗျားတပည့်ရင်းပဲပေါ့”

“ဒါဆို - ညီလေး - (ကျော်စိုးဗိုလ်ကို ဦးစိန်ထွန်းက ညီလေးဟု ခေါ်သလို
ဦးစိန်ထွန်းကိုလည်း ကျော်စိုးဗိုလ်က အစ်ကိုကြီးဟုသာ ခေါ်ကြပြောကြ
သည်။) ဘာမှမပူနဲ့တော့ - မုဆိုးအောင်သန်းဆိုတာ ငါတပည့်ရင်းကွ။ ငါ
မေမြို့သစ်တောကျောင်းအုပ်ဘဝတုန်းက ငါနဲ့ တောလည်နေကျ။ အားကိုး
ရတဲ့မုဆိုးကွ။ ငါလည်း သူမတွေရတာကြာပြီဆိုတော့ တွေ့ချင်သေးတယ်။
ဒီတော့ - ကျုပ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဆည်တော်ကြီး သွားလည်ကြမယ်။ ဒီနေ့ - ဘယ်
နရက်လဲ။ လမိုက်ရက်ရော - ဟုတ်လား”

“အင်း - ဒီနေ့ - ဧပြီလ (၇) ရက်နေ့၊ လဆုတ်ရက်ဆိုတော့ လမိုက်ရက်နဲ့
ကိုက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် - ဘယ်နေ့ထွက်ကြမလဲ”

“သင်ကြိုက်အကြိုနေ့သွားရင် မတောင်းဘူးလား။ ဒါမှ - မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ်
သက်သာပြီး အေးအေးဆေးဆေး တောထဲမှာ နှပ်နေရမှာ”

မျက်စေ့ရှုပ်၊ နားပူမခံတတ်သော လှရွှေက သင်ကြိုက်တွင်းသွားရန် အဆို
ပြုလိုက်သည်။

“ဟာ - သင်ကြိုက်တွင်းကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ - ကိုလှရွှေရာ။ ကျုပ်က မုဆိုး
သာ လုပ်နေတာ အခါကြီး။ ရက်ကြီး သင်ကြိုက်တွင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်ခဲ့တာ နှစ်
မနည်းတော့ဘူး။ ဒီနှစ်မှ အပျက်ခံလို့ဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ - သင်ကြိုက်မတိုင်မီ
ဒီရက်အတွင်းမှာ သွားကြရအောင်ပါ - နော်”

ကျော်စိုးဗိုလ်က သင်ကြိုက်တွင်းတော့ မသွားရန် တောင်းပန်လိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညှိပြီး သင်ကြိုက်မတိုင်မီ ဧပြီလ (၉) ရက်နေ့ သွားဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ထြော် - ဝါသနာ - ဝါသနာ။ အသက်ကြီးလာတာတောင် မိုက်လက်စ
မဆုံးကြသည့် မုဆိုးကြီးများပါတကား။

ဧပြီလ (၉)ရက်နေ့၊ နံနက်ခင်းမှာပင် ကိုအောင်သန်းနေထိုင်ရာ
ဖျော့ဟောင်းရွာသို့အရင်ဝင်စနည်းနာလိုက်ရာ အခန့်သင့်ပင်ကိုအောင်သန်း
ကို သူ့အိမ်မှာ တွေ့ရသည်။

“ဟာ - ဆရာမင်းတို့၊ ဆရာရွှေတို့၊ ကိုခင်မောင်စိန်တို့ပါလား။ လာကြ
လာကြ။ ကျုပ်လည်း မနေ့ကမှ သင်္ကြန်အတွင်း ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ကံတွင်းက
ဆင်းလာခဲ့တာ”

ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း အိမ်တွင်းမှထွက်လာသော ကိုအောင်သန်း
က နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင်...။

“ခင်ဗျားအိမ်ပြန်ရောက်နေတာ အံ့ကျပေါ့ဗျာ။ ဟောဟိုမှာ - ခင်ဗျားကို
တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေ ပါလာသေးတယ်”

ကျွန်တော်က နောက်မှပါလာသောကားကို လက်ညှိုးထိုးပြုပြီး
ကိုအောင်သန်းကို ပြောလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ - ကိုအောင်သန်းက နောက်
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများကို လှမ်းကြည့်ရင်း အံ့ဩဝမ်းသာသောမျက်နှာ
နှင့် -

“ဟာ - ဆရာပါလား။ အခု - ဆရာ - ဘယ်မှာလဲ။ အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ
ကျွန်းကျွန်းမာမာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဧည့်သည်ရော ပါလာတယ်
ပေါ့။ လာကြပါ - ထိုင်ကြပါ”

ကိုအောင်သန်းက ဦးစိန်ထွန်းနှင့် ကျော်စိုးဗိုလ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး စားပွဲ
ရှိရာသို့ ခေါ်သွားလျက် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အခု - ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်လာကြတာတုံး။ ဆရာမင်းတို့အဖွဲ့နဲ့ကရော
ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီး ဒီကို အတူတူရောက်လာကြတာတုံး”

စားပွဲထိုင်မိကြသည်နှင့် ကိုအောင်သန်းက စူးစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဟ - အောင်သန်းရ - မင်းဆီလာလို့ ဒီရောက်လာတာပေါ့။ ကိစ္စက
တော့အထူးအထွေမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာကြာလို့တွေ့ရှင်တာရယ်။
ငယ်မူပြန်ပြီး ဆည်တော်ထဲက ဆတ်ကလေး။ ချေကလေး ပစ်ချင်လို့ လာခဲ့
ကြတာကွ။ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက ရန်ကုန်က
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်စိုးဗိုလ် - တဲ့။ သူက ရှေ့နေသာလုပ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ တောပစ်တဲ့မုဆိုးလည်း လုပ်တယ်။ သူ့ရဲ့မုဆိုးအတွေ့အကြုံ
တွေကိုလည်း စာရေးတယ်။ ပြောရရင်တော့ မုဆိုးစာရေးဆရာပေါ့ကွာ”

“ဟာ - ဒါဖြင့် “ဆရာမင်း” လို့ပေါ့နော်”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းရဲ့ဆရာမင်း (ကိုဘမင်း) နဲ့
ပေါင်းမိပြီး မင်းအကြောင်းတွေ ဖတ်ရ၊ ကြားရပြီး မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့
လာခဲ့ကြတာ - မောင်ရေ”

“ဟုတ်လား - အခုလို တွေ့ရ၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် - ဆရာကျော်စိုး
ဗိုလ်ရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်ကလည်း နာမည်ကြီး ဆည်တော်မုဆိုးဦးအောင်
သန်းနဲ့ သိရ၊ ခင်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

“ကိုင်း - ကိုင်း - ဝမ်းသာတာတွေ၊ ဂုဏ်ယူတာတွေ အသာထား။ အခု
လာတာက ဆည်တော်ကြီးထဲ တောပစ်ချင်လို့လာတာအဓိက။ အဲဒီတော့
ဒီည တောပစ်ရအောင် - အောင်သန်း - မင်းစီစဉ်ကွာ”

ဦးစိန်ထွန်းက ကြားဖြတ်ဖြစ်ချင်တာပဲ တည့်တိုးပြောလိုက်သည်။

“ဆည်တော်ထဲ တောပစ်ဖို့က ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာ - သက်ဆိုင်
ရာရဲ့တို့၊ တပ်တို့ သွားအကြောင်းကြားရဦးမှထင်တယ်”

“အေး - ဖြစ်ပါတယ် - သွားကြတာပေါ့။ အခု - ဒီနယ်မြေခံတပ်က ဘာတပ်လဲ”

“အမြောက်တပ် - ဆရာ၊ တပ်မှူးက ဝိုင်းမှူးအောင် - တဲ့”

“အမြောက်တပ်ကဆိုရင် အဘစောခင်စိုးရဲ့ တပည့်တွေထဲက ဖြစ်မယ် ထင်တယ် - အစ်ကိုကြီး”

“အေး - ဖြစ်နိုင်တယ် - သွားကြည့်ကြတာပေါ့။ အောင်သန်း - လာ ကားပေါ်တက်။ အခု - သွားကြမယ်”

ကိုအောင်သန်းကို ကားပေါ်တက်ခိုင်းပြီး ဦးစိန်ထွန်းနှင့် ကျော်စိုးဝိုင်း တို့က ကားမောင်းထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖွဲ့က ကိုအောင်သန်း တတော်၊ ကိုအောင်သန်းသားတွေနဲ့ စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ညနေ (၄) နာရီလောက်မှ ကိုအောင်သန်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး အားလုံးအဆင်ပြေကြောင်း ပြောပြသည်။

“အဆင်ပြေလိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့ - ဆရာမင်းရေး၊ တပ်ထဲတပ်မှူး နဲ့ သွားတွေ့တော့လည်း ဆရာစိုးနဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီည တံတွင်းမသွားသေးဘဲ သူတပ်နောက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တင်လည်ဖို့ အကြံပြု တယ်။ နောက်ပြီး - မနက်ဖြန်ညနေ သူနဲ့ ဂေါက်ရိုက်ဖို့ မင်းကြီးကို ဖိတ်လိုက် သေးတယ်။ ဂေါက်ရိုက်ပြီးမှ တံတွင်းသွားဖို့ တောင်းပန်လို့ လက်ခံခဲ့ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ရဲစခန်းက ရော...”

ခင်မောင်စိန်က သူသိချင်တာ ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ရဲစခန်းကလည်း အိုကေ စိုပြေပါတယ်။ နယ်ထိန်း “ကျော်လင်း” ကို တောင် အစစ အရာရာ ကူညီဖို့နဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် စခန်းမှူးက ထည့်ပေး လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား - ဒါဆို - ကောင်းတာပေါ့”

“ရဲစခန်းသွားရင်း သစ်တောဂိတ်ဝင်လိုက်တော့လည်း မတ္တရာ - စဉ့်ကူး နှစ်ဂိတ်စလုံးက နယ်တာဝန်ခံတော့အုပ်ကြီးတွေဟာ မင်းကြီး ဦးစိန်ထွန်း တပည့်တွေဖြစ်နေတော့ ပိုအဆင်ချောသွားတာပေါ့။ မနက်ဖြန်နေ့လယ် လောက် တို့အဖွဲ့တွေကို သစ်တောမော်တော်နဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာ စခန်း အရောက် လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ်ကွ”

“မနက်ဖြန်မှ တံတွင်းသွားရမှာဆိုတော့ ဒီည အလကားဖြစ်ပြီပေါ့”

လှရွှေက ကိုအောင်သန်းစကား နားထောင်နေရာက ညည်းလိုက်သည်။

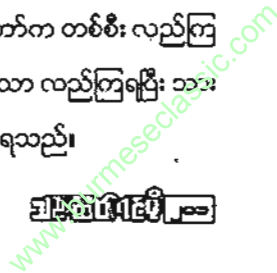
“ဟာ - အလကားမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီည - တပ်နောက်လည်ဖို့ အစီအစဉ် တောင် ဆွဲခဲ့ပြီးပြီ - ဆရာရွှေရ”

နေဝင်စထမင်းစားမလိုပြင်ဆင်နေတုန်း ဝန်းဆက်ခေါ်ထားသော “ပတ် လည်အင်း” ရွာသား မှ ဆိုးစံထွန်းသား “သားငယ်” နဲ့ အဖော်တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝေါက်ချလာကြပြန်သည်။

“ဟာ - လာကြ - လာကြ - မင်းတို့ရောက်လာတာနဲ့ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတာ နဲ့ အတော်ပဲ။ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ကြ”

ကိုအောင်သန်းက သားငယ်တို့ကိုခေါ်ပြီး ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက် ကြသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အသီးသီး ပြင်စရာ၊ ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်အရန်သင့်လုပ်လျက် လှည်းရိုရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လှည်းနွားမှာ (၂) စီးသာရသဖြင့် ခင်မောင်စိန်က တစ်စီး၊ ကျွန်တော်က တစ်စီး လည်ကြ သည်။ ဦးစိန်ထွန်းနှင့် ကျော်စိုးဝိုင်းတို့က ကားနှင့်သာ လည်ကြရပြီး သား ငယ်တို့အဖွဲ့မှာ ခြေကျင်၊ ခြေလျှောက်သာ လည်ကြရသည်။

နံနက်လင်းလို့ ကိုအောင်သန်း အိမ်ပြန်ဆိုကြသောအခါ ခြေလျှောက် အဖွဲ့သားငယ်တို့က ချေတစ်ကောင်၊ ယုန်တစ်ကောင်နှင့် ဦးစိန်ထွန်း၊ ကျော်စိုးစိုလ်တို့ကား အဖွဲ့က ကြောင်သားတစ်ကောင်နှင့် ကြောင်ဝံပိုက်တစ်ကောင် ရလာကြသည်။ လှည်းနှင့်လည်သော ကျွန်တော်နှင့် ခင်မောင်စိန်တို့ အဖွဲ့တွေက မျက်လုံးမှောက်၊ ဗလာနတ္ထိန္ဒသာ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

ဘာကောင်မှမရခဲ့သော ကျွန်တော်နှင့် ခင်မောင်စိန်တို့အဖွဲ့ကို လှူရွှေနှင့် တွေ့စိုးစိုလ် ပြောင်လိုက်၊ နောက်လိုက်ကြသည်။

ရိုက်ချက်က ရေရှေ့ သားကောင်ထိ ရိုက်မိသော်လည်း ရိုက်လိုက်သော တက်မှာလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ အရိုက်ခံရသည့်သတ္တဝါမှာ ရိုက်ချက်ကြောင့် မြင်ကွင်းရှေ့ပြင်မှ မြင်သွားသည်အလား၊ ငှပ်သွားသည်အလား တော့ မပြောတတ်။ ပျောက်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“ဘယ်သားကောင်ရမှာလဲ၊ လှည်းရွတ်ပြီး ဘယ်တံ ဝင်အိပ်နေကြမှန်း မှသိတာ” ဟု...။

“ဘယ်တံမှ လှည်းရွတ်ပြီး အိပ်တာ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ လှည်းသွားရင်း အိပ်ပိုက်နေကြတာ ဖြစ်မှာပါ - ဟား - ဟား - ဟား”

“အင်း - တို့က အကောင်ပါမလာတော့ ပြောထားနှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ၊ ခင်မောင်စိန်တို့က ပါလာပြီဆိုရင် ဒီလို အသေးအနပ် ချေ၊ ကြောင်၊ ယုန် လောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဆတ်တို့၊ ဝက်တို့မှဆိုတာ သိတယ်မို့လား”

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမချေပ၊ ပြုံးတုံ့လုပ်နေသော်လည်း မခံချင်တတ်သော ခင်မောင်စိန်က နှုတ်လှန်ပြန်ထိုးလိုက်ပါသည်။

“အေးပါဗျာ - အပြောနဲ့အလုပ် ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ်တို့ ရှာကျွေးတဲ့ အသေးအနပ် ချေ၊ ကြောင်၊ ယုန်လေးတွေပဲ အမြည်းလုပ်ကြသေးတာပေါ့ - နော်”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သစ်တောဌာနသုံး ပဲ့ထောင်မော်တော်နဲ့ မနက်စာ၊ ထမင်းစားပြီး ဧနု (၂) နာရီလောက်မှာ ဆည်တော်ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းကြီးဦးစိန်ထွန်းနှင့် ကျော်စိုးစိုလ်တို့ကတော့ အမြောက်တပ်မှူးရဲ့ ဇိတ်ခေါ်ချက်အရ (Golf) ဂေါက်ရိုက်ကြဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပေါ်လာသေး။ ညနေမှ သီးသန့်လိုက်လာကြမည်ဖြစ်သည်။

မော်တော်ပေါ် ပါလာသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ ကျွန်တော်၊ လှူရွှေ၊ ခင်မောင်စိန်၊ ကိုအောင်သန်း၊ ကျော်လင်း(ရဲ)၊ သားငယ်နှင့် သူ့အဖွဲ့တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း “ရေလယ်ကျွန်း” တွင် ရပ်နားစခန်းချ၍ တောလည်ရင်း နောက်အဖွဲ့ကို စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

နေရာသီကျောင်းပိတ်ထားချိန်မှစ၍ စာသင်ကျောင်းလွတ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကျောင်းဆောင်အတွင်း ကျယ်ကျယ်လွင်လွင်တည်းလိုက်ကြသည်။ ညနေစာအတွက်ပါလာသော ချေသားကိုချက်ရန် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေကြစဉ်ကျော်လင်းက နောက်ဟင်းတစ်ခွက်အတွက် ငှက်ပစ်ထွက်ဦးမည်၊ ငှက်မရ၊ ရအောင်ပစ်ခဲ့မည်ဟု ပြောပြီး သွားဖို့ သေနတ်ယမ်းတောင့်ပြင်ဆင်နေရာ ကျွန်တော်က -

“အေး - ကောင်းတယ်၊ မင်းငှက် (တင်ကျီး - အော်ရော) ပစ်သွားရင်း “ဘိုးကြီးကုန်း” “ဆယ်တင်ကုန်း” “ဘုရားလေးကုန်း” တွေဝင်ခဲ့ပြီး ညတောလည်ဖို့ မဆိုးတွေပါ ခေါ်လာခဲ့ကွာ”

“စိတ်ချ - စိတ်ချ - ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း အပါခေါ်ခဲ့မယ် - ဆရာမင်း”
“ဟေ့ - နေဦး - ပိုအရေးကြီးတာ မှာလိုက်ဦးမယ် - ကျော်လင်းရေ၊ မင်းငှက်ပစ်မရခဲ့ရင် တွေ့တဲ့တံငါတွေဆီက ငါးတော့ ရအောင်လုပ်ခဲ့၊ ငါးရေမျိုလေး ချက်စားရအောင်လို့၊ ရော့ - ပိုက်ဆံပါ ယူသွား”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် “အစားအသောက် လူနဲ့တည့်တယ်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားသော အဝတ်ကြီးများဥက္ကဋ္ဌ လှရွှေက ငှက်မရ ငါးရအောင်ဝယ်ခဲ့ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး မှာလိုက်သည်။

ကျော်လင်း သေနတ်တိုင်လျက် ပဲ့ထောင်မော်တော်ဆီ ဆင်းသွားနေတုန်းမှာပင် “ရေလယ်ကျွန်း” အရှေ့မြောက်ဘက် ရေလယ်ဆီမှ လှသံများ စိစိညံ့ညံ့ အော်ဟစ်သံ၊ ပြောဆိုသံများကို ကြားကြရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လှရွှေနှစ်သလား၊ လှေမှောက်တာလား ဘာဖြစ်တာလဲ သိချင်သဖြင့် ကမ်းနားသို့ ပြေးဆင်း၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရေလယ်မြင်တွင်းမှာ လှေ(၃)စင်းနှင့် ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေထိ အားကြီးမာန်တက် သူထက်ဦးအောင် တတ်ကုန်လှော်နေကြသလို ပါးစပ်

များကလည်း “လုပ်ပါဟ - လှော်ပါဟ” “ဇီရင် အပိုင်လုပ်နော်” အစရှိသည်ဖြင့် အော်ပြောနေသံများက အတိုင်းသား၊

ရှေ့ဆုံးမှ လှော်နေသော လှေ၏ ရှေ့ပါးတစ်ရိုက်လောက်အကွာ ရေထဲမှာတော့ မည်းမည်းသတ္တဝါ၊ လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လား ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသည့်သတ္တဝါက အသက်လု၍ ကူးခတ်နေပုံရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျော်လင်းတို့ ပဲ့ထောင်မော်တော်ကလေးကလည်း လှေများရှိရာသို့ ဦးတည် အမြန်မောင်းသွားနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ခင်မောင်စိန်က သူ့ခရီးဆောင်မှန်ပြောင်းကို အမြန်ထုတ်၍ မြင်ကွင်းကို အနီးအဝေး ဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟာ - ကိုမင်းရေ - လှေတွေ လိုက်နေတာ သားကောင်ဗျ၊ ဝက်လား၊ ဆတ်လား၊ ဘာကောင်လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မည်းမည်းပဲ မြင်နေရတယ်”

“ချို မမြင်ရဘူးလား - ခင်မောင်စိန်ရ”
လှရွှေက သိချင်အော့ အလောတကြီးဝေးလိုက်သည်။

“ချိုတော့ မမြင်ရဘူးဗျ၊ အမ.လားမှ မပြောတတ်တာ”

“ချိုမမြင်ရရင် ဝက်ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ရေကူးမြန်ပုံ ကြည့်ရတာတော့ ဝက်ဖြစ်ဖို့များတယ်ကွ”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြီး ဝေဖန်ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ရှေ့ဆုံးမှ လှေတစ်စင်းက မိသွားဦး ရေကူးနေသော သတ္တဝါကို လက်ထဲမှ တက်နဲ့ တအားရိုက်ချလိုက်သည်။

“ပြောင်း - ခွပ် - ဣတ်”

ရိုက်ချက်က ရေရောသားကောင်ပါ ရိုက်မိသော်လည်း ရိုက်လိုက်သော ဆက်မှာလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ အရိုက်ခံ

ရသည့်သတ္တဝါမှာ ရိုက်ချက်ကြောင့် မြင်တွင်း ပြေငြိမ်မှု မြင်သွားသည်အလား၊
ငုပ်သွားသည်အလားတော့ မပြောတတ်။ ပျောက်သွားသည်ကတော့
အမှန်ပင်။

ရိုက်သူမှာလည်း သတ္တဝါကို မြင်ရနိုး၊ ပေါ်လာနိုးနှင့် စောင့်စားကြည့်ရှု
နေစဉ် နောက်လေ့များလည်း အနားရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ - အပိုင်ကြီး ရိုက်ရတာမို့လား”

“ဘယ်နေရာရိုက်လိုက်ရတာလဲ”

“မရိုက်မိလိုက်ဘူးလားဟာ”

အမေးအမျိုးစုံများက အဆက်မပြတ်ပေါ်လာသဖြင့် ရိုက်သူက
ပြန်အဖြေပေးလိုက်ရသည်။

“အပိုင်ကြီး ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်တာပဲကွ။ ရိုက်မိပြီး မြင်သွားလို့ ပြန်
ပေါ်မလားလို့ ကြည့်နေတာ”

သူတို့ပြောဆိုကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် သူတို့နှင့် ဝါး(၃)ရိုက်လောက်ကွာ
“ဖွား” ခနဲ သတ္တဝါခေါင်းက ပေါ်လာပြီး တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ အမြန်ကူးခတ်နေ
ပြန်သည်ကို တစ်ယောက်က မြင်သွားသဖြင့် -

“ဟ - မင်းအဘက မြင်သွားတာမဟုတ်ဘူး - ငုပ်သွားတာ။ ဟိုမှာပေါ်ပြီး
ကူးတောင်နေပြီကွ။ လိုက်ကြ - လိုက်ဟ - ဒီတစ်ခါ မလွတ်စေနဲ့”

ညာသံပေးပြီး လှေ (၃)စီးမှာ ခြိုင်လှော်ရင်း သားကောင်နောက် လိုက်
ကြပြန်သည်။

မြေးသူနဲ့လိုက်သူ၊ သတ္တဝါချင်းတူပေမယ့် လူနဲ့တိရစ္ဆာန် ဘယ်သူက
ပိုမြန်၊ ပိုညက်သာပါမည်နည်း။ ရှေ့က သားကောင်က အသက်သေးမှလွတ်
ရန် ကမ်းဆီသို့ အမြန်ကူးနေသလို နောက်မှ လူမှဆိုးများ၊ လှေကလည်း တမ်း
မရောက်ခင် အသေသတ်နိုင်ရန် အားကြီးမာန်တက် လှော်ခတ်လျက်...။

ဒီအချိန်မှာပင် ကျော်လင်းတို့ ပဲ့ထောင်ကလေးများကို ဖြတ်တောက်လျက်
သားကောင်ရှိရာသို့ လီဘာတင် အချိန်မြှင့်၍ မောင်းလိုက်သွားသည်။ (၁၀)
ကိုက်အက္ခာလောက်ရောက်သည်နှင့် သေနတ်ကိုင်ထားသော ကျော်လင်း
ဆီမှ မီးခိုးတန်းကလေး ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရပြီး “ဒိုင်း” ခနဲ သေနတ်
သံက ရေကန်တွင်း ပဲ့တင်ထပ်သွားပါတော့သည်။

အပစ်ခံရသော သားကောင်ရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီး ရေထဲမှ သားကောင်
ကို ဆွဲတင်လိုက်မှ တောဝက်တစ်ကောင်မှန်း ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်။ သိ
လိုက်ရသည်။

“ဟာ - ပွတာပဲ။ ဝတ်သားစားရချည်သေး။ မုဆိုးများ ရချင်တော့ မခက်
ခဲ။ မရည်ရွယ်ဘဲ မပင်မပန်း လွယ်ကူလိုက်တာကွာ - နော်”

လှေရွေက သေးနားက ခင်မောင်စိန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာစကား ဆို
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ - ဆရာရွှေရာ၊ ဒါကြောင့် - မုဆိုးများ လပိုင်းတိုက်ပြီးဆို
ရင် ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ခူးတာက ကြာသေးတယ် ပြောကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ နောက်နားရောက်လာသော မုဆိုးကို အောင်သန်းက ဝင်
ထောက်ခံပြောလိုက်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ စားရက်ကြုံတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ မခက်ခဲဘဲ ကျွန်တော်
တို့အဖွဲ့အတွက် တောဝက်သားဟင်းတစ်ခွက် တိုးလာပါသည်။ နောက်မှ
လိုက်လာကြမည့် ဦးစိန်ထွန်းနဲ့ ကျော်စိုးဖိုလ်တို့လည်း တောဝက်ရထားသည့်
အတွက် အံ့ဩဝမ်းသာ ပီဇော်ဖြာနေကြမည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ညမောင်ရီမျိုးလို (၈) နာရီထိုးမှ နောက်အဖွဲ့များ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ နောက်အဖွဲ့တွင် ဦးစိန်ထွန်း၊ ကျော်စိုးစိုလ်နှင့် သစ်တောအမှုထမ်း တောအုပ်ကြီး၊ တောခေါင်းတွေပါ ပါလာကြသည်။ သူတို့နှင့် အတူသမကာ၊ ဘီယာများနှင့် ဝီစကီ၊ ဂျက်နီလမ်းလျှောက်တွေလည်း ပါလာသဖြင့် ရထားသော တောဝက်သားနှင့် အံကျ၊ ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဝက်သားများ၊ အချိန် - ဘယ်လောက်ထွက်လဲ”

ဘီယာခွက်ကိုချုတ်တော့ဝက်သားအခေါက်နှုန်းအိအိတစ်တုံးကို ဖွန်းနှင့် ကော်စားရင်း ဝက်သားကြိုက်သော ကျော်စိုးစိုလ်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အချိန် (၃၀) လောက်ထွက်တဲ့ ဝက်မမို့ အတော်စားကောင်းတာ ဆရာစိုးရဲ့”

ကျော်လင်းက ဘီယာခွက်ထဲ နောက်ထပ်ဖြည့်ရင်း ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကွန်ကရက်ကူလေးရှင်း - ကျော်လင်းရာ၊ ငါက အသားတကာထဲမှာ ဝက်သားအကြိုက်ဆုံး၊ အမက်မောဆုံးကွ”

“ချေသားလည်း ကောင်းပါတယ် - ညီလေးရ”

ဦးစိန်ထွန်းက ချေသားဟင်းတစ်တုံးကို ကောက်ဝါးရင်း သူ့အကြိုက် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အများကတော့ ဆတ်သားကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဝိုက်မောတမ်းဆာ ကြတာပဲဗျ”

ကျွန်တော်ကလည်း ဆတ်သားကောင်းကြောင်း ကြားဝင်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် - ကျွန်တော်ကတော့ - ကိုမင်းပြောသလို - ဒီပြင်အသား တွေထက် ဆတ်သားကို ပိုမက်တယ်”

ခင်မောင်စိန်ကလည်း သူ့ခံယူချက်ကို ဖော်ပြပြီး ကျွန်တော့်အဆိုကို အကြောင်းမဲ့ထောက်ခံလိုက်သည်။

“အေး - လူတစ်ကိုယ်၊ အကြိုက်တစ်မျိုးပဲကွ၊ ငါကတော့ ဆတ်သား၊ ဝက်သား၊ ချေသားတွေထက် မျောက်ချေးခါး အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ မျောက်ညို ချေးခါး ဘာသားနဲ့မှ လဲမစားဘူးဗျ”

လှရွှေကလည်း သူ့အကြိုက်ကို ဖော်ပြလိုက်သည်။

“ကဲပါ - အကြိုက်ချင်းတူရင် လုနေရ၊ သတ်နေကြမှာ၊ ဒီတော့ - ကိုယ် ကြိုက်တာ ကိုယ်စား၊ အခုတော့ - ဒီည တောလည်ဖို့အစီအစဉ်လေး ပြောပါဦး - ဦးဘမင်း၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

ကျော်စိုးစိုလ်က သူ့စလိုက်သောစကား သူပဲဖြတ်လိုက်ပြီး တောလည်ဖို့ အစီအစဉ်ဘက် စကားလှည့်လိုက်သည်။

“အစီအစဉ်ကတော့ အဖွဲ့(၃) ဖွဲ့လည်ဖို့ အကြမ်းဖျင်း စီစဉ်ထားတယ်၊ တစ်ဖွဲ့သားငယ်တို့က ကားလမ်းတစ်လျှောက် တက်ပြီး ခြေလျှောက်လည်ကြမယ်၊ ခင်မောင်စိန်နဲ့ အောင်သန်းအဖွဲ့က “ကျောက်ဖျာ” စခန်းဘက်သွားလည်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားက ကျော်လင်းနဲ့ လှေသမားတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ရေထဲကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် မီးထိုးလည်ဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲထားတာပဲ”

“ကောင်းတယ် - အစီအစဉ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒီစားသောက်ဝိုင်းပြီးတာနဲ့ ယွန်းလိုက်ကြတာပေါ့”

“အင်း - ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကတော့ အလျှိုအလျှိုအစီအစဉ်တွေနဲ့၊ တူပုံနဲ့ကိုလှရွှေကျတော့ရော - ဘယ်လည်ကြရမှာလဲ - ဟင်”

“ဟာ - ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းကြီးနဲ့ကိုလှရွှေတို့ကတော့ ချေသား၊ ဝက်သား၊ နဲ့ ယမကာ အဝချပြီး ဒီညတော့ အိပ်ရာထဲပဲ ပတ်လည်လိုက်ကြတော့မို့ ဖုတ်လား - ဟား - ဟား - ဟား”

“ကျော်လင်း - မင်းအကြံပေးတာ မဆိုးဘူးကွ၊ ငါကလည်း ဒီညတော့ သမကာလေး တပြုပြန်နဲ့ သေနတ်သံနားထောင်ရင်း အိပ်ရာထဲက နှုတ်တဲ့ အကောင်တွေ စိတ်ကူးနဲ့ လိုက်ပစ်မလို့ကွ - ဟံ - ဟံ - ဟံ”

ဤသို့ဖြင့် သွားကြ၊ လာကြမယ့် ကျွန်တော်တို့မှဆိုးအဖွဲ့တွေက အစား
အသောက်တစ်ခန်းရပ်ပြီး ပြင်ဆင်စရာတွေပြင်ဆင်လျက် အသီးသီးတာဝန်
ကျရာ တောလည်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဒီညတော့ - တောလည်ရသည်က လာဘ်မတိတ်ဟု ဆိုရမလား မပြော
တတ်။ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းရိုးတန်းပတ် လှေအဖွဲ့က ဘာကောင်ဆို
ဘာကောင်မှ မတွေ့ကြ၊ မမြင်ခဲ့ရ၊ ပစ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးစွ။

ကုန်းတစ်ပိုင်း၊ ရေတစ်ပိုင်းလည်ကြသော ခင်မောင်စိန်တို့အဖွဲ့ကလည်း
ကြောင်လောက်သာတွေ့ရပြီး မပစ်ကြရ။

ကုန်းပိုင်းလမ်းတစ်လျှောက် လည်ကြသော သားငယ်တို့အဖွဲ့ကတော့
ချော့တော်တွေရသော်လည်း ပစ်ခွင့်မရသဖြင့် လူပန်းစိတ်နှမ်းပြီး မလန်းမဆန်း
နှင့် လင်းမှ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

အင်း - မှဆိုးဆိုတာ လမိုင်းကပ်တဲ့အခါ မထင်မှတ်ဘဲ အလွယ်တကူ
ရတတ်သလို လမိုင်းမကပ်တဲ့အခါကျတော့လည်း ငတ်ကြတာက မွေတာ
ပိုင်လေ။

“ကိုင်း - ဆရာတို့ - မနက်စာစားပြီးတာနဲ့ ဒီစခန်းကခွာပြီး ကျုပ်စခန်းကို
ရွှေ့ကြမယ်”

“ကိုအောင်သန်း - ခင်ဗျားစခန်းနာမည်က ဘာတဲ့၊ ဒီကနေ တော်တော်
ဝေးသေးလား၊ တော်တော်သွားရဦးမှာလား”

ကျော်စိုးဗိုလ်က ကိုအောင်သန်းစခန်းကို မသိသေး၊ မရောက်ဖူးသေး
သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်စခန်းနာမည်က “ရွှေဒန့်ဒင်” တဲ့၊ ခရီးကတော့ တစ်ဝက်လောက်
ကျန်သေးတယ်၊ တော်တော်လေး သွားရဦးမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းလိုက်တော့မယ်၊ ဒီက စားသောက်
ပြီးတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ကိုအောင်သန်း “ရွှေဒန့်ဒင်” စခန်းက မော်တော်တိုက်ရိုက်မရောက်၊
မော်တော်က ချောင်းတာရှည်ချောင်းဖျားအထိသာ ရောက်သဖြင့် (၂) မိုင်
လောက် ခြေကျင်လျှောက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သစ်တောမင်းကြီး
ဦးစိန်ထွန်းနှင့် တောအုပ်၊ တောခေါင်းတွေ ပါလာသဖြင့် ထင်းသမား၊ ဒေါက်
တကူသမားများက ထင်းတိုက်သော ထော်လာဂျီကားတစ်စီးနှင့် ကိုအောင်
သန်း စခန်းထိ လိုက်ပို့ကြသဖြင့် သက်သာသွားသည်။ တောအုပ်ကြီးက
ညတောလည်ဖို့ပင် ထော်လာဂျီတစ်စီး စီစဉ်ခိုင်းလိုက်သေးသည်။

ရွှေဒန့်ဒင်စခန်းတွင်တော့ ကိုအောင်သန်း သားများဖြစ်ကြသော ကျော်
ဆွေဦး၊ တင်မောင်ဝင်း၊ ဟန်ဝင်းအောင်၊ ကျော်ဆွေဝင်းတို့အပြင် ထင်းလုပ်
သားများလည်း ရှိကြသဖြင့် စည်ကားနေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရောက်သွားတော့ ပိုစည်ကားပြီး မြူးတူးသွားကြ
သည်။

“ကိုင်း - ငါ့သားတို့ - မင်းဦးကြီးတွေ၊ ဦးလေးတွေအတွက် နေရာထိုင်
ခင်း လုပ်ပေးလိုက်ကြဦး၊ နောက်ပြီး - ညစာအတွက်လည်း ချက်ကြကွာ၊
ညတောလည်ဖို့ ပြင်ထားကြဟေ့”

ကိုအောင်သန်းက ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့သားများက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
အတွက် တံတစ်လုံး သီးသန့်ရှင်းလင်းပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့
အားလုံး တံပေါ်တွင် ချောင်ချောင်လည်လည် နေကြရသည်။ ဦးစိန်ထွန်းနှင့်
ကျော်စိုးဗိုလ်တို့နှစ်ယောက်က ပါလာသော ရွက်ချင်တဲကလေးများနှင့်
သီးသန့်အိပ်ကြသည်။

ညတောလည်ဖို့အတွက်လည်းတစ်ခါတည်းစီမံကိန်းဆွဲလိုက်ကြသည်။
ခင်မောင်စိန်က ဟန်ဝင်းအောင်နှင့် ချောင်းတာရှည်၊ ကြိမ်ချောင်းတောင်
ဆီသို့လည်းကောင်း၊ သားငယ်နဲ့ တင်မောင်ဝင်းက ဒန်ဒင်ချောင်းရိုးတစ်
လျှောက်နှင့် တောင်ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၊ ကျော်စိုးဗိုလ်၊
ကိုအောင်သန်းနှင့် ကျော်ဆွေဦးတို့က ထော်လာဂျီကားနှင့် ကားလမ်းတစ်
လျှောက် “မအူကျစ်” “လမ်းလယ်ကျစ်” တို့ဘက်သို့လည်းကောင်း အသီးသီး
သွားလည်ကြရန်ဖြစ်သည်။

ညနေစာစားသောက်ပြီးမှောင်သွားသည်နှင့်အဖွဲ့(၂)ဖွဲ့ တာဝန်ကျရာ
နေရာဆီသို့ချီတက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ထော်လာဂျီကားအဖွဲ့သာ
မထွက်ကြရသေး။ အကြောင်းမှာ ထော်လာဂျီ မရောက်သေးသောကြောင့်
ပင်။

ည (၉) နာရီထိုးမှ ထော်လာဂျီကား ရောက်လာသည်။ ဘာလို့နောက်
ကျတာလဲမေးတော့ ဘရိတ်ကောင်းကောင်းမမိသဖြင့်ပြင်နေရသောကြောင့်
နောက်ကျသည်ဟု ဖြေလာသည်။

အဖြေကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာသွားကြသည်။ နို့မဟုတ်က
ထော်လာဂျီသာ ဒီညမရောက်လာပါက တောအုပ်၊ တောခေါင်းတွေ၏ ကြိမ်း
မောင်း၊ အကြောင်းပြခြင်းကို ခံကြရမည်က အသေအချာပင်။

ထော်လာဂျီရောက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း အရန်သင့်
ပြင်ဆင်ပြီးသားမို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က နစ်လုံးဘူး (DB) ကို ကိုင်
ထားသလို ကျော်စိုးဗိုလ်က ပွိုင့်တူးတူး (.22) မဂ္ဂနစ်ကို အဆင်သင့်လုပ်ထား
သည်။ အနီးကပ်တွေ့က ကျွန်တော်ပစ်ရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွေ့ပါက
ကျော်စိုးဗိုလ်ပစ်ရန် တိုင်ပင်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။

ထော်လာဂျီစက်သံက ကားစက်သံများလို ငြိမ်ညောင်းညင်သာမှု မရှိ။
တဒိုင်းဒိုင်း ဆူညံလှသည်။ ဒီကြားထဲ ဘော်ဒီ၊ ဖရိန်တိုက နှစ်ချောင်း၍လား
မပြောတတ်၊ တတို့ကို တကျွဲကျွဲ အသံစုံတို့က စီးချက်လိုက်နေကြသည်။
စီးရသည်မှာလည်း မညက်ညော၊ ရန်ဆွရန်ဆွနှင့် ယိမ်းကနေကြသလိုပင်။
လှတောသားပြောနည်းပြောရပါလျှင် စကောထံ ဖီးဖြူသီးထဲ လှိုင့်သလို ရှိနေ
ကြသည်။ ရှာဖီးကိုတော့ ကိုအောင်သန်းနှင့် သူ့သား ကျော်ဆွေဦးတို့က
သားကောင်မလွတ်တမ်း တွေ့အောင် နှစ်ဖက်ခွဲရှာကြသည်။

ထော်လာဂျီကားက စခန်းမှထွက်၍ ချောင်းငယ်၊ သဲဖြူချောင်း၊ ကျွန်း
တောပြန့်၊ ညောင်အိုင်လမ်းခွဲရောက်သည်အထိ ဘာမျက်လုံးဘာသားကောင်
မှ မတွေ့ကြရ။

“ကိုအောင်သန်း - ခင်ဗျားဆီက သားကောင်ပေါ့တယ်ဆို၊ အခုတော့
ဘာမှကို မတွေ့ရသေးပါလား”

ကျော်စိုးဗိုလ်က မီးသမား(၂) ယောက်စလုံး ဘာမျက်လုံးမှ မတွေ့
သဖြင့် အားမရဖြစ်ခါ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ - ဆရာစိုးကလည်း လောဘတတ်ရန်ကော၊ အချိန်တန်တော့
နားပိန်တန်လိမ့်မယ်ပေါ့”

“ခု - ည(၁) နာရီထိုးနေပြီဆိုတော့ ညတစ်ဝက်လွန်လာပြီ။ သားကောင်
အစအနတောင် မမြင်ရသေးဘူးလေ”

“ဒီအချိန်က သားကောင်အိပ်ချိန်လေ။ ဒီကရှေ့မှ သားကောင်က ထမှာ၊
ကြည့်ပါ - မအူကျစ်ပတ်ဝန်းကျင်ရောက်ရင် သားကောင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။
ဝစ်ခိုသာ လက်ပြင်ထားကြပါ”

ကိုအောင်သန်းစကားမှ မဆုံးသေး။ ရှေ့တော်တော်လှမ်းလှမ်း ချောင်း
နီးဆီက ချေဟောက်သံ တပေါင်းပေါင်းတစောင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုင်း - ကြားရဲ့မဟုတ်လား။ အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်ဖို့ အိပ်ရာက ထ။ အသံပေးလာကြပြီလေ”

မအူချောင်း ကျော်လိုက်သည်နှင့် တောငှက်ပျောတော ရောက်လာသည်။ ခါတိုင်း - ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆတ်အများဆုံး တွေ့တတ်။ ပစ်ရတတ်သဖြင့် မီးသမားများက အထူးဂရုစိုက်ရှာနေကြသည်။

ကားလမ်းမှာ အတက်အဆင်းကလေးများရှိသဖြင့် အင်ဂျင်စက်သံက တအေးဒီးအေးဒီးနှင့်ပိုဆူညံနေတော့သည်။ မအူကျစ်မရောက်ခင် မြိုင်ဆန်ဆန် အောင်ခြေရှင်းတော ရောက်သောအခါ ကိုအောင်သန်းမီးတဲတွင် ဖျက်လုံးဝင်းဝင်းတစ်စုံတွေ့လိုက်ရသည်။ အက္ခရာအဝေးမှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ် တစ်တမ်း ကိုက်(၃၀)လောက်။

ဒါကြောင့် - ကျွန်တော်က ကိုင်ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို သားကောင် ချေဆီသို့ ဖြောင့်တန်းမှုယူပြီး မောင်းခလုတ်ကို အမြန်ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံက တိတ်ဆိတ်သောညယံကို ပဲ့တင်ထပ်သွားစေတော့သည်။ အပစ်ခံရသောချေမှာလည်း လည်တိုင်ရင်းမှန်ပြီး နေရာတွင် မထတမ်း လဲကျသွားတော့သည်။

“ဆရာမင်း - လက်ရည် ဘယ်ကျသေးလို့လဲ။ အသက်ရလာပြီဆိုတော့ လက်ရည်ကျသွားပြီလားလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ”

“ဒါပေါ့ဗျ - အသက်ကြီးပေမဲ့ မပျက်စီးသေးဘူးဆိုတာ”

ကျော်စိုးဝိုင်းက ကျွန်တော့်အစား စကားဝင်ဆိုလိုက်သည်။

လဲနေသောချေပေါက်ကို ကျော်ဆွဲဦးက ပြေးကောက်ထမ်းယူလာထိုင် ထော်လာဂျီပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

ထော်လာဂျီမောင်းသမားနှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အားလုံး ဟင်းစားချေတစ်ကောင် တင်ထားပြီမို့ ဝမ်းသာပီတိတွေ ဖြာနေကြတော့သည်။ နောက်ထပ်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက်ထား ကြိုးစားကြသော်လည်း ဒီညတော့ ဒီမျှနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

စခန်းပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ချေတစ်ကောင်နှင့် သားငယ်တို့ ခြေကျင်ထိုးအဖွဲ့မှ ဝက်တစ်ကောင်၊ ပေါင်းနှစ်ကောင်နှင့် တစ်ညတာ ကုန်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ကျန်အဖွဲ့များကား အားကြီးမာန်တက် ဆတ်မျှော်လင့်ချက်ထား လည်ကြာခြားလည်း ဟင်းစားချေတောင် မပစ်ကြရသဖြင့် မချင့်မခြစ်ကာ အိပ်ရေးပျက် မျက်ချေးထွက်ရုံသာ သက်သာ ရှိကြသည်။

လာမည့်ညတွင် မဆိုးအဖွဲ့များအားလုံး ကြိမ်ရှောင်းတောင်နှင့် ချောင်းထာရှည်တစ်လျှောက် ညှပ်ပိတ်လည်လိုက်က မနေ့ညတွေခွဲရသော ဆတ်များ ပစ်ရမှာ သေချာပေါက်ဟု တွက်ဆပြောဆိုကြသော်လည်း မင်းကြီး ဦးစိန်ထွန်းနှင့် ကျော်စိုးဝိုင်းတို့မှာ တစ်ညပင် မနေနိုင်တော့သဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။ မင်းကြီးတို့နဲ့အတူ သားငယ်တို့အဖွဲ့ရော၊ ကိုအောင်သန်းရော သစ်တောအဖွဲ့များနှင့် ကျော်လင်း(ရဲ)ပါ ပါသွားသဖြင့် စခန်းတွင် လှေရွာ ဆင်မောင်စိန်နှင့် ကျွန်တော်သာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ တောတက်လာစဉ်က ဆင်တူ သဘောတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး လာခဲ့ကြသော်လည်း ပြန်တော့ လူခွဲပြန် ဖြစ်သဖြင့် ကျန်ရစ်သူစိတ်ထဲတွင် ရှင်းတင်းတင်း ဟာတာတာ ဖြစ်နေကြသည်။

“အို - ဆတ်သားမစားထိုက်သူတွေ ပြန်ကြပလေစေပေါ့” ဟုသော ဆင်မောင်စိန်က ဆင်တူသော အသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

အရှက်ကိုဆိုရသော် သုံးလေးရက်နှင့် ဆတ်မပစ်ရသော်လည်း ယုန်၊
ကြောင်၊ ချေ၊ ဝက် အကောင်စုံ ပစ်ရ၊ စားရသည်ကပင် ကျွန်တော်တို့လို
ဝါသနာရှင်မုဆိုး (စီးပွားရေးမုဆိုးမဟုတ်) များအတွက် အသက်ရှည်ဆေး
တစ်ခွက် ဆေးကောင်းတစ်လက်ဟုပင် သဘောထားအထင်ရောက်ကာ
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိကြသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်တကား။

စာကြွင်း

မပြန်ဘဲကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ (၃)ယောက် ... အဲဒီည ဆတ်(၃)
တောင်မှ နှစ်ကောင်ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့ပါကြောင်း ...။

-----> **ပွဲစာအုပ်**

ဝမ်းနည်းခြင်းမှခေါ်ဝေါ်

ဦးသန်းမြင့်
(ဂေ့ကျော်စိုးအောင်)
အသက် (၇၂)နှစ်

စာမူများ

ငယ်ဒီတာအဖွဲ့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည့်ထိတ်ရင်ဖွဲ့စည်း
အမှတ် (၅၀၈/၅၃၂) (၂/၆) ပထမထပ်
တန်းလည်လမ်း၊ ဆိပ်ကမ်းကလပ်အကောင်
ကျောက်တံတား၊ နန်းတန်း

ဦးထွေး၊ ဒေါ်ကြည်ညွန့်တို့၏ သားဖြစ်သူ စာရေးဆရာ
ဂေ့ကျော် စိုးအောင်သည် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်နေအိမ်တွင်
(၁၅-၈-၂၀၁၄) ကြာသပတေးနေ့၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်
သွားပါစေပြန်မိသားစုနှင့်ထပ်တူထပ်မျှဝမ်းနည်းရပါကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

သည့်ထိတ်ရင်ဖွဲ့စည်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ကုန်တွေကို နှင့်နေအောင်တင်ထားသော ကားက သည်နေရာရောက်မှပင်
 ဘီးပေါက်ပြီး ထိုးရပ်သွားတော့သည်။ ထိန်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူကားရပ်သွားပြီးနေ
 ခေါင်းထဲမှ ဒရိုင်ဘာရော၊ စပယ်ယာပါအောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။
 ထို့နောက် ကားအောက်ပိုင်းကို ဝံ့ကြည့်ပြီး သူတို့ချင်း ပွစ်ပွစ်တွေ ပြောနေကြသည်။
 မင်းမင်းလတ်က ကားပေါ်မှနေ၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။
 ဤကားပေါ်တွင် လူက သုံးယောက်သာ ပါသည်။
 ဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာ နှင့် ခရီးသည်ဖြစ်သော မင်းမင်းလတ်...။
 လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကားသမားနှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းအတွင်းမှ လိုက်ပါလာကြ
 အပြည့်အမောက် တင်ထားသော ဆန်အိတ်၊ ပဲအိတ်များပေါ်တွင်
 ဝင်းမင်းလတ်တစ်ယောက်သာ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိနိုင်ငံ၊ ရေငြိမ်ချစ်သာ
 အဝအတွတ် ငွေးထွေးမှု၊ လုံခြုံမှု၊ ပီတိချမ်းသာမှုတို့
 လေးနိုင်မည်ကို နှောင်းနှောင်းတပုသ်ရှိခဲ့ရသည့်
 လူတို့ကူးသံရသော လူငယ်တစ်ယောက်
 တစ်ပိတ်တစ်ငဒသ၊ လွတ်မြောက်ရန်
 ရိုက်တန်လှုပ်ရှားမှုများ...

Handwritten signature

ဘဝဇာတ်လမ်းအခန်းခန်း

ဘာပဲပြောပြော - အခြေအနေကိုမင်းမင်းလတ် ခန့်မှန်းလိုက်မိပြီ။ ကား
ကပြင်ရဦးမည်။ ဘီးအသစ်လဲရဦးမည်။ သို့ကြောင့် သူတို့ ကားပြင်နေတုန်း
မိမိက အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးကာ မင်းမင်း
လတ် - ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားလမ်း၏ညာဘက်ရှိ
တုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ကားလမ်းနှင့် ကိုက် (၂၀၀) ခန့်အကွာ
ထိုတုန်းမြင့်ပေါ်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုအိမ် ပတ်ပတ်လည်
တွင် စိမ်းညိုသော သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေး ရှိသည်။ ထိုအိမ်မှာပင် ... အိမ်ရှင်
ကို ခွင့်တောင်းကာ ခေတ္တ အနားယူဦးမည်။ အိပ်ပျက်ခဲ့လေသော ညပေါင်း
များစွာအတွက် တစ်ရေးတစ်မောဖြစ်ဖြစ် အိပ်စက်ဦးမည်။ ထိုစိတ်ကူးနှင့်
ပင် ဖြစ်သည်။

တုန်းစောင်းကလေးအတိုင်း သူအပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထိုအိမ်သို့
ရောက်သော် အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အိမ်တွင်း၌ လူရိပ်လူခြည်
တိုမတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုတစ်ဂိုဏ်းက သစ်ပင်များ၏အရိပ်
ကြောင့် ထူးထူးကဲကဲ အေးမြနေသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် အိမ်အနောက်
ဘတ်ဆီမှ အသံဗလံတချို့ကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဘေး
သို့သွားကာ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် သစ်ကိုင်း
ခြောက်အချို့ကို ပခုံးတွင်ထမ်းလျက် သစ်တုံးတစ်တုံးကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲလာ
သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ခပ်သွက်သွက်ပင်
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မကြာမီ ... အဘိုးအိုအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

“ပေး - ပေး - အဘ၊ ဒီသစ်တုံးကြီးကို ကျွန်တော် ထမ်းကူပါမယ်”

ပြောပြီး အဘိုးအိုဆွဲလာသော သစ်တုံးကြီးကို သူ ကောက်ထမ်းလိုက်
သည်။ အဘိုးအိုက သူ့ကို ယုံယုံမျှပြုသည်။ အဘိုးအို၏ တွန့်လိမ်ရည်လျား
လှသော ဆံနွယ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးများကြားတွင် ချွေးများဖြင့် စိုရွှေ့ပြောင်လက်
လျက် ရှိသည်။ မကြာမီ ... နှစ်ယောက်သား ... အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြ
သည်။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်မိကြပြီးနောက် အဘိုးအိုကပင် ချွေးများ
ကို သုတ်ရင်း စကားစ.လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်ကလာသလဲ - ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

မေးသာ မေးလိုက်ရသော်လည်း အဘိုးအိုက တောင်ခြေတစ်နေရာ၌
ကားတစ်စီးရပ်ထားပုံကိုလည်းကောင်း၊ ကားသမားများ ကားပြင်နေပုံကို
လည်းကောင်း မြင်မိပြီး ဖြစ်သည်။

မင်းမင်းလတ်က သက်ပြင်းချကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဆိုတဲ့ စကားထက်
ဘာကြောင့် ဒီခရီးကို ထွက်လာရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ပြောချင်ပါ
တယ် - အဘရယ်”

“အေး - ပြောပါဦး - မင်းအကြောင်းကို”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တုံ့ပြန်သည်။ အဘိုးအို၏စူးရှသော
မျက်လုံးများနှင့် တည်ကြည်သော မျက်နှာအနေအထားကို မင်းမင်းလတ်
သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူ ... စကားကို စိတ်လိုလက်ရပင် ဆက်ပြောလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော်က လူပျောက်လိုက်ရှာနေတာခင်ဗျ။ ပိုပြီးရှင်းအောင်ပြော
ရရင် ပျောက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဪ - မင်းအစ်မက အိမ်ကွဲနေ ပျောက်သွားတယ်ပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ သူက အိမ်ကို ထွက်သွားတုန်းကတော့
ဆွေမျိုးအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သွားတာပါ။ ပြီးတော့ - သူသွားမယ့်နေရာ၊
သူလုပ်မယ့်အလုပ်ကိုပါ အတိအကျပြောသွားတာပါ။ အဲဒါ - အိမ်က ထွက်
သွားပြီးတဲ့နောက် လုံးဝအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတယ်။ အိမ်က စိတ်ပူပြီး
သူ့ဆီ အခါခါ ဆက်သွယ်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်မရဘူး။
အိန္နိ - မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး အိမ်သားအားလုံးရဲ့ကိုယ်စား အစ်မကိုရှာဖွေ
ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တာ - အဘ”

“ဪ - ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် - မင်းက အခု လိုက်ရာနေတုန်းဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ အစ်မတို့အဖွဲ့ကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်သွားတာ။ အဲဒီမိန်းမကြီးကပဲ လိပ်စာကို ပေးသွားတာဆိုတော့ အဲဒီလိပ်စာပေးထားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့တယ်။ အစ်မကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မတွေ့ရုံမက လိပ်စာကို တမင်လွှဲပေးထားမှန်း သိခဲ့ရတယ်။ လိပ်စာပေးထားတဲ့နေရာမှာ လူမနေတဲ့ အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးပဲ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်လည်း အစ်မတော့ အလိပ်ခံလိုက်ရတာ သေချာပြီဆိုပြီး ပိုစိတ်ပူသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်ကို ဆက်လိုက်လို့ လိုက်ရမှန်း မသိဘဲဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ - အဲဒီနယ်ခံတစ်ချို့ကို ကျွန်တော်ဖြစ်ရပုံ ပြောပြလိုက်မိရာက သူတို့ကပဲ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး အကြံပေးကြတယ်။ အစ်မကို နယ်စပ်အထိလိုက်ရှာဖို့ နယ်စပ်မှာမတွေ့ရင် ဟိုဘက်ကမ်းအထိ လိုက်ရှာဖို့ အကြံပေးကြတယ်။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်လည်း ကြုံရာတားကိုစီးပြီး ဒီခရီးစဉ်အတိုင်း လိုက်လာခဲ့တော့တာပဲ”

“အေး - အေး - ဟုတ်ပြီ။ ငါ - သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ - မင်းကိစ္စက လွယ်လွယ်လားကွ။ ဟိုမှာက လူက အများကြီး၊ နယ်ကလည်း အကျယ်ကြီးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဲဒါလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ် - အဘ၊ ဒါပေမဲ့ - ရှာတာတော့ ရှာရမှာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာက ဒီမောင်နှမလေး နှစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။ ဘာပဲပြောပြော - ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြီးကို လေးနေမိတယ်။ သူ ဒုက္ခနဲ့တွေ့နေပြီလို့လည်း ထင်ကို ထင်နေမိတယ်။ ခုချိန်မှာ - ဟိုအမှုတွေက ခေတ်စားနေတာမဟုတ်လား - အဘ၊ လူလူချင်း ရောင်းစားတာတို့၊ လူကုန်ကူးတာတို့ ဆိုတဲ့အလုပ်တွေလေ။ ကျွန်တော့်အစ်မလည်း အဲဒီလိုလူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဘယ်လိုဘဝမျိုးများ ရောက်နေပြီလား မသိပါဘူး - အဘရယ်”

ညည်းသံဖြင့် ပြောလိုက်သော မင်းမင်းလတ်စကားအဆုံးတွင် အသုံးအိုက ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ - သူ့မျက်လုံးထဲတွင်

မင်းမင်းလတ်စကားနှင့် ဆက်စပ်ကာ ပုံရိပ်တချို့ကို ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ တောင်ခြေမှ လမ်းပေါ်တွင် ကားများ မောင်းနှင်နေကြပုံ၊ ထိုကားများတွင် ငယ်ငယ်ချောချောမိန်းကလေးများ အများအပြား ပါလာတတ်ပုံ၊ ယောက်ျားတချို့ပါ ထိုမိန်းကလေးများနှင့်အတူ ပါလာတတ်ပုံ၊ ထို့ပြင် သူတို့က ကားပျက်၍ဖြစ်စေ၊ တအောင့်တနားနားရန်ဖြစ်စေ မိမိအိမ်သို့ဝင်လာတတ်ပုံ၊ မိမိအိမ်မှာပင် အနားယူရင်း ဤကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပင် ထိုင်ရင်း သူတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြသည့် စကားမျိုးစုံတို့ကို မိမိက ကြားနားခဲ့ရပုံစသည်တို့အား တစ်သိတစ်တန်းကြီးပင် တွေးနေလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မိမိအိမ်သို့မစိတ်ဝင်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည့် မင်းမင်းလတ်၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ပါ ကောင်းစွာရိပ်စားလိုက်မိပြီမို့ အသုံးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စိတ်ဝေကောင်းစွာ ချလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် - ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ဦးမယ် - အဘ”

ပြောပြီး မင်းမင်းလတ် ထိုင်ရာမှ ထ.လိုက်သည်။ စောစောကတော့ အစ်မအတွက် ပင်ပန်းရသော၊ အိပ်ပျက်ရသော ညများအတွက် တစ်ရေးတစ်မော အနားယူရန် သူ ဤအိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ခံစားချက်တွေ ပြန်ဝင်လာခြင်းနှင့်အတူ အိပ်ချင်စိတ်က ပျောက်သွားရလေပြီ။

အိမ်တွင်းသို့ဝင်ကာ ရေအိုးစစ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အဖုံးတို့တွင်၍ ရေကို ခပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ရေတိုသောက်နေရင်း သူ့မျက်လုံးများက နံရံဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုနံရံတွင် တံစဉ်များ၊ ဓားများကဲ့သို့ တောင်သူသုံးပစ္စည်းများနှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်ဦးချိုအချို့ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုသဖွယ် အခက်အနွယ်များ ထွက်လျက်ရှိသော သခင်ချိုတစ်ခုပေါ်တွင်မူ ဦးထုပ်သုံးလုံးအား ချိတ်ထားလျက်သား တွေ့ရသည်။ ပထမဦးထုပ်တစ်လုံးကတော့ ရိုးရိုးဝါးဇတ်ဦးထုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်ရင်းဆောင်းသော ဦးထုပ်မျိုးပင်၊ နောက်တစ်လုံးကတော့ ဆောင်းတွင်းသုံးဦးထုပ်မျိုးဖြစ်ကာ အမွှေးဥပွနှင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တတိယမြောက် ဦးထုပ်တစ်လုံးကတော့ ...။

ထိုဦးထုပ်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်မင်းမင်းလတ်စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ မျက်လုံးပါကျယ်သွားမိသည်။ သူ့သောက်ရေခွက်ကို အဖုံးပေါ်ပြန်တင်ကာ သမင်ချိုနားသို့ တပ်သွားလိုက်မိသည်။ စောစောက စိတ်ဝင်စားမိသော ဦးထုပ်ကိုပါဖြုတ်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးထုပ်မှာ ရှာထိုးဦးထုပ်ဖြစ်သည်။ ပထမဦးထုပ်၏အပြင်ဘက်သို့ နေရာအနံ့ လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ထိုသို့ ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် သူ့ရင်က တထိတ်ထိတ် ခုန်စပြုလာသည်။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကိုလှန်ကာ အတွင်းဘက်သို့ သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်တွင် သူ့နှလုံးခုန်နှုန်းက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားရတော့ သည်။

သူ့ဦးထုပ်ကိုကိုင်ကာ အူယားစားယား ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကွပ်မျစ် နားရောက်သည်နှင့် အဘိုးအိုအား ဖလုံးဝထွေး ပြောလိုက်သည်။

“အဘ - အဘ - ဒီဦးထုပ်ကို ဘယ်ကရသလဲခင်ဗျ၊ ဒီဦးထုပ်ဟာ ကျွန် တော်အစ်မ အိမ်က ထွက်သွားတုန်းက ဆောင်းသွားတဲ့ဦးထုပ်ပဲ”

သူ ပြောလည်းပြော၊ ပြုလည်း ပြုလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ရုတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ မင်းမင်းလတ်လက်ထဲက ဦးထုပ်ကိုပါ တအံ့တကြာ ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွ - တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် - အဘ - ဟုတ်တယ်။ ဒီဦးထုပ်ဟာ - ကျွန်တော်အဖါမေ့ ဦးထုပ်အစစ်ပဲ။ သူ့ငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့မောင် နမ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ လက်ဆောင်ရခဲ့တာ။ ကျွန်တော်ဦးထုပ်က ခုထိ

အိမ်မှာ ရှိသေးတယ်။ ဒီမှာ တွေ့လား - အဘ၊ မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင် အမှတ် တရ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တဲ့ သူ့လက်မှတ်”

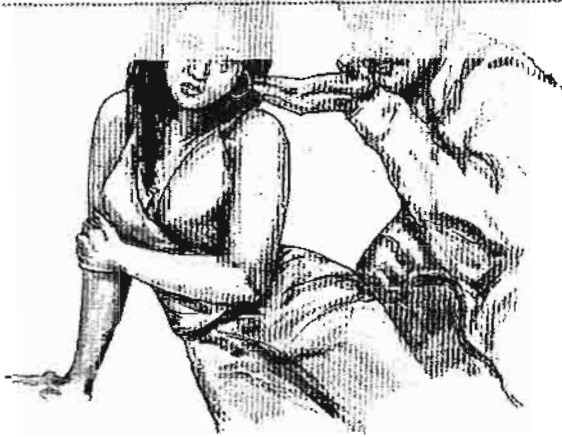
တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော လက်ဖျားဖြင့် မင်းမင်းလတ်က ဦးထုပ်၏ တစ်နေရာကိုထောက်ပြလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် - အခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လှည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို အသည်းအသန် စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာ တော့မှ -

“ဟုတ်ပြီ - ဟုတ်ပြီ - ငါ မှတ်မိပြီ။ ငါ့ကို ဒီဦးထုပ်ပေးတဲ့သူရဲနှာမည်က စံအော့တဲ့။ လူပုံက အသားဖြူဖြူတုတ်တုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့၊ မျက်ခေါက် တည်းကျဉ်းနဲ့။ ဒီကောင်က ဒီဘက်က စကားရော၊ ဟိုဘက်က စကားရော နှစ်ခုလုံး တတ်တယ်။ အဲဒီနေ့က ငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ ဒီကောင် ဆွေစီးလာတဲ့ကားက မင်းတို့ကား အခုရပ်ထားတဲ့နေရာရဲ့ ရှေ့နားလောက် နာ ရပ်ထားတယ်။ ကားထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ တော်တော်ပါလာတယ်။ အဲဒီအိမ်က အရိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်ထောက်နားစရာနေရာလိုဖြစ်နေတော့ ဆိုသွားတွေက ဒီမှာ ဝင်ဝင်ပြီး နားလှေ့ရှိတယ်။ ဒီစံအော့ဆိုတဲ့အကောင် က ဒီလမ်းကနေ ခရီးသွားတဲ့အခါတိုင်း ဒီကို ဝင်လာမြဲပဲ။ ဒါကြောင့် - သူတို့ ချင်းပြောနေဆိုနေတာကို နားထောင်ရင်း သူ့နှာမည် စံအော့ဖြစ်မှန်းလည်း သိခဲ့ရတာ”

“သူ - သူက - လူပွဲစားဆိုတာများလား - အဘ”

“ဟုတ်တယ် - ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလမ်းကနေ သူ ကောင်မလေးတွေကို ဆွဲခေါ်သွားတာ ခေါက်ရေတော်တော်များများပြီ။ ဒါကြောင့် - မြင်ပါများတော့ သောမှတ်မိနေတာ။ အဲဒီနေ့က ငါက ယာထဲက ခူးလာတဲ့ သွားသီးတောင်းကို အတွယ်ပျစ်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ အဲဒါ - သူတို့က ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သွား သီးတွေကို ယူစားကြတယ်။ သူနဲ့အတူ တခြားယောက်ျားနှစ်ယောက်လည်း သွားသီးတောင်းတယ်။ အားလုံးသုံးယောက်၊ သွားသီးလည်းစား။ နားလည်း နားငြိ

သွား-နင့်အခန်းကို နှင်ပြန်နိုင်ပြီ။
နောက်တစ်ခါ။ ဒီလိုထပ်လုပ်ရင် နင့်ကို အရှင်မထားဘူး။
အသေသတ်၊ ကျင်းထဲ တွန်းချပြီး အင်္ကျီတေ
လောင်းပစ်လိုက်မယ်နားလည်စား...။

ပြန်ခန်းကျမှပိုက်ဆံအိတ်က ကားထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။ သစ္စာသီးဇိုးအဖြစ်
ဒီဦးထုပ်ကိုသာ ယူထားလိုက်ဆိုပြီး စံအောက် ငါ့ကို ပစ်ပေးထားခဲ့တာပဲ”

“ခါ - ဒါဖြင့် - သူက အစ်မရဲ့ဦးထုပ်ကို ယူဆောင်းထားတဲ့သဘောပဲ။
အဲဒီကားထဲမှာ ကျွန်တော့်အစ်မ ပါလာတယ်ဆိုတာ သေချာတဲ့သဘောပဲ။
သူ - သူတို့က ဘယ်ဘက်ကို သွားကြလဲဟင် - အဘ”

“နေဦး - နေဦး - ဆန္ဒမစောနဲ့ဦး၊ ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦးမယ်။
ဒီကောင်တွေ ပြောပြောနေတာကို ငါ နားထောင်ခဲ့ရသလောက်ဆိုရင် တစ်
ခုခုတော့ ငါမင်းကို တူညီလိုက်နိုင်မလား မသိဘူး”

သည့်နောက်တွင် အဘိုးအိုက နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လာအောင်
စဉ်းစားခန်းဝင်လျက်ရှိသလိုမင်းမင်းလတ်ကလည်း အဘိုးအိုထံမှ ကြားလာ
ရမည့်စကားတို့ကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားလျက် ရှိလေ၏။

“ဝိုး-ရွမ်း”
“အား...”
“ဝိုး-ရွမ်း”
“အား...”

ကြာပွတ်၏ ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်က မြတ်မိုးဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ကျရောက်လျက် ရှိသည်။ ကြာပွတ်တစ်ချက်ကျလာ
တိုင်း သူမက ထွန်ထွန်လူးမျှခံစားရသည်။ နာကျင်လှသည်နှင့်အမျှ နှုတ်မှယို
စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ကောင်မ - ဘယ်နှယ်လဲ၊ မှတ်လောက်သားလောက်ရှိသွားပလား၊
နောက်ကို ဒီလိုလုပ်ဦးမလား”

ကြာပွတ်သမားက မေးလိုက်သည်။ မေးရင်း လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ကိုယ်
ထပ်ရိုက်ဦးမည့်ဟန်ဖြင့် တဝင့်ဝင့်လုပ်နေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်က လူကမူ
စီးကရက်ကိုခါရင်း မျက်လုံးကို ခပ်မေးမေးပြုကာ မြတ်မိုးဦးကို လှမ်းကြည့်
နေသည်။

အခန်းထဲမှာက မြတ်မိုးဦးနှင့် ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ အမှန်တော့
ထိုသကောင့်သား နှစ်ယောက်လုံးကို မြတ်မိုးဦး သိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
ဤရိပ်မြုံကြီး၏ အလုပ်သမားများ (ဝါ)၊ လက်မရွံ့များ (ဝါ)၊ မိန်းမထိန်းများ
ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုနှစ်ယောက်အနက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသူ
က လူမျိုးခြားဖြစ်ပြီး ကြာပွတ်ဖြင့် လက်စွမ်းပြနေသူက မြတ်မိုးဦးနှင့် လူမျိုးတူ
ဖြစ်သည်။

မြတ်မိုးဦးက တရွံ့ရွံ့ရင်း ကြာပွတ်သမားကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။
စိတ်တွင်းမှမူ သူများနိုင်ငံမှာနေ၊ သူများနိုင်ငံသား ခိုင်းတာကိုလုပ်ရင်း ကိုယ့်
အမျိုးသားအချင်းချင်းအပေါ် အသားထဲက လောက်ထွက်ပြနေသော ထို
ကြာပွတ်သမားကို အလွန်ပင် နာကြည်းမုန်းတီးနေမိသည်။

“ဟဲ့ကောင်မ - ငါမေးတာ ဖြေလေ၊ နောက်ကို ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားဦး
မလား”

“မ-မပြေးတော့ပါဘူးရှင်၊ နောက်ကို မလုပ်တော့ပါဘူး”

အမုန်းကို နောက်မှထား...။ အရင်ဆုံး အကြောက်တရားကို ရေတန်း တင်လိုက်ရသည်။ နို့မဟုတ်ပါက ကြာပွတ်များက တရွှီးရွှီးနှင့် ထပ်မံပြီး ကျရောက်လာပေဦးမည်။ ဝိုင်သံတစ်ဝက်နှင့် ကတိုက်ကရိုက် ပြန်ဖြေလိုက် သောမြတ်မိုးဦးစကားအဆုံးတွင် သကောင့်သားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် ထိုင်နေသူက ထ.ရပ်လိုက်ပြီး ကြာပွတ်သမားကလည်း သူ့ကြာပွတ်ကို လက်ဖြင့် ရစ်ရွေ လိုက်သည်။ သဘောက အပြစ်သားကို ဆုံးမခန်း ဤတွင် ပြီးပြီဆိုသည့် သဘော။

“သွား - နင့်အခန်းကို နင်ပြန်နိုင်ပြီ။ နောက်တစ်ခါ - ဒီလိုထပ်လုပ်ရင် နင့်ကို အရှင်မထားဘူး။ အသေသတ် - ကျင်းထဲ တွန်းချပြီး အင်္ဂတေလောင်း ဖစ်လိုက်မယ် - နားလည်လား”

မြတ်မိုးဦး အခန်းထဲရောက်တောင် အားတင်းပြီး မနည်းပြန်လာခဲ့ရ သည်။ နာကျင်ခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်း၊ အားအင်ကုန်ခန်းခြင်းများဖြင့် သူ့ကိုယ် လုံးက အပယ်အယိုင်ဖြစ်နေသည်။ ခုတင်ဘေးရောက်သည်နှင့် အလိုလို အရပ် ကြိုးပြတ်ကာ ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲသွားတော့သည်။ အိပ်ရာပေါ်ဝမ်းလျှားမှောက် လျက် အသားကုန်ရှိကိုင်ရင်း ရင်တွင်းခံစားချက်မှန်သမျှကိုလည်း သည် တော့မှပင် စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖွင့်ဖောက်ထုတ်လွှတ်ခွင့် ရသွားတော့သည်။

“သမီးအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး - အမေရဲ့၊ ဒုက္ခသည်မရဲ့အဖြစ်ကို မြင် လှည့်ပါဦး။ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်မှာ ရောင်းစားခံရတဲ့အဖြစ်၊ ရောင်းစားခံရ တာမှ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်နဲ့ ရောင်းစားခံရတဲ့ဘဝ၊ ဒီဘဝကို ခါးသီးလွန်းလို့ ထွက်ပြေးမိပြန်တော့လည်း မသေရုံတစ်မည် ရိုက်နက်ခံရတဲ့ဘဝ၊ အမေ သမီး အမိုက်မရဲ့ဘဝကို မြင်လှည့်ပါဦး - အမေရဲ့ - မြင်လှည့်ပါဦး”

တွေးလေ ဝမ်းနည်းလေ။ ဝမ်းနည်းလေ ငိုရလေ။ ပြီးတော့ - ကြပ်ကြပ် ငိုရလေ။ အမေ့ကို ပိုသတိရကာ ပိုပြီးတမ်းတရလေပင်။ အထူးသဖြင့် - ခုလို အချိန်မျိုးတွင် သူ့မျှတ်လုံးထဲ၌ အမေ့ရုပ်သွင်က ဈေးကွက်မရအောင် ထင်ပေါ်နေသလို အမေ့စကားသံတွေကိုပါ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြားလောင် နေမိတော့သည်။ “အမေ့တို့မှာ ဒီလောက်ကြီးလည်း ဖွဲ့တောနေတာ မဟုတ်ပါ ဘူး - သမီးရယ်။ သူများထက် မသာတောင် အသင့်အတင့်တော့နေနိုင်သားပဲ မဟုတ်လား။ အမေကတော့ သမီးကို ဘယ်မှမသွားစေချင်ဘူး။ ကောင်း ကောင်းဆိုးဆိုး အမေ့မျက်စိအောက်မှာပဲ နေစေချင်တယ်” ဟု သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပိုသောမျက်နှာ၊ စိတ်မချနိုင်သောလေသံတို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အမေ ပြောခဲ့လေသော ထိုစကားများ။ ထိုစဉ်ကတော့ - ထိုအမေ့စကားတို့ကိုပင် သူက ယုံကြည်ချက်တွေ၊ ခံယူချက်တွေ တစ်ခွဲသားဖြင့် ပယ်လုန်ချေပခွဲမိ သည်။ “အမေကတော့ ဒီလောက်ပဲ သိတာကိုး။ အခုသမီးတို့က ဆင်းရဲတာ တော့ ဆင်းရဲတာပဲ မဟုတ်လား - အမေရဲ့၊ လောကမှာ လူတွေက ဆင်းရဲရင် သိပ်နိမ့်ချင်ကြတာ။ ဒါကို သမီး မခံချင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မြှင်တာမျိုး မဟုတ် ရင်တောင် သူရှိသလို၊ ကိုယ်ရှိအောင် လုပ်ထားဖို့တော့ လိုတယ် - အမေ၊ ခုလို - အခွင့်ကောင်းနဲ့ ကြုံတုန်းမှာ သမီးတော့ မိသားစုအတွက် ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်” ဟူ၍ ဟူ၍...။

ခုတော့ - ခလုတ်ထိမှ၊ အမိ.တ ဆိုသောစကားကို ပွဲတွေနားလည်ခဲ့ရပြီ။ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းသော လောကဝရဲအတွင်း၌ ရက်ရှည်လ များ နစ်မြောနေရပြီဆိုတော့မှ အမေ့ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် တ.နေခဲ့ရပြီ။ အမေ့ စကားကို နားထောင်ပြီး ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်ခြေပေါ်မှာသာ အေးအေးလူလူ နေထိုင်ခဲ့ပါက ခုလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့စရာ လုံးဝမရှိဟူသော နောင်တ ကိုပါ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရနေခဲ့ရပြီ။ အမှန်တော့ - သူ့ဤကဲ့သို့ တွေးရင်းငိုရင်း ဖြစ်ရပ်က ယခုမှသာ မဟုတ်။ ယခင်ကတည်းက အကြိမ်ကြိမ် ငိုခဲ့လေပြီ။ သို့ငြား သည်တစ်ကြိမ်မှာက သေကောင်ပေါင်းလဲ အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရပြီ။

ဆက်စပ်မိသွားသည်မို့ ခံစားချက်မှန်သမျှက ယခင်ကထက် အရှိန်ပိုသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် အတန်ကြာတော့မှ သူလည်း ငိုလို့အားရပြီဆိုတော့မှ သူ့ကျောပြင်ပေါ်က တစ်စုံတစ်ခုသော အထိအတွေ့ကို မြတ်မိုးဦး စတင်သတိပြုမိလိုက်သည်။ မှောက်ထားသော မျက်နှာကိုမ.ကာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ မိမိကျောပြင်ပေါ်မှ အရှုံးရာများကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ယုယစွာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ပေးနေသော နွယ်နွယ်စိုးကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငိုလို့အားရပြီလား - သူငယ်ချင်း၊ ငိုပါကွာ - ဝအောင်သာ ငိုလိုက်စမ်း။ တို့ဘဝက မျက်ရည်ကိုသာ အားထားနေရတဲ့ဘဝပဲ”

ပြောပြီး နွယ်နွယ်စိုးက ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် နွယ်နွယ်စိုးက ထိုမျက်ရည်ကို ပါးပြင်ပေါ်စီးကျမလာအောင် တော့ တားဆီးထားလိုက်ပါလေသည်။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ခြင်းဖြင့် တားဆီးထားလိုက်သည်။ သူ့မှာက အလှတွေ ပြင်ထားသည်။ အလုပ်သွားခါနီးမို့ ထိုသို့ အလှပြင်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်တွေကွက်ပြီး အလှပျက်သွား၍မဖြစ်။ အကယ်၍ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ပါက အခြံစောင့်ကြည့်နေသော သင်္ကေတသားများက ပီပြင်အောင် အလှမပြင်ခဲ့ရကောင်းလားဟု ကြိမ်းမောင်းနှိပ်ကွပ်ခြင်းကို ခံရပေလိမ့်မည်။

“နှင့်ကို ငါ ဒီဆေးလေး - လိမ်းပေးခဲ့မယ်ဟာ”

နွယ်နွယ်စိုးက သူ့ယူလာသော လိမ်းဆေးဘူးကလေးကို ဖွင့်ကာ မြတ်မိုးဦးကျောပေါ်မှ ညိုမည်းစူးရောင်နေသော ဒဏ်ရာများပေါ်သို့ စတင်ပြီး လိမ်းပေးလိုက်သည်။ လက်က လိမ်းပေးနေရင်း နှုတ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“ငါတော့ - ငါ့ကို ဒီဘဝရောက်အောင် သွတ်သွင်းပေးခဲ့သူတွေကို တစ်သက်လုံး ကမ္ဘာမကြေပဲ ဟေ့၊ အခွင့်ရတာနဲ့ နပ်နပ်စဉ်းပြီး လက်စားချေဖို့

ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ လက်စားချေရမယ့်သူတွေကို တစ်ယောက်စီ နံပါတ်ထိုးပြီး သတ်မှတ်ထားတယ်။ နံပါတ်(၁) ငါ့အဒေါ်လင်မယားပဲ။ ကိုယ့်တူမအရင်း ခေါက်ခေါက်ကိုတောင် ဇာတ်တူသားစားပြီး ရောင်းစားရက်ခဲ့တဲ့ အဒေါ်၊ ဒီအဒေါ်ကတော့ - ငါ့အရင်းဆုံးစာရင်းရှင်းရမယ့်သူပဲ။ နံပါတ်(၂) လူကတော့ မောင်မောင်သွင်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ။ ငါ့ကို မစားရဝခမန်းတွေ ယုံအောင်ပြော၊ ငါကလည်း ပြောသမျှ ယုံမိပြီး သူ့ကို ချစ်မိ၊ ကြိုက်မိ၊ သူ့ခေါ်တဲ့စာကိုလည်း လိုက်လာခဲ့မိ။ အဲဒီလို - သူတို့ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကိုရောက်၊ တကယ်တော့ - သူတို့ချင်းတစ်ကြိတ်ထဲ တစ်ညကံထဲပဲ။ ဒီမောင်မောင်သွင်ကို ငါ့အဒေါ်ကပဲ တမင်ခေါ်လာတာ။ ဒီတော့ - အဒေါ်လင်မယားပြီးရင် ဒီကောင်က ဒုတိယမြောက် ရှင်းရမယ့်သူပဲ။

နံပါတ်(၃)ကတော့ ဟောဒီ ဆောင်ကြာမြိုင်အိမ်ကြီးရဲပိုင်ရှင်နဲ့ သူ့လူတွေအားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် အမှုန့်ချေပစ်ဖို့ပဲ။ လောကမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိပါရက်နဲ့ ဒီလူမဆန်ဆုံး၊ အရတ်စက်ဆုံးဆိုတဲ့အလုပ်ကိုမှ သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်ဝံ့တဲ့သူတွေ။ တို့ခံရသလို သင်းတို့လည်း လှလှကြီးပြန်စေရမယ်။ တို့ဘဝတွေ လောင်ကျွမ်းခံရသလို သင်းတို့လည်း ပြန်ကို ဝင်လည်စေရမဟေ့”

နွယ်နွယ်စိုးက အံကလေးကြိတ်ရင်း နာနာကြည်းကြည်း ရေရွတ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခပ်တူမယ်ကျယ်၊ ခပ်မာမာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သံတစ်ခုက ဖုံးလွှင့်လာသည်။

“ဟော - ခေါ်နေပြီ၊ ငါ သွားတော့မယ် - သူငယ်ချင်း၊ ညကျမှ ငါ တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမယ်။ ဒီနေ့ - ငါ့ဂျူတီက (၆)နာရီအထိပဲ”

ပြောပြီး နွယ်နွယ်စိုးက သူ့လက်ကို ရေလှေ့တွင် ဆေးလိုက်သည်။ အနံ့စင်း မစင်ကိုပါ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လက်ကို လက်သုတ်သတ်ပြီး သုတ်ပြီး အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့သည်။ မိမိအခန်းထဲမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော အခြားမိန်းကလေးများကို မြင်မိမိ မတွေ့ရဘဲ

သည်။ ထိုမိန်းကလေးများမှာ စောစောက လှမ်းအော်လိုက်သံကြောင့် ကိုယ်
စီအခန်းများမှ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျော့မော့နေ
အောင် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်မှ ရနံ့ပေါင်းစုံက ထောင်းထောင်း
ထပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အချို့မိန်းကလေးများက တေးချင်းအချို့ကို ညည်း
လျက်၊ အချို့က စီးကရက်ကို ဖွာလျက်၊ အချို့က ကက်ဆက်နားကြပ်ကို နား
ထောင်လျက် ရနံ့က လှမ်းခေါ်ရာနေရာသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်။

မြတ်မိုးဦးက လဲနေရာမှထကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါး
ရွက်ကို ဆွဲပိတ်ကာ အတွင်းမှ တန်လန်ချထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခုတင်
ရိုးရာသို့ ပြန်လာပြီး အိပ်ရာဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ စောစောက
နွယ်နွယ်စိုးပြောသွားသော စကားတို့ကို နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြီးကြား
ထောင်လာသည်။ နွယ်နွယ်စိုးမှာ မကြာခင်ဆိုသလို ထိုကဲ့သို့ သူ့ခံစားချက်
များကို ကြုံးဝါးပြလေ့ ရှိသည်။ တကယ်တော့လည်း နွယ်နွယ်စိုးအဖြစ်က
လွန်စွာ အသည်းနှာစရာ ကောင်းလှသည်။ ပြောရလျှင် မြတ်မိုးဦးထက်ပင်
အဖြစ်ဆိုးသေးသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

တစ်နေ့တော့ နွယ်နွယ်စိုးအဖော်တစ်ယောက်က မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာသို့
ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါကား ရွာမှာ ပျောက်သွားသည်မှာ အတော်
ပင် ကြာလှလေပြီ။ ယခု နယ်စပ်တွင်နေ၍ ထိုမှာပင် အိမ်ထောင်ကျနေရာ
သူ့ယောက်ျားဖြစ်သော တစ်ဖက်နိုင်ငံသားကိုပါ ရွာသို့ အတူခေါ်လာခဲ့သည်။
ထို့ပြင် မင်းသားရှုံးလောက်အောင် ချောဖောသော မောင်မောင်သွင်ကပါ
သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အဖော်အဖွဲ့က ရွှေတွဲလဲ၊ ငွေတွဲလဲနှင့်မို့ တစ်ရွာလုံးကပင် အထင်ကြီး
သွားကြသည်။ ထို့ပြင် အဖော်တို့က ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ သာရေး၊ နာရေးများတွင်
ပါ လက်မနေဘဲ ရက်ရောစွာ ထည့်ဝင်ပြနေပြန်ရာ ရွာလူထုက သူတို့ကို
အချစ်ပိုပြီးရင် ပိုသွားကြသည်။ မကြာမီပင် - နွယ်နွယ်စိုးကပါ ရပ်ချော
သလောက် အပျော့ဆွဲကောင်းလွန်းလှသော မောင်မောင်သွင်အပေါ် အချစ်

ပိုသွားမိရလေပြီ။ သည်လိုနှင့်ပင် မိဘတွေကပါ သဘောအတူကြီးတူကာ
မောင်မောင်သွင်နှင့် အလျင်အမြန်မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်သည့်အဖြစ်သို့
ပါရောက်ခဲ့ရသည်။

သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် အဖော်တို့က ပြန်ရန်ပြင်သည်။ ဤတွင်
အဖော်က ရွာထဲမှ အခြားမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ သူတို့နှင့် အလည်
လိုက်ခဲ့ရန် မျှားခေါ်သည်။ သူတို့ဆီတွင် အလုပ်အကိုင်ကောင်းကြောင်း၊
သာယာပြီး ပျော်ရွှင်စရာကောင်းကြောင်းတွေကို ရှုန်းရှုန်းဝေအောင် ပြောပြီး
အယုံသွင်းသည်။ ထိုအခါ သမီးရှင်များက နွယ်နွယ်စိုးလည်း တင့်တောင့်
တင့်တယ် လိုက်ပါသွားသည့်ပြင် နွယ်နွယ်စိုးအဖော်ကိုယ်တိုင် မိမိတို့ရွာသား
ဖြစ်နေသည့်အချက်တို့ကို ထောက်၍ သမီးများကို စိတ်ချ လက်ချပင် ထည့်
ပေးလိုက်တော့သည်။

ရွာမှ စ.ထွက်သည်နှင့် သူတို့အဖွဲ့မှာ ပျော်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ရင်း၊ သူတို့
စီးလာသောကားကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အော်အီငှားလာခဲ့သည်။ လမ်း
တွင် အကောင်းဆုံးဆိုသည့် ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာသာ နား
ကြသည်။ စားကြသည်။ ထို့ပြင် သူတို့လိုတော့သူများ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူး။
မပေါက်ဘူးသေးသည့် အထင်ကရနေရာတွေ၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေကိုပါ
ဝင်ပို့ပေးလေသေးသည်။

သို့နှင့်ပင် အဖော်နေသော မြို့သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုမြို့က နွယ်နွယ်စိုး
၏ လင်တော်မောင်ကြီး မောင်မောင်သွင်နေသော မြို့လည်း ဖြစ်သည်။ ထို
မြို့သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် အချိန်က ညသန်းခေါင်ကျော်နေလေပြီ။ တစ်မြို့လုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ သို့နှင့်ပင် နွယ်နွယ်စိုးအဖော်က အစီအစဉ်
တစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ လောလောဆယ် ဤညအတွက် နွယ်နွယ်စိုးတို့တစ်ဖွဲ့
လုံးကို တည်းခိုခန်းတွင် အိပ်စေမည်။ နောက်နေ့ နေရာထိုင်ခင်း စံစဉ်ပြီပြီ
ဆိုတော့မှ လာပြန်ခေါ်မည်။ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်သွင်ထံတည်း
ခိုခန်းတွင် လိုက်အိပ်မည်ဖြစ်ရာ တည်းခိုခန်းတွင် သူတို့လင်မယားက အခန်း
တစ်ခန်း၊ ကျန်မိန်းကလေးများ အခန်းတစ်ခန်း ယူကြရန် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့စီစဉ်ပြီးနောက် နွယ်နွယ်စိုးတို့က ကားပြောင်းစီးကြရသည်။ အဒေါ်လင်မယားက သူတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ မောင်မောင်သွင်က ကားသမားကိုတည်းခိုခန်းသို့မောင်းရန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်ကားက စ.ထွက်သည်။ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်၊ ဟိုချိုးသည်ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်းပြီး အတန်ကြာသော်ကားကမြို့ပြင်ဘက်သို့ရောက်မှန်းမသိရောက်လာသည်။ တစ်နေရာတွင် ကားက ထိုးရပ်သွားပြီး မောင်မောင်သွင်က ကားပေါ်မှ တကိုက်ကရိုက် ဆင်းသွားသည်။ မောင်မောင်သွင် ဆင်းသွားပြီး မကြာမီ လူနှစ်ယောက်က ကားပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကားတံခါးကို ဝိတ်ပြီး ဆက်ထွက်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို နွယ်နွယ်စိုးတို့အားလုံး တော်တော်နှင့်မရိပ်မိသေး။ သူတို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကားနောက်ခန်းတွင်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိတ်တာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့်လိုက်ပါလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားပြောင်းစီးကြ တာတည်းက မောင်မောင်သွင်က ကားရှေ့ခန်းတွင် ကားသမားနှင့် အတူထိုင် ပြီး သူမိန်းမ နွယ်နွယ်စိုးကိုတော့ နောက်ခန်းမှာပင် အခြားမိန်းကလေးများ နှင့်အတူ တွဲထိုင်စေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ကားက လမ်းကြမ်းပေါ်ရောက်ပြီး ခုန်လိုက်၊ ဝေါက်လိုက်ဖြစ်လာပြီဆို တော့မှ သူတို့ လန့်နိုးလာကြသည်။ ကားမီးရောင်ဖြင့် တောလမ်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေမှန်း သိလိုက်ကြရသည်။ သူတို့ စ.ပြီးထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ထို့ပြင်မောင်မောင်သွင်ပါမလာတော့ခြင်းကိုလည်း သူတို့နားမလည်နိုင်ကြ။ မသင်္ကာစိတ်နှင့် ကြောက်စိတ်တပို၍ကြီးထွားလာသည်။ နောက်ဆုံးသူတို့ တ ကားရှေ့ခန်းမှလူများကို လှမ်းအော်ပြောကြသည်။ ကားရပ်ပေးရန် ဝိုင်း ပြောကြသည်။

ကားက ရပ်သွားသည်။ ကားတွင်းရှိ မီးလုံးများကိုပါ ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ခန်းထဲမှ လူနှစ်ယောက်က နွယ်နွယ်စိုးတို့ မြင်သာအောင် သေနတ်များကို ထုတ်ပြခြင်းခြောက်တော့သည်။ ဖြစ်စဉ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း

ရှင်းပြသည်။ ယခုအခါ - နွယ်နွယ်စိုးတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို သူတို့ထံ အပြီးရောင်း လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာမီ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြန်လမ်းမရှိတော့သလို လွတ်လမ်းလည်း မရှိတော့ပြီမို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် လိုက်ပါလာကြရန်လိုကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက အားလုံးကို သတ်ပစ် မည့်အကြောင်း။

အဖြစ်မှန်ကို သိသိချင်းပင် နွယ်နွယ်စိုးတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်ဖက်ခိုကြသည်။ ပြီးလျှင် - ကားပေါ်မှာပင် အော်ဟစ်ဆူပူကြသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြောကြသည်။ သို့သော် ရှေ့ခန်းမှလူများက သူတို့ကို လှည့်၍မျှ မကြည့်တော့ဘဲ နွယ်နွယ်စိုးတို့သွားရမည့် ငရဲခန်းဆီသို့သာ ဦးတည်၍ ခရီးနှင်နေကြပါလေတော့သည်။

နွယ်နွယ်စိုးပြောပြပုံကိုကြားတော့ မိမိအဖြစ်နှင့် တူညီမှုမရှိသော်ငြား ခံစားရပုံချင်းတော့ အတူတူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို မြတ်မိုးဦး ခန့်မှန်းမိပြီးဖြစ် သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် နွယ်နွယ်စိုးအဖြစ်က မိမိထက် ပိုပြီးဆန်းကြယ်သလို ခံစားမှု သိပ်သည်းစွာအားဖြင့်လည်း မိမိထက် ပိုမိုမည်အဖြစ်ကိုလည်း မြတ်မိုးဦး အလိုလိုချိန်ဆမိပြီးဖြစ်သည်။ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်က စနစ် တကျကြားသွင်းပြီး ရောင်းစားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ဆိုမှတော့ အဖြစ်က ကမ်း ကုန်နေလေပြီ။ ဩော် - တကယ်လည်းပဲ ထိုမိန်းမကြီး၏အပိုင်ခွင့်ရိုက်သွား ပုံက လက်ဖျားခါပြီး အံ့ချီးစရာ ကောင်းလှပါပေသည်။ မိမိတူမ အပါအဝင် အခြားလုံးကြီးပေါက်လှမိန်းကလေးများကိုပါ အမြင့်ဆုံးဈေးနှင့် ရောင်းစား နိုင်ပါမည့်အရေး ဟန်ပြကောင်းကောင်း၊ အပြောကောင်းကောင်းနှင့် ရပ် ကြေး၊ ရွာကြေးတွေပါ ရက်ရက်ရောရော ထည့်ဝင်ပြုပြီး အပိုင်စည်းရုံးသွား ပုံက တကယ်ပင် ဩချယူရလောက်ပါပေသည်။

ထိုအဒေါ်ကိုပင် နွယ်နွယ်စိုးက နံပါတ်(၁) စာရင်းရှင်းရမည့်သူဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ တကယ်လည်း ထိုက်တန်ပါသည်။ ထိုက်တန်ရုံမျှမက အိမ် တို့ယခုခံစားနေရသော လောကငရဲမှ ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ချိန်ဝက်ပြီး တရား

ရှင်းကြကြေးဆိုပါက ထိုမိန်းမကြီးက ဤတစ်ဘဝစာမျှနှင့်ပင် ကြွေးကျေ လိမ့်မည်မထင်။ ဘဝအဆက်ဆက်ပင် ထိုမိန်းမကြီးကို ထုထောင်းပြီး လက် စားချေသင့်လှသည်ဟု မြတ်မိုးဦး ထင်မိသည်။

ထိုအတွေးများနှင့်အတူ မြတ်မိုးဦးက အံကလေး တစ်ချက်ကိုပါ နာနာ ကြည်းကြည်းလေး ကြိုက်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာရာ သူမက တံခါးဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးခေါက် သံမှာ တမင်ခပ်တိုးတိုးခေါက်လိုက်မှန်း သိသာနေသည်။ ထိုင်ရာမှ ထ.ကက တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အပေါက်ဝ၌ သန့်ဇင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက အပြင်ဘက်ကို မလုံမလဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီးနောက် - အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ တံခါးရွက်ကို အသာ ပြန်ပိတ်၍လည်း သူ့ကျောဖြင့် အသာဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“မြတ်မိုးဦး - နင်တော်တော်အရိုက်ခံလိုက်ရသလား။ ငါစိတ်မကောင်း ဝါသွားတာ ...”

“တိရစ္ဆာန်တွေက တိရစ္ဆာန်ကျင့် ကျင့်ကြတာပေါ့ - ဒီမှာကြည့်”

မြတ်မိုးဦးက သူ့ကိုယ်လုံးကို သန့်ဇင်ဝင်းမြင်သာအောင် လှည့်ပြလိုက် သည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက စုတ်သပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာပါညှိုးသွားသည်။

“ကျွတ် - ကျွတ် - တော်တော်များလှပါလား။ အောင်ချစ်ဆိုတဲ့အကောင် တော်တော်လှမဆန်တာပဲ။ ငါ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဟာ။ ငါ့ကြောင့် နင်ခုလို အရိုက်ခံရတာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နင်က ငါ့အတွက် လုပ်ပေးတာပဲ။ နင့်စေတနာကို ငါ နားလည်ပါတယ်”

“အေးပါ - ဒါဆို - ငါ ခြေသာပါတယ်။ သိလား - မြတ်မိုးဦး။ ဒီတစ်ခါ မအောင်မြင်ပေမဲ့ နောက်ကို အခွင့်အရေးတွေ ပေါ်လာဦးမှာပါ။ တို့တစ်တွေ

အားမလျော့ဘဲ ကြိုးစားလိုက်ကြသေးတာပေါ့။ ကံ - ငါသွားမယ်။ ဟိုကောင် တွေလစ်တုန်း နင့်ဆီကို ဝင်လာတာ”

ပြောပြီး သန့်ဇင်ဝင်းက တံခါးကို အသာဖွင့်ကာ လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွား သည်။ မြတ်မိုးဦးက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့သာ ပြန်လှဲနေ လိုက်သည်။ ကြာပွတ်ဒဏ်ရာတွေက နာကျင်မြဲ နာကျင်နေသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောပြင်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာက ပိုပြင်းထန်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာ ပေါ်သို့ ကျောမချနိုင်ဘဲ ခပ်စောင်းစောင်းသာ လဲလျောင်းနေရသည်။

သန့်ဇင်ဝင်းအကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက ဤရိပ်မြဲကြီး ၏ အလုပ်သမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ကြာပွတ်သမား အောင်ချစ်တို့လို မဟုတ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံသားထံတွင် ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာ စား၊ ခိုင်းတာလုပ်ရင်း ကိုယ့်အမျိုးသားချင်းကိုပင် နှိပ်စက်ကလူပြုရမှာ ဝန်မလေးသော သခင်အားရကျွန်းဒဏ်ဝ ဆိုသည့်လူစားမျိုး မဟုတ်။ သူက ဝန်ထမ်းဘဝတွင် ဌာနပိုင်ငွေများကို အဖွဲ့သုံးစားပြုမိရာမှ လွတ်ရာကျွတ် ရာသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ဘက်ရောက်တော့ ရရာအလုပ် တို့ရှာဖွေရင်း ဤရိပ်မြဲကြီး၏အလုပ်သမားဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် တိုယ်ချင်းစာတရား ရှိသည်။ အကြင်နာစိတ် ရှိသည်။ မျိုးချစ်စိတ်လည်း ရှိသည်။ သို့ကြောင့်ပင် မြတ်မိုးဦးတို့အပေါ်သူတတ်နိုင်သလောက် ကူညီလေ့ ရှိရုံမက ဖြစ်နိုင်က မြတ်မိုးဦးတို့ လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးကိုပါ သူက တိတ် တဆိတ်လိုလားနေသူ ကြံဆောင်ပေးနေသူဖြစ်သည်။ အခြေအနေကောင်း အခွင့်အရေးကောင်းများကိုပါ သူက အမြဲတစေ စောင့်မျှော်နေသူ ဖြစ်သည်။

မြတ်မိုးဦးမနက်က အရိုက်အနက်ခံရခြင်းမှာ စင်စစ် သန့်ဇင်ဝင်းထံမှပင် ဖြစ်ဖူးခံသည်။ မနက်က ဤအဆောက်အအုံ၏ အနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင် ချား အုံ ဆိုင်းနေသော လမ်းပေါ်တွင် ရဲကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်တို့ သန့်ဇင်ဝင်းက ဦးစွာလှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ကားဘေးတွင် ရဲသားနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ခုလို ရဲကားတို့

မြင်ရခြင်းမှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပင် ဖြစ်သည်။ သခင်က တစ်ခါမျှပင် ဤသို့ မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့နှင့် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုတော့ ကြုံရလေပြီဟု သန့်ဇင်ဝင်းက တွက်ဆလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်လတ်လတ်အရွယ် ကားတစ်စီးက ထိုလမ်းပေါ်မှာပင် ထိုးရပ်လာပြန်သည်။ ထိုကားက ဣန္ဒြေပင်မင်းဆိုင်မှကား ဖြစ်သည်။ ထိုပင်းမင်းဆိုင်မှ ဤရိပ်မြုံကြီး၏ ပင်းမင်းလုပ်ငန်းအားလုံးကို အော်ဒါယူထားသည်။ ထိုကားက ပင်းမင်းကိစ္စအလိုမှာ လာရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပင်းမင်းကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ခြံစည်းရိုးနားသို့လည်း ကပ်လာသည်။ ထိုအခါ အတွင်းရှိ အစောင့်တစ်ယောက်က တံခါးပေါက်ကို ဝှင့်ပေးလိုက်သည်။ ဤတံခါးမှာ ရိပ်မြုံကြီးတစ်ခုလုံး၏ အနှောက်ဘက် တံခါး ဖြစ်ပြီး ပင်းမင်းကိစ္စ၊ ဈေးသွား၊ ဈေးပြန်ကိစ္စကို သို့အသေးအဖွဲ့လုပ်ငန်းကလေး များကို ဤတံခါးမှတစ်ဆင့် ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။ ဤခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ထုထဲမြင့်မားသော သံဆူးကြိုးများဖြင့် ကာရံထားသော လျှပ်စစ်ဓာတ်များ ကိုလည်း (၂၄) နာရီလွတ်ထားသည်။ ထိုအနောက်ဘက်တံခါးတွင် အစောင့် များကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ မပြတ်ချထားပြီး လက်နက် များကိုပါ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။

မြတ်မိုးဦးတို့က ဤအဝန်းအဝိုင်းအတွင်း၌သာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေကြ ရခြင်းဖြစ်သည်။ စ.ရောက်သည့်နေ့မှစပြီး ယနေ့ထက်တိုင် ဤခြံဝင်းအတွင်း ၌သာ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ အခြားဘယ်ကိုမှ သွားခွင့်မရှိ။ သွားလို့လည်း မချ မြတ်မိုးဦးတို့သာမက သန့်ဇင်ဝင်းတို့လို အလုပ်သမားတွေပါ တော်ရုံကိစ္စ ဖြင့် အပြင်ထွက်ခွင့်လုံးဝမရှိ။ အလွန်အလွန် လိုအပ်မှသာ သန့်ဇင်ဝင်းတို့လို လူမျိုးခြားတွေကို အပြင်လောကသို့ ခေါ်သွားလေ့ ရှိသည်။ များသောအား ဖြင့်တော့ ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်ငန်းမှန်သမျှ သူတို့လူမျိုး ချင်းကိုသာ တာဝန်ပေး စေခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ဤခြံဝင်းကြီးထဲတွင် အဓိက အဆောက်အအုံ နှစ်ခု ရှိသည်။ တစ်ခုက မြတ်မိုးဦးရှိနေသော နှစ်ထပ်တန်းလျားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုတန်းလျားတွင် မြတ်မိုးဦးတို့မိန်းကလေးများကို တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ပေးထားသည်။ ထိုခန်းများမှာ ဂျူတီချိန်နှင့် မဆိုင်သော အခြားကိုယ်ပိုင်ကိစ္စ အဝဝအတွက် ပေး ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတန်းလျားအပြင် နောက်ထပ် အဆောက်အအုံကြီး တစ်လုံးကတော့ ခြံဝင်းကြီး၏ မျက်နှာစာတွင်ရှိသော ပင်မသုံးထပ်အဆောက် အအုံကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှာ အပြင်ရော၊ အတွင်းပါ သားနားတင့်တယ်စွာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့ယူက်တည် ဆောက်ထားပြီး အဓိကဖြစ်သော ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာ နေရာ ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံကို သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် တော်ဝင်ပန်းရိပ်မြုံဟု အမည်ပေးထားကြောင်း သိရှိရပြီး မြတ်မိုးဦးတို့ကတော့ မိမိတို့အသွေးအသား များအား အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာ ထိုနေရာကို "ငရဲပန်းရိပ်မြုံ" ဟုပင် မိမိ တို့အချင်းချင်း အမည်ပေးထားလိုက်ကြသည်။ လုပ်ငန်း လည်ပတ်ပုံအရ မြတ်မိုးဦးတို့ကို နေ့ဂျူတီ၊ ညဂျူတီဟူ၍ တစ်လှည့်စီ သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ မိန်းကလေးများက မိမိတို့ တာဝန်ကျသည့် အချိန်တွင် ထို "ငရဲပန်း" ၌ အလုပ် ဝင်ကြရသည်။ (၁) မိမိနှင့် ပျော်ပါးလို့သူတို့အား ဧည့်ခံပေးကြရသည်။ မိမိ ဂျူတီပြီးပါက နောက်တစ်တွဲလူလဲ။ မိမိက တန်းလျားသို့ ပြန်။ အနားယူ။ နောက်တစ်နေ့ မိမိဂျူတီချိန် ရောက်လာပြန်ပါက မိမိက လိုအပ်သလို လိမ်း ခြယ်ပြင်ဆင်ပြီး နောက် ငရဲပန်းသို့ ပြန်ဝင်။ ရှေ့လူနှင့် တာဝန်ပြန်လဲ။ ထိုနည်း အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဤရိပ်မြုံကြီးဆီသို့ မည်သူမဆို လူတန်းစားမရွေး လွတ်လပ်စွာ လာရောက်နိုင်သည်ကား မဟုတ်။ သူတို့က ယုံကြည်ရလောက် သော အတွင်းလူအချင်းချင်းလောက်ကိုသာ အသင်းဝင်များသဖွယ် ကတ် တလေးများ ထုတ်ပေးထားပြီး ထိုကတ်ရှိသူမှသာ အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ဤနေရာသို့ လာရောက်ကြသူများမှာ အားလုံးလူကုန်ထံ အထူးတန်းစား

များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရောက်လာသူမှန်သမျှက ဂိတ်ဝ
မှာပင် ကတ်ပြားကလေးများ ထုတ်ပြကာ အစစ်ဆေးခံပြီးမှ အတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်ကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့ အထူးတန်သတ်ထားခြင်းမှာ အဓိကအားဖြင့်
အချက်နှစ်ချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ပထမအချက်မှာ လူပေါင်းစုံကို ဝင်ခွင့်
မပေးသည့်အတွက် လူကုန်ကူးမှုနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော သူတို့
လုပ်ငန်းကို အလိုအလျောက် လုံခြုံစေပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဒုတိယအချက်က
တော့ ဤရိပ်မြုံတွင်ရှိသော မိန်းကလေးများမှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင်ပြီး ရှုပ်
ရှည်ရော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော၊ ကျန်းမာရေးအဆင့်အတန်းပါ ပထမ
တန်းစားများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပထမတန်းစားများကိုမှ စိတ်ချလက်ချ
မှီဝဲလိုသော လူကုန်ကူးများအတွက် လိုဘဲပြည့်စေ၊ တစ်ဖက်က ဤရိပ်မြုံ၏
ပိုင်ရှင်အတွက်လည်း ဝင်ငွေတွေ ဒရဟောရစေ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များ
ဖြင့် အထက်ပါ ကန်သတ်ချက်ကို ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်မိုးဦးတို့မှာ ဤနှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုအတွင်း၌ လူဖြစ်ရသည်ဆိုသော်
ငြား တကယ့်ဘဝအမှန်မှာ ကျွန်ခေတ်သို့ ပြန်သို့ ပြန်ရောက်နေရသည်နှင့်
မခြား။ ရောင်းသူက ရောင်းစား၊ ဝယ်ယူသူက ဝယ်ယူ၊ ပြီးလျှင် - ဤခြံကြီး
အတွင်း၌ ဖမ်းထည့်ထား။ သူတို့ခိုင်းချင်သလိုခိုင်း၊ ခိုင်းသလိုမလုပ်လျှင်
တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် အညှဉ်းဆဲခံရ၊ သူတို့ကို အာခံမည့်သူ ရှိလာပါက တစ်
ခါတည်း ကိစ္စတုံးသတ်ပစ်။ ဤသည်မှာ ကျွန်ခေတ်က အခြေအနေနှင့်ပင်
ပုံစံတူပင် ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ဤခြံဝင်းကြီးအတွင်း၌ ဆိုခဲ့ပါ အဆောက်အအုံကြီးနှစ်ခု
အပြင် ခြံဝင်း၏ အနောက်တောင်ထောင့် သစ်ပင်များကြားတွင် တစ်ထပ်
တိုက်ကလေးတစ်လုံးရှိသေးသည်။ ထိုတစ်ထပ်တိုက်တွင် မြေအောက်ခန်း
ပါရှိသည်။ ထိုမြေအောက်ခန်းမှာ အသစ်ရောက်လာသော မိန်းကလေးများ

အားပြည့်တန်ဆာဘဝသို့အတ်သွင်းပေးသောနေရာဖြစ်သည်။ မိန်းမကောင်း၊
မိန်းမသန့်ဘဝမှသည် သူတို့ခိုင်းဘက် ပြည့်တန်ဆာဘဝသို့ ပီပီပြင်ပြင်
ရောက်ရှိသွားစေရန် အယုတ်မာဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံး နည်းလမ်းမျိုးစုံတို့ဖြင့်
ပုံစံသွင်းပေးရာနေရာပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ခြင်း အပါ
အဝင် သူတို့အမိန့်ကို မနာခံသော မိန်းကလေးမှန်သမျှအားလည်း ထိုမြေ
တိုက်ခန်းထဲမှာပင် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းလေ့ ရှိသည်။ စောစောက မြတ်မိုးဦး
ကြာပွတ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ထိုမြေတိုက်ခန်းထဲမှာပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုတော့ - မြတ်မိုးဦးဘဝက နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လောကဝရနှင့် ရင်ဆိုင်
တွေ့နေရသလို ဖြစ်နေသည်။ ညှိုးငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားလျော့ခြင်း၊
စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း အစရှိသော စိတ်ခံစားမှုများဖြင့်သာ နိစ္စဝဝ
လုံးထွေးလည်ပတ်နေကြရသည်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင်သည်ဘဝရောက်မှတော့
မထူးတော့ပြီဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ ခပ်ပျော်ပျော်နေလိုက်ကြသော မိန်းကလေးများ
လည်း မရှိမဟုတ်၊ ရှိပါသည်။ သို့သော် အနည်းစုသာ ဖြစ်သည်။ အများအား
ဖြင့်မူ ဤငရဲတွင်းမှ စတ္တန်မဆိုင်း ကျွတ်လွတ်ထွက်မြောက်လိုသူများသာ
ဖြစ်ကြပါလေသည်။

သို့ငြား သူတို့အတွက် လွတ်လမ်းကား ရေးရေးမျှပင် မမြင်ရလေပြီ။
သူတို့နေကြရသည်ကပင် လောကနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားသည့် လှောင်ချိုင့်
အတွင်းမှာ၊ သံဆူးကြိုးတွေ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ၊ လက်နက်ကိုင်လူသီလူးတွေ
အစရှိသည့် အတားအဆီး အကွပ်အညှပ်တွေကြားမှာ၊ သို့သော် မြတ်မိုးဦး
တို့လို၊ နွယ်နွယ်စိုးတို့လို မိန်းကလေးများကတော့ ခံယူချက်အပြည့်နှင့်ဖြစ်
သည်။ ဤဘဝမှ လွတ်မြောက်ချင်လျှင် သည်အတိုင်း လည်စင်းခံနေ၍မူ
ရုန်းကန်သင့်သလောက် ရုန်းကန်ရမည်။ ကြိုးစားသင့်သလောက် ကြိုးစား
ရမည်။ စသဖြင့် ခံယူထားကြသည်။ သို့ကြောင့်ပင် အခွင့်အရေးပေါ်လာသည့်
နေ့ကိုသာ သူတို့က အမြဲမပြတ် စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသည်။

မနက်ကတော့ မြတ်မိုးဦး ရေချိုးပြီးချိန်လောက်မှာပင် သန့်ဇင်ဝင်းက ရောက်လာသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းပုံစံက အရေးတကြီးဖြစ်နေဟန်မျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် မြတ်မိုးဦးကို ခေါ်သည်။ မြတ်မိုးဦး လိုက်သွားသောအခါ တစ်နေရာမှနေ၍ အပြင်ဘက်က အခြေအနေတစ်ခုကို သန့်ဇင်ဝင်းက ညွှန်ပြသည်။ ပြီးတော့ - မြတ်မိုးဦးလုပ်ရမည့် အလုပ်ကိုပါ ခပ်တိုးတိုးပြောပြသည်။ အပြင်ဘက်လမ်းဘေးတွင် ရဲကားတစ်စီးရပ်ထားသည်။ ရဲတွေပါ ရှိနေသည်။ ပင်းမင်းသမားများ အထဲဝင်နေချိန်မို့ တံခါးပေါက်ကလည်း ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ အပေါက်ဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက်သာ ရှိပြီး ထိုအစောင့်ကလည်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လျက်ရှိသည်။ အားလုံးအခွင့်ကောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခုနေ - မြတ်မိုးဦး ငြိမ်းထွတ်သွားကာ ရဲနှင့် တွေ့လိုက်ပါက ကိစ္စအားလုံး ပြတ်လေပြီ။ စသည်ဖြင့် သန့်ဇင်ဝင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အကြံပေးသည်။

သတ္တိမခေသော မြတ်မိုးဦးက သန့်ဇင်ဝင်းပြောသည့်အတိုင်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံကြိတ်ရဲဆေးတင်ပြီး ထိုအပေါက်မှသည် အပြင်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှာလည်း "ကယ်ကြပါရှင် - ကယ်ကြပါဦး" ဟု ရဲများကြားအောင် သံကုန်ဟစ်လိုက်သည်။ ဖြစ်ပုံက မြန်ဆန်လှသည်။ အပေါက်ဝတွင်ရှိသော အစောင့်က သူ့ကိုကျော်ပြီး ပြေးထွက်သွားသော မြတ်မိုးဦးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ မြတ်မိုးဦးကလည်း ကျွတ်မြို့လွတ်မြို့အထင်နှင့် ရဲများဆီသို့ အပြေး၊ စောစောက ပင်းမင်းကား၏ နောက်မှ အစောင့်တစ်ယောက်က သွားခနဲ ပေါ်လာကာ မြတ်မိုးဦးကို လွှားခနဲ ခုန်အုပ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးပြီး လဲကျသွားကြသည်။ ထိုနောက် ထိုအစောင့်ကပင် မြတ်မိုးဦးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်ကာ အတွင်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် မြတ်မိုးဦးအား မြေတိုက်ခန်းဆီသို့။

ဖြစ်ပုံက အပေါ်မှကြည့်နေသော သန့်ဇင်ဝင်းအနေနှင့် အပေါက်ဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက် ရှိသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ အမှန်မှာ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က လမ်းဘက်သို့ ခေတ္တထွက်နေပြီး ပင်းမင်းကားနှင့် ကွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ - အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အစမှအဆုံး စောင့်ကြည့်နေသော သန့်ဇင်ဝင်းက အံ့ဩစရာတစ်ခုကို တော့ကောင်းကောင်းကြီး မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။ အခြားမဟုတ်။ လမ်းဟိုဘက်မှ ရဲများက မြတ်မိုးဦး ပြေးလာသည်ကိုလည်း မြင်သည်။ မြတ်မိုးဦး၏အကူအညီတောင်းသံကိုလည်း ကြားသည်။ သို့သော် အစောင့်က မြတ်မိုးဦးကို ပြန်လည်ဆွဲခေါ်သွားချိန်မှာပင် ထိုရဲများကလည်း မျက်နှာလွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ် ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားလမ်းပေါ်တွင် မြင်မြင်သမျှ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ စက်ဘီးတွေ၊ လက်တွန်းလှည်းတွေနှင့်အတူ ခြေကျင်သွားလာနေကြသော လူများဖြင့် စည်ကားရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ စက်သံ၊ ဟွန်းသံ၊ လူသံများဖြင့် ရောပြွမ်းဆူညံလျက် ရှိသည်။ ရံခါ၌ ကြီးမားပြီး ခန့်ညားလှပသော နှစ်ထပ်ဘတ်စ်ကားကြီးများ လမ်းပေါ်ပေါ်လာသည့်အခါ လမ်းကြောက ပို၍ကျပ်သွားပြီး ဟွန်းသံများက ပိုပြီး ဆူညံသွားလေ့ရှိသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဈေးနှင့်ပါ နီးကပ်လျက် ရှိသည်မို့ မြို့၏ အစည်ကားဆုံးနေရာဟုပင် ဆိုနိုင်လေသည်။

မင်းမင်းလတ်က ဈေးထဲမှထွက်ကာ လမ်းမပေါ် တက်လိုက်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လျှောက်လာရင်း လုပ်နေကျ အလုပ်ကိုလည်း ဆက်လုပ်လာနေမိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် (၅+၃) လက်မအရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ တိုင်ထားသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကိုပင် သူက လမ်း၌ တွေ့သူမှန်သမျှကို ပြုလော့ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြုရုံမက ပါးစပ်မှပါ ပြောလာခဲ့သည်။ သို့သော် သူပြောအေးစကားက များများတော့ မဟုတ်ပါ။

“ဟေး - အစ်ကို - ဒီဓာတ်ပုံထဲကလူကို မြင်ဖူးသလား?”

“ဟေး - အစ်မ - ဒီဓာတ်ပုံထဲကလူကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ?”

“ဒီကညီလေး - သူ့ကို သိလား?”

စသည်ဖြင့် ထိုမျှလောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုစကားကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရေလဲနှင့် ပြောလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုမင်းမင်းလတ် ရောက်နေသည့် နေရာက တိုင်းတစ်ပါးမှာဆိုတော့ သူတို့ဘာသာစကားနှင့်ပင် ပြောလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြောနိုင်ရန်မှာ ဘာမျှမခက်ပါ။ ဘာမျှလည်း မသင်လိုက်ရပါ။ ခြွင်းချက်အားဖြင့် စိတ်ထဲက ကိုယ့်မြန်မာလူမျိုးဟု ထင်ရသူအချို့ကိုတော့ မြန်မာစကားနှင့်ပင် ပြောခဲ့ရသည်လည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် ပါးစပ်က မေးလိုက်၊ ဓာတ်ပုံလေး ပြလိုက်နှင့် တစ်လျှောက်လုံး ပြုလုပ်လာခဲ့သော်လည်း တွေ့သမျှ လူတိုင်းကမူ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြု လက်ခါပြုသူတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ အချို့က သူ့ကို ဂရုပင် စိုက်မနေပါ။ လှည့်၍မျှ မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်လျက်သာ နေကြလေသည်။

မင်းမင်းလတ်က စိတ်ဓာတ်မကျပါ။ မိမိအလုပ်ကို ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်လုပ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သို့နှင့် သူက ရှည်လျားသောလမ်းမကြီးအတိုင်း ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ကိုင်ကိုင်နှင့် ဆက်လျှောက်လာနေမိသည်။ သည်လိုနှင့် ဈေးနှင့်တဖြည်းဖြည်းဝေးလာခဲ့သလို လူအစည်ကားဆုံးနေရာကိုပါ ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ကားအသွားအလာ သိပ်မရှုပ်ထွေးတော့ဘဲ လူသွားလူလာအားဖြင့်လည်း အတော်အတန် ရှင်းလင်းသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် လမ်းဘေး၌ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားမှာ နယ်လှည့်ပြီး ကုန်ပစ္စည်းများ လိုက်လံရောင်းချသော ကားပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကုန်တင်ခန်း၏ နောက်ဘက်တွင် တံခါးနှစ်ရွက်ကိုပိတ်ထားပြီး သေ့ပေါ် ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကား၏

ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ မည်သည့်ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ကားခေါင်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ထိုသူက မျက်လုံးကိုမှေးကာ လက်တွင်းရှိ သံဘူးတစ်ဘူးအား ဖိမိယူ စုပ်သောက်လျက် ရှိသည်။ မင်းမင်းလတ် ထိုကားနားသို့ ကပ်သွားပြီး ထုံးစံအတိုင်း လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မြန်မာစကားနှင့်ပင် ယောင်ပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုရေ - ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးကို တွေ့ဖူးသလားခင်ဗျ”

မင်းမင်းလတ်အသံကြောင့် ကားထဲမှလူက လန့်သွားသည်။ မျက်လုံးပြူးပြီး အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မင်းမင်းလတ်ကို တွေ့လျှင် လက်ခါပြုလိုက်ပြီး မျက်နှာဖို ပြန်လှည့်သွားသည်။ သို့သော် ထိုသူက တစ်စုံတစ်ရာ ဖေဖေဝါဝါဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မင်းမင်းလတ်ဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်လာသည်။ စောစောက သာမန်ကာလ၌သာ မြင်လိုက်ရသော မင်းမင်းလတ်လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုလည်း သေသေချာချာ မြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ထိုလူက ပါးစပ်အဖောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ - ဒီ - ဒီ - ဓာတ်ပုံက”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဒီအမျိုးသမီးကို အစ်ကို သိလားဟင် - သိလား”

ကားတွင်းမှလူက မြန်မာစကားနှင့် ပြန်ပြောလာသည့်ပြင် မိမိဓာတ်ပုံကိုပါစိတ်ဝင်စားဟန်ပြုလိုက်သည့်အတွက်မင်းမင်းလတ်ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုလူကမူ အံ့ဩနေသေးဟန်ဖြင့် မင်းမင်းလတ်နှင့် ဓာတ်ပုံကို တစ်လှည့်စီ ဆက်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ -

“နေပါဦး - ငါ့လူ။ ဒီဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးက မင်းနဲ့ ဘာပတ်သက်သလဲ - ဘာတော်သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ဒါ - ကျွန်တော့်အစ်မပါ။ အစ်မနဲ့ အဆက်အသွယ်မရတာ (၆)လရှိပါပြီ။ အစ်မ - ဒီဘက်ကို ရောက်သွားပြီဆိုတာသိလို ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာပါ”

“မြတ်စွာဘုရား - မင်း ကံကောင်းလို့ပါလား”

ထိုလူက အံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့နောက်
ဘေးဘက်ကို လျှင်မြန်စွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုလူက မင်းမင်းလတ်ကို
ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်း - ကားပေါ် မြန်မြန်တက်လိုက် - မြန်မြန်တက်။ တော်သေးလို့ပေါ့
ကွာ - တော်သေးလို့ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုလူ
အမိန့်အတိုင်း မင်းမင်းလတ် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ လူက မူဝမ်းသာ
စိတ်နှင့်အတူ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေလေပြီ။ ထိုလူက ချက်ချင်းပင် ပြော
သည်။

“ဒီမှာ - ငါ့ညီ - ဒီအမျိုးသမီးကို ငါသိတယ်။ သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
လည်း ငါသိတယ်။ မင်းကံကောင်းတာက ငါနဲ့တွေ့လိုက်လို့သာပေါ့။ ငါ့နေရာ
မှာ တခြားသူသာ ဖြစ်နေရင် မင်းရော၊ ဒီအမျိုးသမီးပါ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး
သားပဲ...”

ပြောပြီး ထိုလူက ရေတူရွာသို့ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေပြန်သည်။
မင်းမင်းလတ်က ရင်ခုန်နှုန်း မြန်လာခြင်းနှင့်အတူ မျက်လုံးများကပါ အစွမ်း
တုန်တောက်ပလာနေသည်။

“စောစောက - မင်း - ငါ့ကို လှမ်းမေးလိုက်တော့ - ငါက လက်ခါပြလိုက်
တယ် မဟုတ်လား။ ဒီမှာက ဒီလိုပဲ ...။ ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း သိပ်အဆက်
အဆံ့ မလုပ်ချင်ကြဘူး။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာများတယ်။ မင်းပြ
တဲ့ဓာတ်ပုံကိုလည်း ပထမတော့ ငါက ရမ်းသမ်းပြီး ကြည့်ရုံကြည့်လိုက်တာ
ပဲ။ နောက်မှ စိတ်ထဲက ဒေဝဝါဖြစ်မိတာနဲ့ ထပ်ပြီးကြည့်လိုက်မိတယ်။
ဒီမယ်ငါ့ညီ - မင်းအစ်မနဲ့ ငါတို့က တစ်နေရာထဲမှာ အတူတူနေကြတာ။ အခု
ပစ္စည်းဝယ်စရာရှိလို့ ငါက ဈေးတို လာခဲ့တာ။ ဈေးကတော့ ဝယ်ပြီးသွားပြီ။
ငါနဲ့ အတူလာခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ဟိုရှေ့က မြင်နေရတဲ့ အိမ်တစ်လုံးထဲ
မှာ ဘိန်းဝင်ရှုနေကြတယ်။ အဲဒါက ဘိန်းဝန်းပဲ။ သူတို့ ဘိန်းရှုနေတုန်း ငါ့ကို

ဒီမှာ အစောင့်အခြစ်ထားရမိခဲ့တာ။ ငါစောစောကပြောတဲ့အတိုင်း ဒီဓာတ်ပုံ
ကိုသာ ငါ့အစား သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ မင်း သွားပြမိလိုက်
ရင် အားလုံး ဝါးပါးမှောက်ပြီးသားပဲ။ ကိုင်း - မင်းရဲ့ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်
ခပ်မြန်မြန် အကျဉ်းရှုံးပြီး ငါ့ကိုပြောပြစမ်း - အချိန်သိပ်မရဘူး”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကို။ ပထမ - ကျွန်တော့် အစ်မက တခြား
မိန်းကလေးသုံးယောက်နဲ့အတူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပါသွားပါတယ်။
တိုတိုပြောရရင် အစ်မတို့လို အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့၊ ကြီးပွားချင်စိတ်ရှိတဲ့
မိန်းကလေးတွေကို အရင်းအနှီးတွေ မတည်ပေးတယ်။ အထည်ဆိုင်၊ စတိုး
ဆိုင်တွေ ဖွင့်ပေးမယ်လို့ပြောသွားတဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီးရဲ့စကားကို နားယောင်ပြီး
လိုက်သွားလိုက်မိကြတာပဲ - အစ်ကို။ လိုက်သွားပြီးတဲ့နောက် - အစ်မက
အိမ်နဲ့လည်း ချက်ချင်းအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ - အစ်မ
အတွက် စိုးရိမ်ပြီး ကျွန်တော်က လိုက်လာခဲ့တာပါ။ လိုက်ခဲ့တော့ - ပထမ
အစ်မလိပ်စာပေးထားတဲ့ အိမ်ကို ရောက်ပါတယ်။ အစ်မက အဲဒီမှာ မရှိဘူး။
ဟိုမိန်းမကြီးက သက်သက်လိပ်စာလိမ်ပေးသွားတာ။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်လည်း
ဒီဘက်ကို ဆက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ထွက်ခဲ့တော့ - လမ်းမှာတင် - သဲလွန်စ၊
တစ်ခု စပြီးရတယ်။ လမ်းမှာ ကားပျက်တုန်း - အဘတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ
ကျွန်တော့်အစ်မဆောင်းသွားတဲ့ ဦးထုပ်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအဘကပဲ
ဒီမြို့ကို လိုက်သွား။ အစ်မကို ဒီမြို့ဘက်ခေါ်သွားတာ သေချာတယ်ဆိုပြီး
လမ်းညွှန်လိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း ဒီမြို့ကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ရောက်
တော့ - အစ်မဓာတ်ပုံပြပြီး လိုက်ရှာနေတာပဲ ခင်ဗျ”

“တော်သေးတာပေါ့။ မင်း ဘာမှမဖြစ်အံ့ ငါနဲ့ တွေ့ခွင့်ရသွားတာတို့က
အလွန်ကံကောင်းလို့ပေါ့။ ဒါ - ကိုယ့်တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ်လိုမထင်
နဲ့ ဒီမှာက ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတာ။ သေနတ်တွေလည်း
အလွန်ပေါ့ပြီး ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်တာတွေကလည်း များမှများ။ ဒီမှာ - ငြည့်
တန်ဆာလုပ်ငန်းလို့ဟာမျိုးကို ပေါ်တင်ခွင့်ပြုထားပြီး လူကုန်ဟူးတာတို့ နှု

ယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတာတို့ဆိုတဲ့လုပ်ငန်းတွေကပါ တစ် နှယ်ဝင်တစ်စင်ပါဆိုသလိုဆက်စပ်ပတ်သက်နေကြတာကွ။ ပြီးတော့ - ဒီက တချို့အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကလူတွေ၊ တချို့ရဲတွေကပါ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ စည်းသားရှိက်ပြီးတစ်ကြိတ်တည်းတစ်ညကတည်းလုပ်နေကြတာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် - ဒီမှာက ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုတိုင်းလည်း အရမ်းထလုပ်လို့ ရတဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောတာ နားလည်လား”

မင်းမင်းလတ်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုလူက ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်လာပြီး ပို၍လည်း မျက်နှာအနေအထားက လေး နက်လာသည်။ တည်ကြည်လာသည်။ မင်းမင်းလတ်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူတစ်ယောက်ထဲ စဉ်းစား၍လည်းနေသည်။ စေတ္တမူကြာတော့မှ -

“ကိုင်း - ညီလေး - မင်း - ငါပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်။ ပြီးတော့ - ငါပြောတဲ့အတိုင်း - မင်း စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်လုပ်ဖို့လည်း ပြင်ဆင် ထား။ ဒါမှ - မင်းအစ်မလွတ်မှာ၊ မင်းအစ်မတင်မကဘူး။ တခြားမိန်းကလေး တွေပါ အားလုံးလွတ်နိုင်မှာ။ ဒီကိစ္စမှာ အရမ်းလုပ်လို့မရဘူး။ မပီရီရင် အား လုံးရေစုန်မျောသွားလိမ့်မယ်။ ငါအားလုံးကို အကွက်စေ့အောင် ကြည့်စိစဉ် မယ်။ ငါ့အစီအစဉ်အတိုင်း မင်းက သေသေချာချာ လိုက်လုပ်ရမယ် - ဟုတ်ပြီ လား”

ထိုနောက်တွင် ထိုလူက သူ့အစီအစဉ်အား မင်းမင်းလတ်ကို ခပ်မြန်မြန် ပင် ပြောလိုက်သည်။ မင်းမင်းလတ်ကလည်း အာရုံစိုက်၍ နားထောင်ကာ သေသေချာချာမှတ်သားသည်။ အားလုံး ပြောဆိုပြီးပြီဆိုတော့မှ ထိုလူက -

“ကဲ - မင်းသွားတော့။ ဟိုကောင်တွေ ပြန်လာတော့မယ်။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း တိတိကျကျလုပ်နော်။ တစ်ခုမှ မလွဲစေနဲ့။ ပြီးတော့ - ဟောဒီဖုန်း တစ်လုံးကို မင်းယူသွား။ နောက်ထပ် လိုအပ်တာတွေ ငါဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြော မယ်။ ဖုန်းနားထောင်တာကအစ ဘာမဆို ပီပီရီရီလုပ် - ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကို - စိတ်ချပါ”

ထိုလူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မင်းမင်းလတ်က လှစ်ခနဲ ရုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရေခဲမုန့်ရောင်းသော လက် တွန်းလှည်းတစ်စီးအနီးတွင် မယောင်မလည် သွားရပ်နေလိုက်သည်။ မကြာ မီလမ်းတစ်ဖက်ရှိခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းမှ လူနှစ်ယောက် ရီဝေရီဝေနှင့် ထွက် လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်ယောက်က စောစောက ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးသည်နှင့် ကားက မောင်းထွက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း မင်းမင်း လတ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မြတ်မိုးဦးက မုန့်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အလှပြင်လျက် ရှိသည်။ ခုမနက်မှစ၍ သူ့ငရဲပန်းရိပ်မြှင့် အလုပ်ပြန်ဝင်ရမည်။ ထိုသို့အလုပ်ပြန်ဝင်ရမည့်အကြောင်း ကို မနေ့ညနေကပင် လာရောက်အမိန့်ပေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ် မဝင်မီ ပြုမြဲအတိုင်း မုန့်ရှေ့ထိုင်တာ ခြယ်သ၊ နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ကြာပွတ်ဒက်ကို တော်တော်ခံလိုက်ရသည်။ အရိုက်ခံရပြီး နောက် တစ်ရက်မှာပင် အဖျားပါဝင်လာပြီး သူ့သတိလစ်သွားသည်။ သူ့ကို ဆေးခန်း ပို့လိုက်ရသည်။ ဆေးခန်းတွင် သုံးရက်လောက် နေလိုက်ရသည်။ ဆေးခန်း မှာ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းဖြစ်ပြီး ဤရိပ်မြဲကြီး၏ပိုင်ရှင်က ဖွင့်လှစ်ထားသော ဆေးခန်း ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ထိုဆေးခန်း ဤရိပ်မြဲကြီး၏ အရွယ်အပွား (သို့မဟုတ်) သူတို့ပိုင်နက်အတွင်းမှ နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

မကြာမီမြတ်မိုးဦးအလှပြင်ပြီးသွားသည်။ ထိုအရိုက်မှာပင် အပြင်ဘက် မှ လှမ်းအော်လိုက်သော ယောက်ျားသံတစ်ခုက ဖျံလွင့်လာသည်။ ထိုအသံ မှာ ဂျူတီဝင်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း မိန်းကလေးများကို လှမ်းခေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားအလုပ်သမားများကိုလည်း သူ့အချိန်နှင့် သူ့ မိန်းမထိန်း၊ မိန်းမကြပ်များအဖြစ် ခန့်အပ်ထားရာ ယနေ့မနက်အကွတ် ဘာဝန်ကျသူကပင် လှမ်းအော်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်မိုးဦးက အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ သော့ခတ်လိုက်သည်။ အခြားမိန်းကလေးများပါ အခန်းအသီးသီးမှ ထွက်လာနေကြသည်။ မြတ်မိုးဦးက သူတို့နှင့် ရောနှောကာ လိုက်ပါသွားလိုက်သည်။ တန်းလျားရှေ့တွင် မိန်းမထိန်းများက အသင့်ရပ်စောင့်နေသည်။ သူတို့က ရောက်လာသော မိန်းကလေးများကို ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ် လိုအပ်သလို စစ်ဆေးမှု ပြုကြသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ လိမ်းကျံခြယ်သမှု စသည်တို့ကို စစ်ဆေးသည်။ ပြီးလျှင် - အားလုံးကို ငရဲပန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

တန်းလျားနှင့် ငရဲပန်းရိပ်မြဲက ကိုက် (၁၀၀) ခန့် ကွာလှမ်းသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြားတွင် ပန်းခြံနှင့် ပျိုးခြံများ ရှိသည်။ ငရဲပန်းရိပ်မြဲက သုံးထပ်ဖြစ်ရာ အောက်ဆုံးအထပ်တွင် ဧည့်ကောင်တာ ရှိသည်။ အရက်ဘား ရှိသည်။ စီမံခန့်ခွဲမှုရုံးခန်းများ ရှိသည်။ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များက ဦးစွာ ယမကာမှိုဝဲလိုက်မှိုဝဲနိုင်သည်။ ယမကာမှိုဝဲရင်း ဧည့်ကောင်တာရှိ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ယူကြည့်နိုင်သည်။ ကြည့်ရင်း - အယ်လ်ဘမ်ထဲရှိ မိန်းကလေးများကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ရွေးချယ်နိုင်သည်။ မိမိရွေးချယ်ပြီးသော မိန်းကလေးကို လူကိုယ်တိုင် ကြည့်လိုသေးသည်ဆိုပါလျှင်လည်း မိန်းမထိန်းများမှ တစ်ဆင့် ခေါ်ခိုင်းနိုင်သည်။ ထိုသို့ လူကိုယ်တိုင် ကြည့်ပြီး သဘောကျပြီဆိုပါက ကောင်တာ၌ ငွေရှင်းကာ သက်ဆိုင်ရာအခန်းသို့ သွားရောက်နိုင်လေပြီ။ ဧည့်သည်အများစုကတော့ အယ်လ်ဘမ်ထဲမှပင် ရွေးချယ်ကာ ထိုမိန်းကလေးများရှိရာအခန်းသို့ ယစ်ရွှေရည်ကလေး တစ်ထွေထွေနှင့် ချီတက်သွားလေ့ရှိသည်။ တာဝန်ကျ မိန်းကလေးများက အခန်းရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။ ပြီးလျှင် - အခန်းထဲမှ မိန်းကလေးကို ဧည့်သည်တော် နှစ်အောင် ပြုစုပေးရန် စသည်ဖြင့် ပြောပေးခဲ့ရသည်။ ဧည့်သည်နှင့် မိန်းကလေးကြား အခြားလိုအပ်သည်များကိုလည်း သင့်တော်သလို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ ဧည့်သည်၏ လိုလားချက်ကို မိန်းကလေးက နားလည်စေရန် ဘာသာပြန်ပြီး ပြောပေးခဲ့ရသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပင် ဤနိုင်ငံ၏ ဘာသာ

စကားကိုပါ ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသော လူမျိုးခြားများအား အလုပ်ခန့်ထားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများ အဓိကလုပ်ငန်းဝင်ရသောနေရာမှာ ဒုတိယထပ်နှင့် တတိယထပ်များပင် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယထပ်က နေ့တွင်းရင်း ပြီး ပြန်စနစ်ကျင့်သုံးလိုသော ဧည့်သည်များအတွက် ဖြစ်ပြီး တတိယထပ်ကတော့ ညအိပ်၊ ရက်ကြာ အခန်းယူနေထိုင်လိုသော ဧည့်သည်များအတွက် ဖြစ်သည်။

ယနေ့အဖို့ မြတ်မိုးဦးက ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းအမှတ် အေစီ - ၁၃ တွင် အလုပ်ဝင်ရမည်ဖြစ်ရာ သူက အခန်းသော့ကို တိုင်ရင်း ဒုတိယထပ်ကို တက်သွားလိုက်သည်။ အေစီ - ၁၃ သို့ ရောက်သည်နှင့် သော့တိုဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်နေလိုက်သည်။ အခြားမိန်းကလေးများကလည်း မိမိတာဝန်ကျရာ အခန်းများသို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝင်သွားလိုက်ကြလေသည်။

နံနက် (၁၁) နာရီလောက် ရောက်တော့ အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်လိုက်သော အသံကို မြတ်မိုးဦး ကြားလိုက်ရသည်။ မိမိ ဧည့်ခံရမည့်သူ၊ (ဝါ) မိမိအတွက် ဧည့်သည်ရောက်ရှိလာပြီဟူသော အတွေးနှင့်အတူ မြတ်မိုးဦး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် မြင်ရသူက မိမိထင်သလို ဧည့်သည်မဟုတ်ဘဲ သန့်ဇင်ဝင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ပြင် သန့်ဇင်ဝင်း၏ အမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားပုံက ထူးခြားလျက် ရှိသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက အတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိတ်တိတ်နေဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် သူ့လက်ညှိုးကို ဖုံးစပ်တွင်ကပ်ကာ မြတ်မိုးဦးအား ပြသလိုက်သည်။ မြတ်မိုးဦးက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသော်လည်း သန့်ဇင်ဝင်းကိုလည်း တိုးတိုးပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် - ဧည့်သည်ပါတယ်။ ဧည့်သည်က အပြင်မှာ ရပ်နေတယ်။ နင့်ကို ကြိုပြောထားစရာရှိလို့ ငါက အရင်ဝင်လာတာ...”

ထိုစကားကြောင့် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ရင်က ဝါအခုန်မြန်စွာ ပြုလာသည်။ သန့်ဇင်ဝင်း မျက်နှာကလည်း ပို၍ လေးနက်သည့် အသွင်မျိုး ဆောင်ယူလာနေသည်။

“ဧည့်သည်က နင့်အတွက် အထူးဧည့်သည်။ ဧည့်သည်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ နင် စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားသွားမယ်။ ပြီးတော့ - ယောင်ယမ်းပြီး အော်ရင်လည်း အော်လိုက်မိမယ်။ အဲဒီအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ သိသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် - အဲလိုမျိုး မဖြစ်အောင် ငါက ကြိုပြီး အရင်ဝင်လာတာ။ နင် သူ့ကို တွေ့ရင် အော်လည်း မအော်ဘူး။ သိုသိုသိပ်သိပ်လည်း လုပ်ပုံမယ်လို့ ကတိထားမလား”

“ဝေး - ပေးပါမယ်”

မြတ်မိုးဦး ပို၍ချောက်ချားလာမိသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် - အခန်းတံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် အပေါက်ဝ၌ မားမားရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြတ်မိုးဦး မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်မြင်ချင်းပင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က မြင့်တက်သွားပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မီးခပ်ကပါ ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားသည်။ ရင်ထဲက ဒိန်းခနဲဆောင့်တက်သွားခြင်းနှင့် အတူနုတ်မှ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ ပေးထားသော ကတိကို သတိရလိုက်၍သာ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်နလုံးအား ပြင်းစွာရိုက်ခတ်သွားသော ခံစားမှုတို့ကို မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်းခြင်းငှား မစွမ်းနိုင်ဘဲ မြတ်မိုးဦးက မတ်တတ်အနေအထားမှပင် ခွေယိုင်လဲကျကာ သတိလစ်သွားတော့သည်။

မြတ်မိုးဦး သတိလစ်သွားသည်က အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ ဧတ္တမျှအကြာတွင် ပြန်သတိရလာသည်။ သည့်နောက်တွင်တော့ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခန်းက ရင်နှင့်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တင်းတင်းဇက်ထားကြရင်း မျက်ရည်လည်ရွဲမျှ ငိုရွိုက်နေမိကြသည်။

“ကဲ - မြတ်မိုးဦး - နင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြောကြဦး။ ငါပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်။ အချိန်က သိပ်အရေးကြီးနေပြီ။ နင်တို့၊ ငါတို့အားလုံးအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် အချိန်ကို ရောက်ပြီ။ ဒါကြောင့် မကြာခင် နာရီပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့မယ့် အရေးအခင်းကြီးမှာ ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်နိုင်ဖို့သာ ပြင်ဆင်ထားပေတော့။ အကြောင်းစုံကို မင်းမင်းလတ်က ရှင်းပြလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး သန့်ဇင်ဝင်းက အပြင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလိုက်သည်။ မြတ်မိုးဦးက တံခါးကို သေချာစွာ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်းမင်းလတ်ဘက်သို့ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ မေ့ရှောင်လင့်သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ အစွမ်းကုန် ဖေါက်ကွဲလိုက်ချင်ပါသော်လည်း အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ၏ လွန်စွာထူးခြားနေမှုကို မြတ်မိုးဦး နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ကာ လိုရင်းစကားလောက်ကိုသာ မောင်မြစ်သူအား ပြောလိုက်သည်။

“မောင်လေး - ဒီကိုရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ဝင်လာခဲ့သလဲ။ ဒီနေရာဟာ လက်နက်ကိုင်တွေ၊ အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ မမတို့ကို ပိတ်လှောင်ထားတဲ့နေရာပဲ။ အပြင်က လူတွေအတွက် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့နေရာပဲ”

“ဟုတ်တယ် - မမ၊ ပြောရရင်တော့ - ကိုသန့်ဇင်ဝင်းရဲ့ အစီအမံတွေချည်းပဲ။ ပထမ ဈေးနားမှာ ကျွန်တော် သူနဲ့ မေ့ရှောင်လင့်ဘဲ စ.တွေ့လာသော်လည်း တွေ့တော့ - မမတို့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူ့အစီအမံကို ဟန်တော်တော်”

အတိုချုံးပြီး ပြောပြတယ်။ ဒီနောက် - ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းတစ်လုံး ပေးထားခဲ့ပြီး သူက ပြန်သွားတယ်။ နောက်နေ့တွေမှာ - သူက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းနဲ့ပဲ လုပ်ရမယ့်ဟာတွေကို လှမ်းလှမ်းပြောတယ်။ ကျွန်တော်က သူပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မမ ဆေးခန်းတက်နေရတယ်လို့လည်း သူက ပြောပြတယ်။

“ဟုတ်တယ် - မောင်လေးရဲ့ မမကို သူတို့ရိုက်လိုက်ကြတာ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစရာမရှိဘူး။ မမတော့ မေမေ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ။ ဒုက္ခနဲ့တွေ့လေ မေမေ့ကို ပိုပြီး တမ်းတရလေပဲ”

ပြောပြီး မြတ်မိုးဦးက ကြိုက်၍ ရိုက်လိုက်သည်။ ရင်တွင်းမှာ ပြန်လည် ဆိုတက်လာသည်။

“ပြောပါဦး။ မမတို့က တကယ်လွတ်မြောက်တော့မှာတဲ့လား”

“ပထမတော့ - ရဲကို တိုင်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော် သိရသမျှက ဒီကရဲတွေမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ဖြစ်နေတယ်။ ပထမရဲမျိုးက ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ပင်းပြီး လုပ်စားနေတဲ့ရဲတွေ။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ - တာဝန်သိသိနဲ့ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်တဲ့ရဲတွေ။ ကျွန်တော်တို့က တွေ့တဲ့ရဲတိုင်းကို အရမ်းသွားကပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီမြို့မှာလည်း အဲဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ အကြီးဆုံးရဲမှူးကြီးက လာသံစားပြီး အောက်က အရာရှိငယ်တွေကတော့ သိပ်မဆိုးကြဘူး။ ဒီတော့ - အားလုံးရဲ့လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ရဲကို သွားတိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ တိုင်ရင် ရဲမှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဟိုဘက်က ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ မတတ်သာလို့ အရေးယူရင်တောင်မှ သူက ဒီရိပ်မြုံကြီးက လူတွေကို ကြိုတင်အသိပေးထားမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် မမတို့ကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားတာတို့၊ နေရာပြောင်းလိုက်တာတို့ လုပ်ထားနိုင်ပြီး ဘာမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းလို့မရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားနိုင်တယ် - ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း - ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒါမှ ပိုတောင် ဆိုးသွားဦးမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အတွင်း လူစနက် ပါတယ်ဆိုပြီး မမတို့ကိုလည်း ပိုပြီး နှိပ်စက်ကြမယ်။ ပိုဆိုး

တာက ပိုပြီးဝေးတဲ့ တခြားနေရာကို လက်လွှဲပြီး ရောင်းစားလိုက်တာမျိုး တောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် - ဒါက - ကိုယ့်နိုင်ငံမဟုတ်တော့ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကိုမှ မယုံရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်လိုက်ရင် နည်းနည်းပေါက်ကြားသွားတာနဲ့ အားလုံး ရေရန်မေ့သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် - ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက ဒီဥဒေအောင်မြင်နိုင်မယ့်လမ်းကြောင်းကိုသာ သေသေချာချာ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း ဒီအထဲရောက်အောင် ကြိုးစားပြီး ဝင်လာခဲ့တာ”

“ဒီမှာက သူတို့အတွင်း လူလောက်ပဲ လာခွင့်ပြုတာ။ မောင်လေး - ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရအောင်လာခဲ့သလဲ”

“စွန့်စားရတာပေါ့ - မမရဲ့ မနေ့ညက ဒီရိပ်မြုံကြီးရဲ့အပြင်ဘက်၊ ကားတွေ ရပ်တဲ့နေရာနားက အမှောင်ရိပ်မှာ ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေတယ်။ ညဉ့်နက်တော့ ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက လူတစ်ယောက်ကို တွဲပြီး အပြင်ထွက်လာတယ်။ သူတို့ လာတဲ့ သူက တော်တော် မူးနေတယ်။ မူးနေလို့လည်း ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက ကားအရောက်လိုက်ပို့တဲ့သဘောပဲ။ မူးနေတဲ့လူကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကားက မောင်းထွက်သွားတယ်။ ကားထွက်သွားပြီးနောက် ကိုသန့်ဇင်ဝင်းလည်း အထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။ အပေါက်ဝ သံတံခါးတွေနားမှာ အစောင့်တွေ ရပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက စောစောက ကားနေရာနားမှာ တစ်ခုခုကို ပစ်ချပေးထားခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်တော်က အစောင့်တွေ မမြင်အောင် အဲဒီနေရာနား ကပ်သွားပြီး အဲဒီလေးကို သွားကောက်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ဘူး။ အထဲဝင်ရင် အပေါက်ဝမှာ ပြရတဲ့ ဟောဒီကတ်ပြားကလေးပဲ။ ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက စောစောက အမှတ်သမားဆီကပဲ အသာနှိုက်ယူပြီး ပစ်ချပေးထားခဲ့တာ”

မင်းမင်းလတ်က ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက ကတ်ပြားလေးမှာ နှစ်လက်မပတ်လည်ခန့် ငွေရောင်သတ္တုပြားကလေး ဖြစ်ခဲ့

ကတ်ပြားပေါ်တွင် ဇောင်းကြွတ်ဆိပ်တစ်ခုနှင့် သူတို့ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသောစာတန်းတချို့အား တွေ့ရလေသည်။

“ကတ်ပြားပိုင်ရှင်က သူ့ကတ်ပြား ဖျောက်နေမှန်းသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အို - အဲဒီအတွက် မပူနဲ့၊ အဲဒီလူက ခုထိ အိပ်ရာထဲက ထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရက်နာကျလို့ ပြီးဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညက အဲဒီလူ တော်တော်မှူးသွားတာပဲ”

“အထဲကို ဝင်လာတော့ မောင်လေး မကြောက်ဘူးလား”

“ပထမတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ - အားလုံးအဆင်ချောသွားတယ်၊ ဂိတ်ဝက ခပ်တည်တည်ဝင်လာပြီး အထဲကိုရောက်တာနဲ့ သူများတွေနဲ့ ဝင်ရောနေလိုက်တယ်၊ တိုသန့်ဇင်ဝင်းကလည်း အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်၊ ဒီနောက်တော့ ကောင်တာမှာ ခပ်မြန်မြန်ငွေရှင်းပြီး ဒီအရောက် သူတခေါ်လာတာ”

“ဒါဖြင့် - မောင်လေးတို့အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့စီစဉ်ထားလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားတာကတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းပြီး ကြိုးစားဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သန့်ဇင်ဝင်းတို့အပါအဝင် မမတို့မိန်းကလေးတွေရောပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှ ကိုယ်တိုင်လွတ်မြောက်နိုင်မှာ၊ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့မရဘူး၊ ဒီတော့ - ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားရမှာပဲ၊ ဟောပြောရင်းဆိုရင်း ကိုသန့်ဇင်ဝင်း ပြန်ရောက်လာပြီထင်တယ်”

တံခါးခေါက်သံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြတ်မိုးဦးက တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သန့်ဇင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းမင်းလတ်ရော - မြတ်မိုးဦးပါ - အခု - ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ အပြင်မှာ တို့လုပ်ငန်းစနေကြပြီ”

သန့်ဇင်ဝင်းက တရစပ်ပင် ပြောလိုက်သည်။ မင်းမင်းလတ်တို့က ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သန့်ဇင်ဝင်းခေါ်ရာနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပါသွားလိုက်ကြသည်။

ဝရဲပန်းအဆောက်အအုံကြီး၏နောက်ကျောဘက်တွင် ကြောင်လိမ်လှေခါးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလှေခါးက အခွင့်မရှိဘဲ မည်သူမျှ အသုံးမပြုရ။ ထိုလှေခါးတစ်လျှောက် အစောင့်တွေပါ ချထားသည်။

သူတို့သုံးဦးက ထိုလှေခါးရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လှေခါးဆီသို့ ဆင်းသောအပေါက်ဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက်ကို သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအစောင့်က သူတို့လျှောက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့က ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်လျှောက်လာကြပြီး အနီးရောက်သည်နှင့် ထိုအစောင့်၏ရင်ဝတည့်တည့်ကို သန့်ဇင်ဝင်းက ခုတ်ဖြင့်ရုတ်တရက်ပစ်တိုက်လိုက်သည်။ မင်းမင်းလတ်ကပါ ဝင်ပြီး လက်စွမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအစောင့်က ငြိမ်သွားသည်။ အစောင့်၏ခါးကြားမှ သေနတ်ကို သန့်ဇင်ဝင်းက နတ်ယူလိုက်သည်။ လှေခါးအတိုင်း အောက်ဆုံးထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ လှေခါးရင်းတွင် အစောင့်တစ်ယောက်ကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအစောင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေးလျက်ရှိသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက လှစ်ခနဲ ပြေးကပ်သွားကာ ထိုအစောင့်၏နောက်စေ့ကို သေနတ်ဒပ်ဖြင့် တအားရှိက်ချလိုက်သည်။ ထိုတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ထိုအစောင့် မှောက်ကျသွားတော့သည်။

ထိုနောက် ပန်းအိုးတွေ၊ ပျိုးပင်တွေကြားမှ လမ်းအတိုင်း စက်သုံးဆီများ သိုလှောင်ရာ ဝိုင်းခေါင်ဆီသို့ သူတို့ ဆက်သွားလိုက်ကြသည်။ ထိုဝိုင်းခေါင်တွင် စက်သုံးဆီအမျိုးမျိုးကို သိုလှောင်ထားသည်။ မီးစက်ကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ သူတို့ ထိုဝိုင်းခေါင်နားသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူတို့ကို တောထဲက

ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် သတင်းစာဖတ်နေသော အစောင့်တစ်ယောက် ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက မေးဝေငါ့ပြီး အချက်ပြလိုက်သည် နှင့် မင်းမင်းလတ်က လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ နီးရာပန်းအိုးတစ်လုံးကို တိတ်တဆိတ်မကော ထိုအစောင့်နားသို့ဖြည်းဖြည်းချင်းချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။ အနီးရောက်လျှင် ပန်းအိုးကိုမြှောက်ပြီး အစောင့်၏ခေါင်းကို တအားထုချပစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအစောင့်ကိုရှင်းပြီးသည်နှင့် သန့်ဇင်ဝင်းက တန်းလျားဘက်သို့ဒန်းဝိုင်းပြီး ပြေးသွားလိုက်သည်။ တန်းလျားအနီးရှိ ချုံပုတ်များဘေးမှာပင် ပုန်းခိုပြီး အသင့်စောင့်နေကြသော နွယ်နွယ်စိုးတို့ မိန်းကလေးအဖွဲ့နှင့် ဆုံမိသည်။ အားလုံး (ခ) ယောက်၊ (ဇ) ယောက်ခန့်ရှိသည်။ နွယ်နွယ်စိုးတို့မှာ တန်းလျား၌ ဂျာတီနားနေချိန် ဖြစ်သည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက မင်းမင်းလတ်ကို မြတ်မိုးဦးထံ ဝိုင်းပေးခဲ့ပြီးနောက် တန်းလျားရှိ နွယ်နွယ်စိုးတို့နှင့်ပါ သွားရောက်ချိတ်ဆက်ပြီး စီစဉ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ - နွယ်နွယ်စိုးတို့ - လာကြ။ ငါ့နောက် မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ကြ”

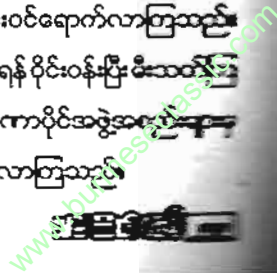
သန့်ဇင်ဝင်းခေါ်ရာနောက်သို့ အားလုံးထလှိုတ်လာကြသည်။ မြတ်မိုးဦးကပါ နွယ်နွယ်စိုးနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။ ဝိုင်းခေါင်သို့ရောက်လျှင် သန့်ဇင်ဝင်းညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တွေ့သမျှပုံးများ၊ ခွက်များ၊ ပုလင်းများဖြင့် လောင်စာဆီများကို ကဲ့ယူကြသည်။ ထိုနောက် တန်းလျားပေါ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်တက်လာခဲ့ကြသည်။ ရောက်လျှင် - တန်းလျားတစ်လျှောက် လောင်စာဆီများဖြင့် ပက်လိုက်၊ ဖျန်းလိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သန့်ဇင်ဝင်းက အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ မီးဖြစ်ဖြစ်ကာ မီးတင်ရှို့လိုက်တော့သည်။

ချက်ချင်းပင် မီးလုံးကြီးက ဝန်းခနဲ ထလာသည်။ မီးစိုးမည်းမည်းတွေ ကလည်း လေယူရာသို့ ရုတ်ခြည်းပျံ့နှံ့သွားသည်။ မီးက လောင်လောင်ချင်း အရှိန်သိပ်မပြင်းသေး။ သူတို့လူစုက နီးရာအခန်းများမှ အိပ်ပျော်နေသော မိန်းကလေးများကို ဝင်နှိုးကြ၏။ အချို့မိန်းကလေးများက ညော်နံ့ရသည်နှင့် အခန်းအသီးသီးမှ အူယားဖားယား ပြေးထွက်လာကြ၏။

အခြေအနေက ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ သူတို့လူစု တန်းလျားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာချိန်မှာပင် အနောက်ဘက် ခြံတံခါးမှ အစောင့်နှစ်ယောက်က သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် မီးလောင်ရာသို့ ပြေးလာသည်။ သို့သော် ဖြစ်ရင်တော့ ထိုအစောင့်နှစ်ယောက်က သူတို့လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်မိသလိုဖြစ်သွားပြီး သူတို့အဖွဲ့၏ ဝါးမျိုခြင်းကိုပါ ခံလိုက်ရတော့သည်။ တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်မှုအောက်တွင် အစောင့်များက စန့်စန့်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှုက ပိုပြီး အရှိန်မြင့်လာသည်။ မိန်းကလေး၏ အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသလို ငရဲပန်းဘက်မှ ဝရုတ်မရက်ဖြစ်သံများကိုပါ ကြားကြရသည်။ အပြင်ဘက် ရပ်ကွက်များဆီမှ ဥဩဆွဲသံ၊ သံချောင်းခေါက်သံများနှင့်အတူ ရပ်ကွက်သားများ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများပါ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးက ပို၍ အရှိန်ရလာသည်။ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများက ပို၍ကြီးမားလာသည်။ လေကပါပင့်တိုက်ပေးနေပြန်လေရာ တဝုန်းဝုန်းလောင်ကျွမ်းနေသော အသံများက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သန့်ဇင်ဝင်း၏ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း မိန်းကလေးများက အနောက်ဘက်အပေါက်ရှိ ရာသို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးကြလေသည်။ တံခါးသော့ကို သန့်ဇင်ဝင်းကပင် သေနတ်နှင့်ပစ်ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဖွင့်သွားသော အပေါက်မှတစ်ဆင့် မိန်းကလေးများက အပြင်သို့ ထွက်ပြေးကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထိုခြံဝင်းကြီး၏ အပေါက်ဝများ၌ မီးသတ်ကားများ၊ ရဲကားများ၊ သူနာတင်ယာဉ်များနှင့် မြောက်မြားလှစွာသော လူအုပ်ကြီးကပါ ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။ ထိုနောက် ထိုလူများက ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အတင်းဝင်ရောက်လာကြသည်။ လောင်နေသောမီးရပ်တွက်များသို့ မကူးစက်စေရန် ဝိုင်းဝန်းပြီး မီးသတ်ကြသည်။ မကြာမီ မြို့တော်ဝန်နှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများ တာဝန်ရှိ လူကြီး များပါ မီးလောင်ရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ကယ်ကြပါရှင် - ကယ်ကြပါ။ ကျွန်မတို့က မတရားရောင်းစားခံရတဲ့ သူတွေပါ။ ဒီကလူတွေက ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းထားတာပါ”

အပြင်ရောက်သွားသော မိန်းကလေးများက တွေ့ရာလူကြီးများအား အသံလေးတစာစာနှင့် အကူအညီတောင်းကြသည်။ ထိုအခါ အခြေအနေက တစ်ဖက်မှ နှစ်ဖက်သို့ သွားသွားသည်။ လူကြီးများက အဖြစ်မှန်ကို သိရှိ သွားကာ ထွက်ပြေးလာသော မိန်းကလေးမှန်သမျှကို သေသေချာချာ ထိန်း သိမ်းထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲများ၊ မီးသတ်အဖွဲ့ဝင်များက မိန်းကလေးများကို တစ်နေရာတွင် ခေါ်ယူထိန်းသိမ်းထားလိုက်သည်။

တန်းလျားတွင် လောင်နေသောမီးက ငရဲပန်းဘက်တိုတော့ ကူးမသွား ချေ။ ဤတွင် မိန်းမထိန်းတချို့က ငရဲပန်းပေါ်တွင်ရှိနေသော မိန်းကလေး တချို့ကို အောက်သို့ အတင်းဆင်းခိုင်းကာ ကားပေါ်တင်ပြီး ထွက်ပြေးကြရန် ကြံစည်ကြသေးသည်။ သို့သော် သူတို့အကြံ မအောင်နိုင်တော့ချေ။ အခြေ အနေက အရှုပ်ထွေးဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အပြင်မှ လူအုပ်ကလည်း သူတို့ကို ဝိုင်းထားသလို ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့ ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပြီ။ သို့နှင့်ပင် သူ တို့က တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးဆိုသလို ရဲများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ကြရတော့ သည်။

မကြာမီပင် မီးက မီးစွယ်ကျသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့သွား သည်။ သက်ဆိုင်ရာမှလည်း ဤခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်စီးထားနိုင်လေပြီ။ စစ်ဆေးစရာ၊ ရှာဖွေစရာများကို တရစပ်ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဤရိပ်ပြုကြီး၏ ဝိုင်းရှင်များ၊ မိန်းမထိန်းများ၊ ကြေးစားလူမိုက်များအားလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်ကာ ရဲစခန်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ မိန်းကလေးများကိုမူ အားလုံး တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း စုရုံးကာ စောင့်ရှောက်ရေးဝေဟာတစ်ခုသို့ ပို့ဆောင် ပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိန်းကလေးများကို နိုင်ငံစုံရဲတပ်ဖွဲ့မှ စနစ်တကျ စစ်ချက်ယူလေသည်။ စစ်ချက်ယူပြီး နိုင်ငံသားအလိုက် ခွဲခြားကာ စာရင်း ပြုစုသည်။ မကြာမီ သက်ဆိုင်ရာသုံးရုံးများမှ တာဝန်ရှိသူများပါ ရောက်ရှိလာ သည်။ မိန်းကလေးများကို မိခင်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ရေး အတွက် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရဲစခန်းမှ ရဲကားတစ်စီးပါ ရောက်ရှိလာသည်။ ကားပေါ်တွင် ဖမ်းဆီးထားသော တရားခံများ ပါရှိလာသည်။ ရဲများက တရားခံများကို တစ်ဦးစီထုတ်ကာ မိန်းကလေးများ၏ အတည်ပြုချက်ကို ရယူသည်။ မိန်းကလေးများက တရားခံတစ်ဦးချင်းကို ကြည့်ကာ ငရဲပန်းမှ ကြေးစားများ၊ မိန်းမထိန်းများ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ပေးကြ၏။ တရားခံများကြား တွင် အောင်ချစ်ကိုပါ လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် တွေ့ရသည်မို့ မြတ်မိုးဦးက ကြိုတ်ပြီးဝမ်းသာနေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုပ်မြင်သံကြားမှ သတင်းတစ်ပုဒ်ကလာနေလေသည်။ သတင်းကြေညာနေသူနှင့်အတူ ငရဲပန်းတွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပုံများ က တီဗွီဇန်သားပြင်၌ ပူးတွဲပြီးပေါ်လာသည်။ သတင်းကြေညာသူက မြန်မာ နိုင်ငံမှ အမျိုးသမီးဘယ်နှယောက်၊ လာအိုနိုင်ငံမှ ဘယ်နှယောက် စသည် ဖြင့် မိန်းကလေးများ လွတ်မြောက်လာကြပုံနှင့် ဤရာဇဝတ်မှုတွင် ရဲအရာရှိ ကြီးများပါပါဝင်ပတ်သက်နေကြောင်း သိရှိရသည့်အတွက် ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးသွားဦးမည့်အကြောင်းများ ကြေညာသွားသည်။

သည့်နောက်တွင်တော့ မိန်းကလေးများ၏ မိဘရပ်ဌာနသို့ အပြန်ခေါ် ကစတင်ခဲ့လေပြီ။ ဒုက္ခတောမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော မိန်းကလေးများ အချင်းချင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် ဇက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက် သံရုံးများမှ စီစဉ်ပေးသော ကားများပေါ်သို့တက်ကာ နယ်စပ်ဂိတ်များသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ နယ်စပ်ဂိတ်မှသည် အမိမြေပေါ်သို့ တူးဖော် လာခဲ့ကြသည်။ အမိမြေပေါ်ကိုရောက်တော့ အမျိုးသမီးအသင်းမှ ဌာန ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများက လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုနေကြသည်။

များအား အားပေးစကားများ ပြောဆိုကြသည်။ သည့်နောက်တွင် မိမိအရပ်
ဒေသများသို့ မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် ဆက်လက်ပြန်ကြရန်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

မြတ်မိုးဦးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က ကားမထွက်ခင် လက်ဆောင်
ပစ္စည်းများ ရောင်းချသော ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရောက်လျှင်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းအချို့ကို ဝယ်ယူနေကြသည်။ ထိုစဉ် သူတို့နာမည်အား
တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်လိုက်သံကို သူတို့ကြားလိုက်ကြရသည်။ ထို့
ကြောင့် သူတို့က ခေါ်သံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ နှစ်ဦးစလုံး မျက်နှာ
များ ဝင်းထိန်သွားရတော့သည်။

“ဟယ် - သန့်ဇင်ဝင်း”

“ဟာ - ကိုသန့်ဇင်ဝင်း”

ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်မိကြသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းရပ်နေသော
နေရာသို့လည်း အလျင်အမြန်လျှောက်သွားလိုက်ကြသည်။ သန့်ဇင်ဝင်းက
နေကာမျက်မှန်ကို ခပ်ဝင့်ဝင့်ပြုကာ သူတို့မောင်နှမအား ပြုံးလျက်ကြည့်
နေသည်။ မြတ်မိုးဦးက -

“သန့်ဇင်ဝင်း - ငါ - နင့်ကို တစ်ချိန်လုံး သတိရနေတာ။ နင်က ဘယ်လို
လုပ်ပြီး ပျောက်သွားတာလဲ”

“လုပ်ငန်းလည်း ပြီးပြီ - နင်တို့အတွက်လည်း စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ
ငါလည်း လူအုပ်ထဲ ဝင်ရောပြီး အသာရှောင်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့”

“နင်က သက်ဆိုင်ရာနဲ့တွေ့လည်း အရေးယူခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့
လွတ်မြောက်ဖို့ နင်က အဓိကကူညီတာဆိုတာကို တို့က ထွက်ဆိုပေးလိုက်
မှာပေါ့”

“သူတို့နဲ့ ရှင်းမနေတော့ပါဘူးဟာ။ ရှင်းတာထက် ခုလိုရှောင်နေလိုက်
တာက ပိုကောင်းတယ်။ ခု - နင်တို့ အိမ်ပြန်ကြတော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် - ကိုသန့်ဇင်ဝင်း။ ခင်ဗျားရော ဘယ်လဲ။ အိမ်ပြန်မှာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် - ပြန်မယ်။ ကိုယ်လည်း အိမ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်အမှုကိစ္စတွေကို
ပြန်ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အားလုံးကိစ္စပြီးတာနဲ့ တို့တစ်တွေ ပြန်တွေ့
ကြသေးတာပေါ့”

“အေး - တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီလိုပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ
အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်မပြောကြေး၊ ပြန်မဖော်ကြေးနော် - သန့်ဇင်ဝင်း။
တို့ဘဝတွေက ခါးသီးပြီး ရင်နာစရာကောင်းလွန်းလို့ ဘယ်တော့မှ အစပြန်
မဖော်ချင်တော့ဘူးဟာ”

“စိတ်ချ - မြတ်မိုးဦး။ ငါနားလည်တယ်။ အဲဒီအခါ ဘဝသစ်အကြောင်းနဲ့
အနာဂတ်အကြောင်းတွေကိုသာ တို့တစ်တွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ပြောကြ၊
ဆိုကြတာပေါ့ဟာ”

ရင်ကွက်ထဲမှာ မဆိုစလောက် နှစ်နှစ်ပေးပေး
နေရတာကို သိပ်ငယ်စိတ်ဝင်မိရာက မဆင်ခြင်၊ မစဉ်းစားဘဲ
ထ၊ လှုပ်လှိုက်မိတာ။ ခုလိုလောကထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်
ရှောက်သွားတော့မှ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေပေါ်မှာ ဆင်ခြင်တာဆိုတာ
ဟာ ဘာမှမပြောပလောက်မှန်း ကိုယ်တွေ့သိခဲ့ရတယ်။

ထိုအခိုက် ကားဟွန်းသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က သန့်ဇင်ဝင်းကို စိတ်မကောင်းစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးနောက် ကားရိုရာသို့ပြန်သွားလိုက်ကြသည်။ မကြာမီ... ကားက စတင် ထွက်ခွာလိုက်သည်နှင့် အဝေးမှ လက်ပြရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့သော သန့်ဇင်ဝင်း၏ ပုံရိပ်က တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးသွားတော့သည်။

“မမ - အိမ်က ထွက်သွားတုန်းက မမနဲ့ အတူပါသွားတဲ့ မိန်းကလေး သုံးယောက်က ရော ဘယ်ရောက်သွားကြလဲ ဟင်။ မမ ပေးထားတဲ့ လိပ်စာ အတိုင်း ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့တော့ အိမ်က လူမနေတဲ့ အိမ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါက ရော - ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့ အကုန်လုံးညာထားတာပေါ့ - မောင်လေးရဲ့ ပထမ သူတို့ပြောတဲ့ ပြောရာကို ရောက်တော့ - မမတို့ကို အလုပ်ပေးမယ့် သူဌေးက ဒီမှာမရှိဘူး။ ခရီး လွန်နေတယ်။ ဒီတော့ - သူ့ကို စောင့်နေတာထက် သူ့နောက် လိုက်သွားတာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုပြီး မမတို့ကို နယ်စပ်အထိ ဆက်ခေါ်သွားတယ်။ နယ်စပ် ရောက်တော့ သူဌေးနဲ့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်နေပြီးမှ တွေ့ခွင့်ရမယ်လို့ ပြောပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ - နောက်တစ်ရက်မှာပဲ မမတို့မှူးခေါ်လာတဲ့ မိန်းမကြီးက ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားလည်ရအောင်၊ ရောက်ဖူးအောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ မမတို့လည်း သူခေါ်ရာကို လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ကားက ငရဲပန်း ခြံဝင်းကြီးထဲကို တစ်ခါတည်း မောင်းဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ - အဲဒီမိန်းမကြီး က ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနဲ့ ဖျောက်သွားတယ်။ မမတို့လည်း ယောင်ချာချာနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ - မကြာခင်မှာပဲ မမတို့ကို ရောင်းစား သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတော့တယ်”

“တော်တော်ကို လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ လုပ်သွားတာပဲနော်။ အဲဒီတုန်းက မမ တို့အတူတူပဲလား”

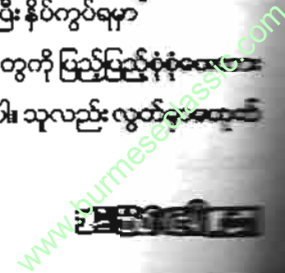
“ဟုတ်တယ် - အဲဒီတုန်းကတော့ အားလုံးအတူတူပဲ။ နောက်သုံးလ လောက်ကြာတော့ - သူတို့သုံးယောက်ကို ဘယ်ပို့လိုက်တယ် မသိဘူး။ တကယ်တော့ - မမကလည်း သူတို့အဆွယ်ကောင်းလို့ နားယောင်ပြီး လိုက် သွားခဲ့မိတာပါ။ မေမေ အတန်တန် ဟားနေတဲ့ ကြားက နားမထောင်ဘဲ လိုက်သွားမိတာ။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ပြောပုံကလည်း လိုက်သွားချင်စရာကြီး လေ။ ဟိုမှာ ဘဝမြင့်တင်ရေးဆိုတဲ့ အသင်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အသင်းဝင်ရမယ်။ အဲဒီအသင်းရဲ့ နာယကတွေဖြစ်တဲ့ သူဌေးကြီးတွေက အသင်းဝင်လူငယ်တွေကို အရင်းအနှီးတွေ မတည်ပေးမယ်။ စတိုးဆိုင်တွေ၊ အထည်ဆိုင်တွေ ဖွင့်ပေးမယ်။ ထုတ်ပေးထားတဲ့ မ.တည်ငွေကို ကာလ အကန့်အသတ်မရှိ အတိုးလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ပဲ ပြန်ကောက်မယ်ဆိုတော့ ကြားရတာနဲ့ပဲ ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့”

“လူကုန်ကူးတဲ့ မိန်းမကြီးက မမသူငယ်ချင်းတွေကို အရင်သိမ်းသွင်း၊ မမသူငယ်ချင်းတွေက မမကို တစ်ခါထပ်ဆွဲဆောင်ဆိုတော့ - အကုန်လုံး တစ်ပြုံကြီး ပါသွားတော့တာပေါ့”

“အမှန်ပေါ့ - တကယ်တော့ - မေမေ့စကားက မှန်ပါတယ် - မောင်လေး ရယ်။ မမတို့မှာ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မဆိုစလောက် နွမ်းနွမ်းပါးပါးလေး နေရတာကို သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်မိရာက မဆင်ခြင်၊ မစဉ်းစားဘဲ ထ.လုပ်လိုက်မိတာ။ ခုလိုလောကငရဲ ထဲ အရှင်လတ်လတ်ရောက်သွားတော့မှ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေပေါ်မှာ ဆင်ခြံ တယ်ဆိုတာဟာ ဘာမှမပြောပလောက်မှန်း ကိုယ်တွေ့သိခဲ့ရတယ်”

“မမတို့ကို ရောင်းစားခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးတို့ရော သက်ဆိုင်ရာက အရေးသူ နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး။ သူတို့ကို ဖိအောင်ဖမ်းပြီး နှိပ်ကွပ်ရမှာ”

“မမတို့က ဖြစ်စဉ်နဲ့တကွ ထွက်ဆိုချက်တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အတော် ခဲ့တာပဲ။ ကွင်းဆက်လိုက်ပြီး ဖော်ထုတ်ကြမှာပါ။ သုလည်း လွတ်ခွင့်ရတယ် ပါသွား”

ကားက တောအုပ်များကို ကျော်လွန်လာပြီးနောက် ကွင်းပြင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မကြာမီ ကွင်းပြင်၏ဘယ်ဘက် တောင်စောင်းပေါ်မှ သစ်ပင်အုပ်အုပ်နှင့် အိမ်ကလေးကို မင်းမင်းလတ် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မင်းမင်းလတ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့သွားသည်။ ရုတ်ခြည်းဆို သလို ကားသမားကိုပါ လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

“ကားဆရာ - ရှေးနားလေးမှာ ခဏလောက် ရပ်ပေးပါဗျာ။ ပစ္စည်းလေး တစ်ခု ဝင်ယူစရာရှိလို့”

ကားဆရာက မင်းမင်းလတ်ဆိုသည်အတိုင်း ရပ်ပေးလိုက်သည်။ မင်းမင်းလတ်က မြတ်မိုးဦးကိုပါ ခေါ်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့ နောက် တောင်စောင်းပေါ်မှ လမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်တက် သွား လိုက်ကြသည်။ အပေါ်ရောက်သော် အိမ်ဘေးရှိ သစ်ပင်အောက်က ကွပ်ဖျစ် တလေးပေါ်တွင် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်နှင့် အဘိုးတစ်ယောက် ကို သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုအလား ငြိမ်သက်စွာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

မင်းမင်းလတ်က အဘိုးကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဘ - အားလုံးအဆင်ပြေစွာ ခင်ဗျာ။ ဟောဒါ - ကျွန်တော့်အစ်မပဲ”

“အေး - အေး - ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

အဘိုးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း တိုတောင်းစွာ ပြန်ပြောသည်။ သူတို့နှစ် ယောက်ကိုတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။ မင်းမင်းလတ် က အဘိုးအိုမှတစ်ဆင့် သတင်းခြေရာခံမိပုံတို့ကို မြတ်မိုးဦးအား ပြောပြ လိုက်သည်။ မြတ်မိုးဦးက အဘိုးအိုအား ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ အဘိုးအိုက သူတို့မောင်နှမကို ပြုံး၍သာ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အဘိုးအို ပြန်ထွက်လာသော အခါ လက်ထဲ၌ ဦးထုပ်ကလေးတစ်လုံး ပါလာသည်။

“ရှေ့ဟော - ပိုင်ရှင် ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဒါလေး ပြန်ယူသွားကြ...”

အဘိုးအိုပေးလာသော ဦးထုပ်ကို မြတ်မိုးဦးက လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကလေးကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ မျက်ရည်ပါ ဝဲလာမိသည်။ အဘိုးအိုက -

“ဒီဦးထုပ်ကလေး ဒီမှာကျန်ခဲ့တဲ့ အချိန်နဲ့ ခုလို ပြန်ရတဲ့ အချိန်နှစ်ခုကြား မှာ မင်းဘဝက ဘာမှမတူအောင်ကို ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ပြီးတော့ - ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကနေ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် အချိန်အပိုင်းအခြားအတွင်းမှာ လည်း မတူကွဲပြားမှုတွေ၊ အပြောင်းအလဲတွေနဲ့ ထပ်ပြီး ကြုံတွေ့ရဦးမှာ။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ - တို့ဇာတ်ပွဲတွေ ကြည့်ရသလိုပေါ့။ အတ်ထဲမှာ ငိုရ တဲ့အခန်း၊ ရယ်ရတဲ့အခန်း၊ လွမ်းရတဲ့အခန်း၊ ပူမွေ့ရတဲ့အခန်းဆိုပြီး အမျိုး မျိုးစီစဉ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ လူ့ဘဝကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ရှေ့လျှောက် မင်းတို့မောင်နှမရဲ့ဘဝမှာ အဆိုးအညံ့တွေ တွေ့ရတာနည်းပြီး အကောင်း အသန့်တွေနဲ့သာ များများကြုံရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်ဟေ့”

အဘိုးအိုစကားအဆုံးတွင် သူတို့မောင်နှမကလက်ဆောင်ထုပ်ကလေး များရှေ့ရှုကာ ထိုင်ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ အဘိုးအို၏ ဆုပေးသံဆုံးသော် နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ တောင်အောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြ သည်။ သူတို့ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားက ဆက်လက်ထွက်ခွာသည်။

ကားထွက်ပြီး အတန်ကြာသော် မင်းမင်းလတ်က နောက်သို့ တစ်မျက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တောင်စောင်းပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးနှင့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကွပ်ဖျစ်ပေါ်မှာထိုင်နေသော အဘိုးအို ကိုလည်းကောင်း မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကလေးများအဖြစ်နှင့်သာ မှန်သီ ဝေဝါးစွာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။ ထို့ပြင် ထိုပုံရိပ်ကလေးများက မလှုပ်မယုတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှုပ်ရှားနေသော အရာဟူ၍ တောင်သာ မီးခိုးတမျိုးကသာ ဟိုမှသည်မှ လွမ်းရစ်ဝေသီစွာ တလွင့်လွင့် ဝဲယုံနေကြလေ သည်။

